

הסקופ של השנה

ח"כ אורי אבנרי פונה לשר האוצר:

העולם התחתון האמריקאי השקיע מיליונים בישראל

לאן הלך הכסף?

מי מנצל אותו?

מי נהנה ממנו?

מי מחפה עליו?

קצא קצי

של שארל דהיגול. איש שיחי הרחוב את הדיבור על תופעה זו. מה רוצה דהיגול? "בן שיחי השיב במילה אחת: נפט. ... צרפת רוצה זכויות נפט במרחב הי ערבי. היא רוצה לשבור את אחיזת חברות הנפט האנגלו-סכסיות. היא רוצה להפוך ספקת מס' 1 של אירופה בשטח הנפט. היא

"העולם הזה" 1495

רוצה, בדרך זו, לשבור את התלות הגרמנית בנפט האמריקאי, וליצור תלות גרמנית בנפט הצרפתי. "לצורך זה הלאימה ממשלת צרפת, ל מעשה, את כל חברות הנפט הצרפתיות. הו קם מוסד עליון, מתאם, בו שולטים פקידיו של דהיגול, והמוסד פקודות מחייבות לכל החברות. "על מה דיבר מאלרו? בקאהיר? גילה בן שיחי: "על נפט, על נפט ועל נפט. "לכם מספרים הצרפתים שמאלרו דיבר על שלום ישראלי-ערבי. אבל זה רק בש" ביל לזרוק חול בעיניכם. ישראל לא הוד כרה כלל. ברגע זה רוצה צרפת בנפט. "על השער של אותו גליון פורסמה תמו נה של נשיא צרפת, והמילים, "התוכנית ה סודית של דהיגול".

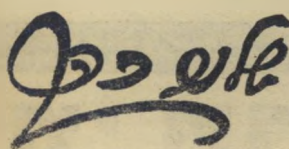
★ ★ ★

יכולתי לצטט כאן מאות מאמרים אחרים. דומני שדי במובאות קצרות אלה. מה הן מוכיחות? הן מוכיחות כי הניתוח שלנו היה נכון, והניתוח של ממשלת ישראל וראשי כל ה מפלגות — היה מוטעה. הדברים שאמרנו, שנראו אז כדברי הבל ורעות-רוח, נראים עתה כמוכנים-מאליהם. דברי חבריה מממשלה וראשי המדינה, שנראו אז כשיא החוכמה, נראים כיום כדברי-אחלת. חבל שאין לנו מקום לצטטם בהרחבה. מדוע? מפני שיש לנו תפיסה אחרת, וגם מקורות אינפורמציה אחרים במרחב ובאירור פה.

★ ★ ★

איני אומר זאת כדי לספוח לעצמנו על השכם. בהביא מובאות אלה, יש לי כוונה ברור רה. הייתי רוצה לעורר בלבך את ההייהור הבא: "אם מסתבר כיום, באיחור של עשר שנים, כי העולם הזה צדק אז — אולי יתברר בעוד עשר שנים כי העולם הזה צודק היום?" היום אין עוד אפשרות לתקן את השגי אות שנעשו לפני עשר שנים. אבל אפשר למנוע שגיאות חדשות — חמורות וגור ליות עוד יותר.

* זהו המוסד שהשיג, לפני שבועיים, את הסכמי הנפט ההיסטוריים בין עיראק וצר פת. ** מאלרו, שר-התכנון הצרפתי, ביקר זמן קצר לפני כן בקאהיר.

לא נעים להגיד: "אמרנו לכם." ב שעה של הודעות לאומיות, בשעה של משבר, לא נעים להגיד: חינו זאת מראש. אבל הדבר דרוש. אם אתה קורא ותיק של השבועון המסור יים, לא יכולת להיות מופתע מנאומו של שארל דהיגול.

וכאשר אתה קורא את מאמרו של אורי אבנרי בגליון זה, לא תוכל להתעלם מן העובדה כי אין בו אף מילה אחת חדשה. אמרנו את אותם הדברים לפני עשר שנים, לפני חמש שנים, לפני שנה. איננו חכמים אחרי מעשה — כי אמרנו את ה דברים שנים רבות לפני המעשה.

★ ★ ★

הנה מיבחר של קטעים מן העולם הזה בעשר השנים האחרונות — מיבחר קטן מאד, מתוך מאות מאמרים שכתבנו על נושא זה במרוצת השנים, באותה רוח.

מאמרו של אורי אבנרי, "הלך וחזור" — שבוע אחרי תום מיב ערמיני ("העולם הזה" 996):

"לבריסים ולצרפתים אין מה להפסיד... אם יסולקו מעיראק ומאלג'יריה, לא יבוא הקץ על בריטניה וצרפת. הם ימשיכו ל התקיים. יש להם ממה להיטוג. לישראל אין ממה להיטוג. היא תצטרך, במקום או ב מאוחר, לפתור את בעיית יחסיה עם עמי ערב בצורה שתאפשר חיים משותפים... לכן היה זה מישנה היסטורית להצטרף ל שירה של בריטניה וצרפת."

פחות משנה לאחר מכן, מאמרו של אורי אבנרי, "צרפתאל" ("ה עולם הזה" 1035), באוגוסט 1957:

"הבה ונהיה מעשיים. צרפת לוחמת באל ג'יריה, וכל עוד היא לוחמת שם, כל ה שונא את הערבים יכול לבסוץ בחסדיה. אולם מלחמת אלג'יריה לא תימשך לנצח. באחד הימים תסתיים... מה יקרה למחרת היום?"

אל נשלה את עצמנו. צרפת היא גם כיום מעצמה מוסלמית גדולה. עוד יש לה איני טרסים אדירים בעולם המוסלמי... יהיה זה מירודעת מצידה אם לא תעשה את הכל, למחרת הפשרה באלג'יריה, כדי לפייס את המוסלמים."

★ ★ ★

לפני ארבע שנים, ביולי 1963, הת' חכם אורי אבנרי מעל דפי העולם הזה (1347) עם נאום שנשא שמעון פרס. אמר אז פרס:

"נשארה בפנינו הברירה האירופית, וב תוכה העמדה הצרפתית — עמדה שהחלה לנוע על פסים צרים של יחסים בסחוניים, ולבשה את התנופה של פינו מן בינלאומי, כאשר עם בן 50 מיליון תושבים רוחש חיבה עמוקה לעם בן שני מיליון תו שבים, חיבה שהחלה מעורה, חיבה המניבה עזרה, ואנו אסירי-תודה על כך."

עז כך ענה אבנרי: "צרפת עזרה לנו מתוך אינטרס אנוכי שלה — כמו כל מדינה העוזרת למדינה אחרת. בהיותה שקועה במלחמת אלג'יריה, טיפקה לנו נשק, כדי שנוסיח את דעת שאר הערבים משדה-הקרב האלג'ירי. עתה, מש נסתיימה מלחמת אלג'יריה בתבוסה גמורה של צרפת, שוב אין אינטרס זה קיים."

"אמנם, יש בצרפת באמת אהדה רבה ל ישראל, אך זו בהודאי אינה מספקת כדי לעמוד מול שיקולים ממשיים. למשל: האיני טרס הצרפתי החיוני לקיים שיתוף-פעולה כלכלי עם אלג'יריה החדשה, הצורך הצרפתי להשתמש במידבר האלג'ירי לניסויים אטו מיים, הרצון הצרפתי לרכוש בחזרה את ה מעמד המסורתי שהיה לה בארצות ערב."

"בקיצור: קיים חשש חמור שהסוס ה צרפתי נגמר."

★ ★ ★

את האזהרה המוחשית ביותר פירסמ' נו לפני שנה וחצי, בסידרת מאמרים בנ דיוח אורי אבנרי על פגישותיו עם מנהיגים ערביים וצרפתיים.

על הפגישה החשובה ביותר, עם מי שהוגדר כ"אחת הדמויות ה חשובות ביותר בעולם הערבי" דיווח אבנרי כזהן (כ"העולם ה זה" 1495):

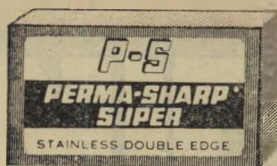
"העובדה המדינית מיספר ו במרחב ב גע זה היא המתקפה המדינית הגדולה

שחם לבינסון מילון

פתח את היום עם פֶרְמָה שָרֵפ סופר

עכשיו, בתוספת לסכיני סופר תקבל **חנים - מחזיק מפתחות סופר** - בקנותך 8 סכיני גילוח פרמה-שרפ סופר, מנפלת אליחלד - ארוזים באריזה מיוחדת.

החזק את מפתחותיך במחזיק המפתחות המיוחד של פרמה שרפ סופר - המפתח לגילוח קל, חלק וטוב.

האם כבר ניסית?

3 טיכות בלא תיאדנט על מברשת!

אף-אם ספר" זה פאקס פיער

* מתאים לכל סוגי שיער וגוון
* שומר על התסרוקת ומוסיף לה ברק בושם עדין וריחני
אף-אם מוצרי איכות באירוסולים

את חייבת לעצמך כמה דקות ליום לטיפול מראיך ויופיך

שיטת הטיפול 1-2-3 של הלנה רובינשטיין
תעניק לעור פניך מראה צעיר ורענן
והיא גם היסוד לאיפור.

1. הצעד הראשון בטיפול העור הוא ניקוי יסודי של
העור ב-Deep Cleanser המנקה את
עורך לעומק מאבק ומשיירי איפור.

2. הצעד השני — רענון והמרצת העור על-ידי
שימוש ב-Herbal Skin Tonic
אשר יעזור בהעלמת הקמטים הקטנים וחיזוק
העור העדין. (לעור יבש במיוחד
השתמשי ב-Herbal Extrait).

3. הצעד השלישי הוא הזנת העור
ב-Crème Vitale de Nuit, שומר
על רקמות תאי העור, מחדשם ומונע
היווצרות קמטים הנובעים מעור יבש.
טיפול של כמה דקות כמה פעמים ליום כל יום בתמידות
הוא כל אשר עורך דורש לחידוש מראהו הרענן,
הצעיר והיפה.

הצעה מיוחדת: לתקופה מוגבלת
ניתן להשיג את שלושת המוצרים
החיוניים לטיפול העור באריזה אחת,
כאשר ה-Herbal Skin Tonic
או ה-Herbal Extrait ניתן חינם
כמתנת הלנה רובינשטיין ללקוחותיה.

Helena Rubinstein

מכתבים

— בתור בדיחה, והתחלנו להתלוצץ. מאותו יום אנו יוצאים ביחד. בשכונת השני של יוואר, אם ירצה השם, אנו מתחננים.

שמעון אבשרוב, תל-אביב

גילת אחר
נדהמתי לקרוא (העולם הזה 1576) את שמי החתום על מכתב למערכת, ושנשלח מקריית-חיים. לפי מיטב ידיעתי, ולאחר בדיקה בודע קריית-חיים ובמירשם התושבים, אני התושב היחיד פה הנושא את השם גילת לוי. לא כתבתי אליכם שום מכתב בכל צורה שהיא ולא התייחסתי לטיבועה של האונייה אילת. אני מסתייג מתוכנו המשמיץ של מכתב זה.

גילת לוי, קריית-חיים

כפתורי-פירחיים
... כמה טוב שאין בארץ כפתורי-פירחיים (העולם הזה 1578) שכאלה!

שאול אביגד, תל-אביב

אני רק רוצה לדעת מה פשר הכפתור עם האמריקאי המכחך אלינו אקדח?
רנה מזרח, תל-אביב

● זוהי פארודיה של כרזת-גיוס, שהיו צאה במלחמת-העולם הראשונה, עלידי ממי שלת הנשיא וודרו וילסון. היא הראתה את הדוד סאם מצביע לעבר הקורא ואומר: "אני זקוק לך". בכפתור החדש מכחך הדוד סאם אקדח אל חייבי הגיוס. (ראה תמונות).

הכפתור

הכרזה ממזרח-מזרח העולם

בו יופיעו גם בארץ כפתורים אופוזיציוניים. למשל:

● עשה חיים — לא פליטים.
● פוצצו ממשלת-הליכוד — לא בתים בגדה!

רפי ברג, תל-אביב

טעות דעוזה צודקת
החלטות ממשלת ישראל בובר השיר החדש של הלירה הישראלית. (מערב) דן הירש, חיפה

● **זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצטרפים את תצלומיהם למכתבים.**

אלי כהן

לא ייאמן! זהו סאדיזם להציג שער כזה (העולם הזה 1578). איך זה אין לכם קצת רחמים בלב לזכר אלי כהן?

שאול כהן, אשדוד

היה זה השער האיום — והמרשים — ביותר שהראיתם מומן.

מישהו היה צריך להראות איך זה קרה. ואין ספק שתמונת תלייתו של הגיבור הלאומי אלי כהן, הי"ד, תישאר חרותה בלב העם הזה לדורות.

מרגלית ענניה, חיפה

להציל את נאצר?

אני מתייחס לדיון של אורי אבנרי (העולם הזה 1576) ומוצא שלאבנרי יש רעיון נות מוטעים על היותו וביתחוד על בעיית הפליטים.

אפרת

הטענה שנאצר הוא מנהיג מתון מוטעית, לצערי, מיסור זה: נאצר אינו מתון ולא היה מתון מעולם.

אם הוא מפליט פה ושם מילים מתורגמות יחסית, זה רק כדי לכבוש לבבות בעולם.

ממתי מנהיג מתון מביא לשתי מלחמות ודורש להשליך עם שכן לים?

מאיר אפרת, אבן-ספיר

שיחזור הקרבות
הייתי אחד מחילי-המילואים שניקראו לשחזור קרבות. ברצוני לתאר את הרגשתי. ובכן, זה היה נעים מאוד לחזור למסלולי הקרבות. ללא צל של התרברבות נדמה לי שבסתר ליבי קיחתי שיקראו לי לשחזור קרבות אלה — שנשארו חרותים בלבי.

חשתי התרוממות-רוח. ותהייה מטרות צה"ל אשר תהייה, אין ספק כי סרט כזה חייב להיות מופק למען הדורות הבאים, למען היהודים באשר הם שם, ולמען אלה שנלחמו.

אלמוני, אישם

אלירן והחלונות

בלוס-אנג'לס התפלאתי לקרוא בהעולם הזה (1576) כי שמי קשור בהתפרקות להקת החלונות הגבוהים בפאריס.

ביקרתי בפאריס לרגל הקלטות שנמשכו שבוע ימים — כחודשיים לפני בוא החלונות הגבוהים לבירת צרפת. וכך, אפילו אם רציתי לראותם — משום שאני נימנה עם ידידיהם — לא היה הדבר ניתן בידי. הצטערתי לשמוע על התפרקות הלהקה ואינני מבין כיצד שורבב שמי לעניין בלתי נעים זה.

לאחר סיום הופעותי בהוליבורד, לונדון ואפריקה, אני מתעתד לשוב ארצה בסוף ינואר ואז אני מקצה שאוכל לראות את החלונות הגבוהים כשהם, שוב, מאוחדים. **דן אלירן, ניו-יורק**

הטרמפים הנעדרים

אני אחד החיילים שנשארו בצד הדרך. אנו פונה אליך, נהג נכבד:

● למה לא לקחת אותנו?
● האם שאלת עצמך פעם מדוע אנו שם, בדרכים מאי-שם לאי-שם?
● החשבת שמשכורתך של חייל אינה עולה על 25 לירות לחודש — ואין ביכולתנו אפילו לנסוע באוטובוס?
● או שמא חשבת שנטרוק דלת ב"חוזקה, נלכלך את השטיח, או נשרוף את הריפוד בסיגריה דולקת?

זה קורה — אבל גם זאת אפשר למנוע. במילה טובה אחת בלבד.

חייה, אישם

המוזר והמזדון

אני רוצה להודות לכם, בשמי ובשם ארוסתי שושנה, על שירות שנועה לנו באמצעות המדור הוורוסקופ.

בגיליון 1576 כתבתם לי: "בן בחולה: אתה מחפש אופקים חדשים בחיך האיי-שיים. אתה עשוי גם למצוא אותם, אבל לך לאט". לארוסתי — אותה לא הכרתי אז — כתבתם: "אתה, בת-שור, עשויה אפילו להכיר בן-זוג פוטנציאלי כדי לקשור את גורלך בגורלו, ביום ד' או ה'". ביום ה', 17 בנובמבר, פגשנו זה את זה, במסיבת-רעים. שינוי קראנו את ההורוסקופ

סנילר פילם

"THE MAN OUTSIDE"

מדוסיה נבגידה

טכניקולור

ואן הפלין

פיטר ווהן

צ'רלס גרי

הדו"ח הסודי על המרגל מעבר ל"מסך הברזל" — גילוי מרעיש ומדהים — בסרט הבריטי החדש הצגת בכורה ארצית השבוע בקולנוע "בן-יהודה", תל-אביב

חבצע בגדות לעם

תלמידי טכניקון ייהנו במסגרת המבצע מההקלות:

1. ספרי לימוד בהוצאת ביה"ס ללא תשלום.
2. עזרה במתמטיקה ובאנגלית למתקשים.
3. תלמיד, אשר לא יעמוד בבחינות, רשאי להמשיך את לימודיו חינוס עד להצלחתו.

מחר נפתחים קורסים חדשים:

(מזורזים ואינטנסיבים)

- ★ בגרות ערב למועד אפריל 1968.
- ★ מוקדמות ערב למועד אפריל 1968
- מגמות הומניסטיות, ריאליט
- אפשרות לימוד מקצועות בודדים.

★

פרטים והרשמה: 1-9 לפנה"צ; 7-4 בערב

תל-אביב: דרך פי"ת 44 (פינת רחוב הרכבת, התחנה המרכזית).

תל-אביב: דרך פי"ת 126 (מול הקריה).

חיפה: רחוב בלפור 5 (מול הטכניון).

טכניקון - בתי ספר לבגרות

רצונך בגוף שרירי וחסון?

ויפודין הפתרון!
לקבלת חוברת חינוס פנה אל

מכשירים לפיתוח הגוף ת.ד. 4915 תל-אביב

חליפות הדיון

קנייה מיוחדת

תאם

תא שדור מסדיק 19

62.25.19.12 olabik

החזאי ממתרים ברחבי הארץ מודיע:

החזאי

פרסום מלניק

החזאי אמנם מודיע על גשם וסופות, אך אנו מוכנים לכך, כי מעילי פולגת דיאלן עם צמר מיוצרים במיוחד לימים כאלה. עיצובם ותפירתם נעשתה על ידי מומחים בשטח מעילי גשם.

פולגת
Diolen®
עם צמר

לכן במעילי גשם פולגת דיאלן עם צמר אתה נהנה ממוג אויר נעים וחמים במשך כל החורף.
הוא דוחה מים, קל, אורירי ואופנתי בבוקר כבערב.

בקנותך מעיל גשם הקפד לדרוש רק מעיל פולגת דיאלן עם צמר הנושא את התווית הזו.

© - Reg. Trade Mark for Polgat Diolen W. Co. -

בעולם

גרמניה

הפישפש

האלקטרוני

עד עכשיו אפשר היה להקליט את דברי המרגלים, הדיפלומטים או היריבים המסכריים — באמצעות מכשירי הקלטה זעירים ומשובלים ביותר — שניתן להסתיר בשעון, או אפילו בכוס חרמוט. עכשיו הרחיקו מדעניה של גרמניה ה- מערבית לכת עוד יותר: מעתה לא יעזור אף אם תפשיט את הסוכן — או הסוכנת — הבאה להקליט את דברך ברגע של חוסר זהירות.

מכשירי ההאזנה החדשים הם כה קטנים שניתן להסתירם על גוף עירום. מיליוני דולארים. רוב המכשירים

מכשירי ההאזנה צמוד בחדר אסיר, זוג מתעלס

הללו מיועדים להסתרה מתחת לבגדים, בחזייה, או אפילו בין קפלי הגוף. אפשר, כמובן, להסתיר אותם גם מתחת פלסטר — כאילו בפצע מגלי. הכוונה היא לאפשר גם לאחר הפרט גרים של זוג מתעלס בחדר אסיר להאזנה — להעביר ידיעות, ולשמור אותן בסליל זעיר, מסביר ב.ב. ספינדל, אחד ממציאי הפישפש האלקטרוני. כפי שמכונה המקלט. המכשיר כבר מופק בגרמניה וביפאן, על הסרט הנע: ייצורו התעשייתי, כך מניחים, יספק לממציאים הכנסה של מילי יוני דולארים.

ולסוכני-ריגול או לנשות-מיליונרים הרוצות להתגרש — לא הרבה פחות מזה.

קונגו

בובת

השכירים

כשראש השכירים שחידשו את המרד בממשלת קינשאסה, הקולונל הבלגי שראם, היה זקוק לבובה, או לסמל, הוא מינה את הקצין הוטר האפריקאי מונגה לגנרל — ולראש ממשלת שלום-הציבור. בכך רצה שראם להוכיח, כביכול, שהשכירים רוצים להקים קונגו כלל-גזעית — ממש כפי שמואיו צימבה ניסה להוכיח, שנים קודם לכן, בהשראת חברת המיכרות הבלגית.

אלא שבקונגו אין לאידילוגיות השפעה רבה. רק האלימות משכנעת. על כן, כשהוברחו 123 השכירים, לגבול רואנדה-אורוגי, הגובלת עם קונגו קינשאסה, הפך גם ראש-ממשלת מונגה — לסתם פליט.

אירוח במחנה. כולם ציטו שראש-ממשלת קונגו, יוסף מובוטו ינקום במונגה, כפי שקמו קודמו באויביהם. ואז באה ההפתעה: מובוטו הצהיר ש' הוא מעניק חנינה לכל השכירים האפריקאים — להבדיל מן הלבנים — ושמותר (המשך בעמוד 6)

בהס היה לפי העיתונות העולמית, ישראלי אלמוני אחד.

בעולם

(המשך בעמוד 5)

להם לבחור בין גלות לשיבה למולדת. מונגה בחר בשיבה. "אני בן הקונגו וגם אם יקרה לי אסון — מוטב שיקרה לי שם", אמר.

כיוון שיש סיכויים טובים שאומנם יקרה לו אסון, אם ההמונים או אנפים קיצוניים של הכת הצבאית של מובוטו יתפשו אותו, הכריז מובוטו, אישית, שמונגה "יזכה לאירוח במחנה".

שם ילמד אחדש כיצד להיות בן נאמן לקונגו, הוסיף.

נוער

מיתקפה

על האהבה

השבוע ראה תחילתה של מיתקפה בינ-עולמית על האהבה: במיזרח יצאה העיתונות הסינית-האדרי

פינוי השבירים מקונגו
בראש המשלה, קצין זוסר

מקומו של המין ואת מקומה של האהבה תפשו הסמים למיניהם. "זהו, בדיוק, תפקידו של המין בדור הקודם", סיכמה הדוקטור הצעירה, שהוסיפה כי 25 מבני-הנוער שראיינו עלייה, במסגרת מחקרה האחרונים, כבר השתמשו, פעם או יותר, בסמים.

"אחת הסיבות שהסמים תופשים את מקום המין", סיכמה הרופאה, "היא שחלק ניכר מהם מפחית את כושרו המיני של האדם". מאז במקום מין. לא פחות קיצוניות היו הדיעות הסיניות. אלא שכרגיל אצל הקומוניסטים, תפשה התורה ובייחוד תורת מנהיגם, מאז צה-דון — את מקום התענוג הפסיכודלי והנרקוטי.

כתב יומון סיני המופיע בשנחאי: "פועל-מטחייה כותב לנו שרעיונותיו של מאו נמצאים, במיפעלו, בסכנה מיסלצית. עובדה: 40 מבין 230 פועלים מאוהבים או מיוודים עם מישהי.

"אין כל ספק שהצעירים המאוהבים אינם אלא דגנראטים בורגניים. בני-העם הפשוטים והנורמאליים שומרים, כמובן, את המקום שבלבם לבנו האדום ביותר של העם — ליושב-הראש מאו בכבודו ובעצמו".

סם במקום מין. "את המין למיניו, ניתן עתה להשיג בנקל", הסבירה הד"ר סילביה הרץ, דוקטור לפסיכולוגיה וסוציולוגיה בקולג' סאות'-אורנג'י. "משום כך מתעניינים פחות ופחות צעירי רים במין, כבנושא ראשי של חייהם. את

מה במאמרי-גנאי על "הדגנראטים הבורגניים", המתעסקים במין ולא בכתבי מאו. במערב הודיעה מדענית מארצות-הברית, שהסמים המשכרים תפשו, בתודעת הנוער האמריקאי את המקום שתפשו, קודם לכן, המין.

זוהי ארצו

מערות בית גוברין

וזוהי סיגרייתך

דובק

דויאל

פילטר

דה-גנרל

פיטמה את הילדים כדי שישמנו ויהיו טובים יותר לאכילה.

★ ★ ★

ההזדמנות הגדולה הגיעה עם מלחמת ששת הימים. נצחון צה"ל — בעזרת הנשק הצרפתי — הכניס את מדינות ערב למבוי סתום.

העולם הערבי היה זקוק לידידים, לתמיכה, לעידוד. הוא היה זקוק לכך באופן גורף. הוא היה מוכן לשלם עבור אלה מחיר מופלג. אפילו מופרז.

ההזדמנות הגדולה באה. דה־גנרל מכר אותנו. שבוע לפני הנאום, שעורר את הסערה בישראל, אירע מאורע יותר חשוב, לא־ישעור, שכמעט ולא נזכר בי עיתונינו. כי מאורע זה לא היה מלווה בהערות אנטי־שמיות. ב־23 בנובמבר חתמו עיראק וצרפת על הסכם, שהעניק לצרפת את הזכות לנצל את אוצרות־הנפט העצומים של עיראק, במידה שלא נוצלו עד כה.

אוצרות אלה כוללים את שדה־הנפט העשיר ביותר בעולם, שלא נוצל עד כה, ברומילה הצפונית. שדה זה בלבד יכול להכניס מיד הכנסה שנתי של כיליארד ל"י.

זוהי מחפכה במצבה הכלכלי של צרפת. כי השוואה אליה, מכירת הנשק הצרפתי לישראל הוא עסק קטן.

צרפת חזרה להיות מעצמה מרחבית. היא דוחקת את רגלי ארצות־הברית ובריתניה. היא מתכוננת לחזור ולקבל לידה את העמדות, אשר מהן גורשה על־ידי הבריטים לפני דור.

בקיצור: מאחורי הקפריזה האנטי־שמית של דה־גנרל עומדת מדיניות צרפתית לטווח־ארוך, מדיניות הגיונית, סבירה, צלולה לגמרי.

מדיניות זו לא תשתנה בעתיד הנראה־לעין. היא אינה קשורה באישיותו של דה־גנרל.

במילים פשוטות: איכרנו את צרפת, לא ליום־יומם, אלא לשנים רבות.

★ ★ ★

מה נובע מזה לגבי מערכתנו הבינלאומית? שילמנו מחיר יקר מאד עבור בריתנו עם צרפת. החמצנו הזדמנות היסטורית להתקשר בעוד מועד עם אלג'יריה הלוחמת, ובכך לרכוש לנו את בת־בריתנו הערבית הראשונה. העמקנו את הקרע בינינו ובין העולם הערבי.

אולם הברית עם צרפת העניקה לנו, לפחות, יתרון אחד. היא נתנה לנו חופש־תימרון כל־שהו.

היו לנו שני בני־ברית — אמריקה וצרפת. יכולנו לתמרן ביניהן, לשחק ביניהן, כשהצטנו יחסינו עם וושינגטון, יכולנו להדק את יחסינו עם פאריס. כשלא קיבלנו נשק מאחת, יכולנו לקבלה מן השנייה. חופש־תימרון זה חוסל עתה.

נותנה לנו בתי־ברית אחת ויחידה: ארצות־הברית.

סין פועלת נגדנו. ברית־המועצות רואה בנו אויב־מסור. כנת. צרפת מתאיצבת במרכז החזית נגדנו. בריטניה משתתפת בכל כוחה להסתדר עם העולם הערבי.

אין לזלזל בברית עם ארצות־הברית. היא עדיין המדינה החזקה ביותר בעולם. ברגע זה היא תומכת בצד כמעט ללא־הסתייגות.

אך אין מצב מסוכן יותר למדינה מאשר להיות תלויה כל־יכולה בברית יחידה. כי ברית כזאת איננה ברית כלל. זוהי תלות, לא חסד או לשכט.

מה יהיה אחרי הבחירות בארצות־הברית? מה יהיה אם תתחולל הפיכה פרו־אמריקאית במצרים? מה יהיה אם יושב, איכשהו, הסדר בין וושינגטון ומוסקבה? **צרפת, ידידתנו ובת־בריתנו, מכרה אותנו בלי כל היסוס כאשר זה התאים לאינטרס שלה. רק כפיל יכול להיות בטוח שאמריקה לא תנהג כך, בנסיבות דומות.**

★ ★ ★

והי הפרספקטיבה הפוליטית. היא קודרת למדי. היא חשוכה מאלף נאומים מנוסחים־יפה של שר־חוצנו, שאינו מסוגל לראות את היער מרוב העצים באו"ם.

מה נובע מכך? נובעת מכך ההכרה: **אין לנו זמן.**

ברגע זה אנחנו עדיין חזקים, מבחינה פוליטית ומבחינה צבאית. בידינו היוזמה בידנו האפשרויות.

הבה ונצל את מצבנו זה כדי לפתור מייד את בעיית ארץ־ישראל, להניח יסוד לשלום קבע בין ישראל לבין העם השכן.

שאם לא כך, אחננו עלולים לגלות, בעוד שנה, כי איחרנו את המועד.

ואם עזרו דבריו האנטי־שמיים של דה־גנרל לזעזע אותנו משאננותנו ולהבהיר לנו שהזמן דוחק — תבוא עליו הברכה.

(דה־גנרל אומר עתה כי במיבצע זה גילתה ישראל את פרצופה האמיתי, כמדינה השואפת להתפשטות בכוח הנשק. דווקא במיבצע שתוכנן על־ידי הצרפתים, למען האינטרסים של צרפת, בו פעלה ישראל כשלוחה צרפתית! איזו אירוניה של הגנרל!)

הכישלון המדיני של מיבצע סואץ־סיני חרץ את גורלה של צרפת באלג'יריה. דה־גנרל הגיע לשלטון, ואחרי כמה שנים חתם על הסכם־הכניעה, שכונן את אלג'יריה החופשית. **באותו רגע מתה ברית ישראל-צרפת.**

★ ★ ★

היא מתה, אבל היא לא נקברה. ולא פעם שאלתי את עצמי, בשנים שעברו מאז: מדוע לא?

מדוע המשיכה צרפת להעמיד פנים כאילו ישראל היא בתי־ברית וידידה?

מדוע היא הניחה לאנשים תמימים כמו שמעון פרס לפנטז על "רגשות עמוקים הקושרים את שני העמים"?

מדוע היה הגנרל האנטי־שמי מוכן להצטלם עם מנהיגי ישראל?

לכן יש שתי סיבות, אחת קטנה ואחת גדולה.

הסיבה הקטנה היא שישראל קנתה בצרפת נשק יקר.

הרכש הישראלי מימן את תעשיית־הנשק הצרפתית. הוא שהבטיח לה, למעשה, את הריווחיות שהיתה דרושה להתפתחותה.

זה היה גורם קטן, אך לא מבוסס.

הסיבה השנייה חשובה הרבה יותר. דה־גנרל חיכה להזדמנות.

הוא לא רצה למכור אותנו במחיר קטן.

הוא דרש מחיר גבוה מאד:

הנפט.

מגוי וגמור היה עם דה־גנרל להשיג, תמורת הפקרתנו, מעמד מרכזי בעולם הנפט של המרחב. לכן מופנים כל מאווינו מזה כמה שנים.

הוא התחנף לעבד־אלנאצר. הוא הזמין את המרשל עאמר לפאריס, וערך לו קבלת־פנים מלכותית. הוא שלח משלחות לקאהיר.

אבל הערבים לא קנו. לצרפת לא היה מה להציע להם. ההיצע הצרפתי לא נפגש עם ביקוש ערבי.

דה־גנרל חיכה להזדמנות. הוא שמר על האהדה הרישמית לישראל, וסיפק לנו נשק בכמויות גדולות — כדי שיוכל למכור אותנו במחיר גבוה יותר.

הוא נהג כמו המכשפה בספורט־הילדים, ש־

הפתאום כועסים כולם על הנשיא דה־גנרל? אני סבור שהוא עשה לנו טובה גדולה. ודווקא בפסוקים המרגיזים ביותר של נאומו. הפסוקים האנטי־שמיים.

טוב שהוא אמר אותם.

★ ★ ★

יש הרי אילו אמר שארל דה־גנרל את אותם הדברים על עתיד יחסי ישראל-צרפת, מבלי להוסיף עליהם את ההערות האנטי־שמיות, לא היה איש שם לב לנאומו. מנהיגי ישראל, והציבור הישראלי, היו ממשיכים להתמוגג באשליות.

הם היו מספרים לעצמם שאמנם חלה אי־הבנה קטנה בין צרפת וישראל, אך שהכל יבוא על חיקונו בקרוב. **הם היו מתעלמים מן העובדות הפשוטות, האומרות: חל מיפנה היסטורי במדיניות ה־צרפתית.**

הנאום היה נזכר כלאחר־יד, ונשכח למחרת היום. **לכן טוב שהגנרל הלביש את דבריו באדרת אנטי־שמית בליכך מחרידה.**

טוב שדיבר על "היהודים", שהם "עם־בחירה, בטוח בעצמו ושתלטן".

טוב שאמר כי היהודים "גרמו בעצמם, או לפחות עוררו נגד עצמם, את רגשי־הזדון של העמים" בכל התקופות.

זה טוב. כי חודות לכך נאלצו מנהיגי ישראל לשים לב לעובדות שהם רצו לשכחן ולהשיח־כיהן.

★ ★ ★

ה טוב, אבל זה גם רע. רע מפני שעצם הגסות של הפסוקים האנטי־שמיים של דה־גנרל עלולה להשכיח את העיקר.

היא עלולה לעורר תגובה בנוסח: "נו טוב, הגנרל הוא משוגע. הוא סניילי. אבל מחר הוא ימות, ואז יחזור הכל לקדמותו."

אין טעות גדולה מזו.

החלק האנטי־שמי של הנאום הזה הוא אישי. מתגלה בו האנטי־שמיות השיגרית של אדם מסוג זה: גנרל בצבא הצרפתי, איש האצולה הנמוכה, קאטולי מסורתי, בעלה של אשה קאטולית קיצונית.

אנשים מסוג זה היו תמיד אנטי־שמיים. הם שחוללו את פרשת־דרייפוס, שהמריצה את הרצל לכתוב את מדינת היהודים. הם שהיו בני־בריתנו וספקי נשקנו בימי מלחמת אלג'יריה. האנטי־שמיות לא הפריעה להם לקשור עימנו ברית, כשזו התאימה לאינטרס של צרפת.

האנטי־שמיות הפרטית גם לא הפריעה לדה־גנרל עצמו להצטלם עם בן־גוריון ועם אשכול, ולדבר על "ישראל, ידידתנו ובת־בריתנו".

אם דה־גנרל ייעלם מחר מן הבמה, עשוי לבוא במקומו אדם שאינו אנטי־שמי.

יתכן שיבוא במקומו אדם פילורשמי, אוהב מושבע של היהדות והיהודים.

אבל חוץ מזה לא ישתנה שום דבר.

המדיניות המרחבית החדשה של הגנרל דה־גנרל תחזיק מעמד, בלי דה־גנרל, ואפילו נגד דה־גנרל.

כי אין היא מבוססת על קפריזה, וגם לא על אנטי־שמיות. היא בנוייה על האינטרס המוצק של צרפת.

★ ★ ★

ברית הישראלי-צרפתית נולדה באחד בנובמבר 1954, היום בו פרצה מלחמת־השיחרור האלג'ירית. הגנרלים הצרפתים לא האמינו שוהי מלחמת־שיחרור אמיתית. הם לא רצו להאמין בקיומה של אומה אלג'ירית. הם נרתעו מלהכיר במציאות. לכן המציאו לעצמם הסבר אחר: מצרים היא המחוללת את המרד.

צרפת רצתה לפתוח חזית חדשה נגד מצי ריב, כדי להסיה את כוחה.

היא חיפשה לגיו־נורים, שיילחם מלחמה זו למענה.

היא מצאה אותו בדמות ישראל — ישראל של בן־גוריון, דיין ופרס.

היא חימשה את ישראל במיטב הנשק, ותיכננה את מיבצע סואץ־סיני, שבו נועד לה־ל התפקיד לשבור את מיטתו של עבד־אלנאצר.

מיבצע זה נכשל. עבד־אלנאצר לא נפל. מצי ריב לא נשברה.

**אחר פידסום בעתון בינלאומי פנה אבנר אל שר-האוצר ושאל:
מה ט"ב עסקי אחר מגדולי המליונרים? האם הגיעו לישראל כספי**

האגנטים

משם בחוסר-כל.
● כיום הוא אחד מגדולי הבנקאים בעולם, עם עסקים בארצות רבות.
● הד"ר טיבור רוזנבאום מוזכר בכתבות כנשיא מועצת המנהלים של בנק שווייצי, הי משמש לננופייה כצינור חשוב להשקעת כספי פיה בעולם.
● המדובר הוא בנק הבינלאומי לאשראי (International Credit Bank) שמרכזו ברחוב קונסידיג'רל 9 בג'נבה, ושנוסד רק ב-1959. בשנתו הבנקאות הבינלאומי נקבע כי מאזן הבנק לשנת 1966 הגיע לרבע מיליארד ל"י. עליה מסחררת זו נחשבת לאחד מפלאי הבנקאות בעולם.
● טיבור רוזנבאום הוא כיום אחד מאילני ההון החשובים ביותר בישראל. הוא גם איש ציבור בעל השפעה על מפלגות השלטון. בין השאר הוא: חבר הוועד הפועל הציוני, חבר הנחלת הקונגרס היהודי, חבר ההנהגה העולית מית של תנועת המזרחי (המפר"ל), חבר מועצת המנהלים של אוניברסיטת "בראילין", ידית של הד"ר נחום גולדמן ושל שריהאוצר פינחס ספיר.

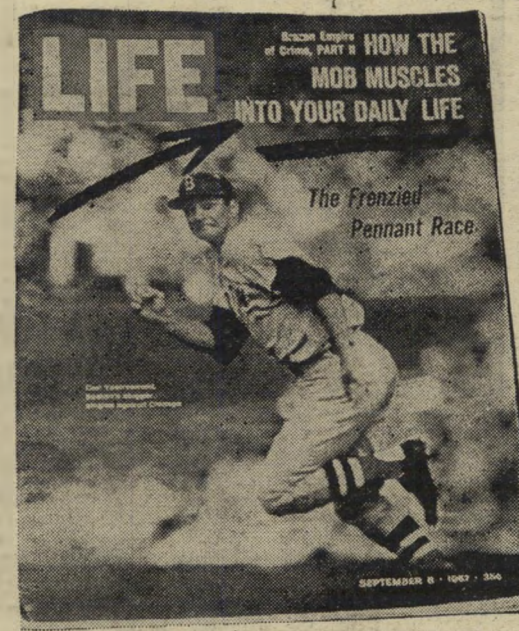
● בישראל השקיע רוזנבאום — בעצמו ובחברות ה קשורות בו — סכום המגיע ל-30 מיליון לירות, במפעלים שונים. הוא חבר מועצת המנהלים של הבנק לפיתוח התע" שיה, שהוא מכשיר מרכזי של הממשלה. מסתבר, לפיכך, כי לרוזנבאום יש עמדת-מפתח בכלכלה הישראלית.
● את עסקי רוזנבאום מנהל בישראל מר עמוס מנור, לשעבר פקיד בכיר של המדינה, ולחברת אתה הכניס רוזנבאום את מר עמוס כנרדיון.
● כחבר-כנסת, תפקידו הוא לדרוש חקירה יסודית של פרשה זו, שיכולות להיות לה השלכות מחרידות לגבי הי משק הישראלי.

● מניין כאים הכספים, המושקעים עלידי רוי זנבאום בישראל?
מדוע לא התחילה ממשלת ישראל עצמה בחקירה, אחרי שהפירסום ראה אור, ולא הוגש משפט נגד המפרסמים האם יש לעולם התחתון הבינלאומי אחיזה במשק הי ישראלי?

מה עלולות להיות תוצאותיה של אחיזה כי זאת, מבחינת הביטחון הפנימי בישראל?
אני מצפה משרי הממשלה, אשר להם הגשתי שאל- תות אלה, כי יתייחסו לעניין בכל החומרה, וכי אוכה לי- תשובה מהירה ויסודית, אחרי חקירה מקיפה.

ח"כ אורי אבנר

פרדמן, יהודי הידוע היטב בישראל. פרדמן מוזכר להלן בגוף השאלות.
● העיתון האמריקאי טוען כי גם עסקיו החוקיים כביכול של העולם התחתון הופכים בחלקם לבעלי אופי פלילי, בשל עצם אופיים של המשקיעים. כלומר: אנשים החיים על רצח ושווד, סחיטה ושווד, נוטים להשתמש באותם האמצעים כאשר הם פועלים במיסגרות חוקיות — למשל, לשם היסול התחרות.
● בגוף הכתבה ב"לייף" נאמר, בין השאר, כי אחרי ששלטונות ארצות-הברית החלו לי התחקות אחרי מעשי הכנופייה, התפזרה זו ברחבי העולם — ונאמר בפירוט כי, בין הי שאר, הגיעו שלוחותיה אל "המזרח התיכון".
● השם המושך מיידי תשומת-לב של הקרי רא הישראלי הוא שמו של הד"ר טיבור רוזנבאום, כפי שמפורט בשאלות דלהלן. רוזנבאום נמלט מהונגריה בשנת 1944, ברבבת המפורסמת שקיבל קסטנר מידי אייכמן, ויצא

הריני רואה חובה ציבורית ראשונה-במעלה — לאו דווקא בעיתונאי, אלא אנכי מילוי תפי קירי כחבר-כנסת — להגיש לציבור צרור זה של שאלות, הנוגעות לפרשה שיש בה עניין לאומי ממדרגה ראשונה.
שאלות אלה מבוססות על סידרת-כתבות של אחד מי כתביהעת הגדולים ביותר בעולם — השבועון האמריקאי לייף.
סידרה זו פורסמה לפני למעלה משלושה חר דשים. היכיתי בהגשת השאלות במשך תקופה זו, על מנת לאפשר לנוגעים בדבר לי הכחיש את אמיתות תוכנו של העובדות בפני מערכת השבועון האמריקאי, ולהגיש נגדו משי פט על הוצאת-דיבה. כפי שנמסר לי, הדבר לא נעשה.

● יש להגיש כי החומר של לייף בא ממקורות האף- בראיי, הבולשת הפדרלית האמריקאית.
ואלה הן העובדות המצוטטות עלידי לייף:
● בארצות-הברית פועל אירגון הקרוי מאפיה, והקורא לעצמו בשם קוזה נוסטרה (ההיינו: "העניין שלנו"). זהו אירגון-ג עצום של העולם התחתון האמריקאי, העוסק בכל סוגי הפשע: רצח, שוד מזוין, סחיטה, עסקים בלתי-חוקיים, רמאות, גניבה.
● לאירגון זה יש מהלכים בחוגים שלטוניים רבים כי ארצות-הברית ובעולם, והוא מקדיש חלק מכספיו לשיתוד שיטתי של איש-ציבור וסקידי-מימשל.
● הרווחים השנתיים של אירגון זה עולים סי חמש על התקציב השנתי של מדינת ישרי אל, והם מגיעים לסכום של 25 מיליארד ל"י.

● בעיית המאפיה היא איך להשקיע את הכספים, על מנת להפיק מהם רווחים ולהבטיחם ברכוש חוקי. הדבר נעשה בעיקר מחוץ לארצות-הברית, מכיון שיש צורך להע- לים את ההכנסות משלטונות החוק ומס-ההכנסה. (בארצות- הברית נוהגים השלטונות הפדרליים לעקוף את השלטונות המקומיים, שהם לא פעם משוחדים עלידי המאפיה, ולתבוע את הפושעים לדין דחא על עבירות מס-ההכנסה הפדרלי. בדרך זו נכלא, בשעתו, אל קפונה וגנגסטרים רבים אחרים).
● חלק ניכר מן הכספים המבורחים אל מחוץ לארצות- תברית הם כספרי-גניבה פשוטים — דהיינו כספים שהכנופייה מכניסה לכיסה מעסקים הקשורים במזומנים (כגון קאזינואים ובתי-המזמרים חוקיים) מבלי להעבירם כלל דרך הספרים. כסף זה מועבר במזומנים ישר לשחיץ ולמדינות אחרות, באמצעות בלדרים הנאמנים על ראשי הכנופייה.
● בין השאר הוזכר, כבלדר כזה, פלווין

שאלתה אל: שר האוצר
מאת: ח"כ אורי אבנר

במהדורה האמריקאית של השבועון האמריקאי רב-התפוצה לייף הופיעה לאחרונה סידרת כתבות, שנשאה את הכותרת האספסוף, והדנה בעיסקי המאפיה.

הכתבה מעלה האשמות של קשר עם ה"מאפיה" כלפי ד"ר טיבור רוזנבאום וה"בנק הבינלאומי לאשראי" (INTERNATIONAL CREDIT BANK), שהם משקיעים נכבדים בישראל.

העתקים של הפירסום מצורפים לשאלתה זו כחלק בלתי-נפרד הימנה.

לאור הפירסום שהיה, הנני מבקש לדעת:

- 1) האם נבדקה עלידי שר האוצר אמיתות תוכנו של הפירסום הנ"ל?
- 2) אם כן — האם הוגשו מסקנות לשר האוצר? מה היו מסקנות החוקרים?
- 3) האם אוספת רשות כלשהי אינפורמציה על משקיעים זרים בישראל?
- 4) אם קיימת רשות כנ"ל — האם ביררה הרשות מקור כספו של ד"ר רוזנבאום והבנק הנ"ל?
- 5) אם ביררה — מה היו מסקנותיה?

האם הגיעו נספים מן
ה"מאפיה" האמריקאית לישראל?

שאלתה אל: שר האוצר
מאת: ח"כ אורי אבנר

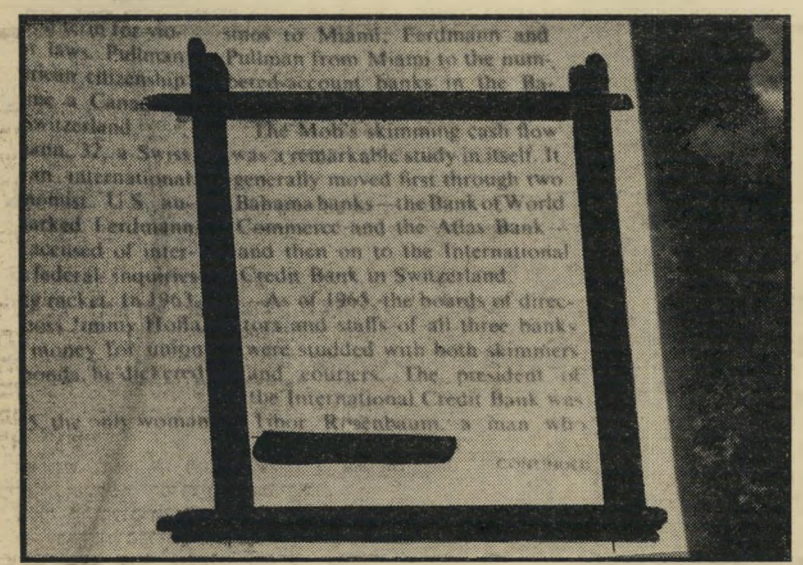
האם לאור הפירסום המצורף שנעשה ב"לייף" האמריקאי, נחקרה עלידי משרד האוצר השאלה אם הגיעו כספי ה"מאפיה" לישראל?

האם חקרו שירותי
הבטחון פרשה זו?

האם ביקרו ראשי העולם התחתון האמריקאי בישראל?

שאלתה אל: שר המשטרה
מאת: ח"כ אורי אבנרי

במהדורה האמריקאית של השבועון האמריקאי רב-התפוצה לייף, הופיעה לאחרונה סידרת כתבות, הדנה בעיסקי המאפיה, לטענת עורכי לייף, רחצי המאפיה מוכרים מארצות-הברית למדינות אחרות.

למענת עורכי לייף, אחד מצינורות ההשקעה של ה"מאפיה", הוא שמרכו בניבנה, בשם הבנק הבינלאומי לאשראי (International Credit Bank), שנישאו הוא מר טיבור רוזנבאום, אשר השקיע כספים רבים גם בישראל. הכסף מוברח מארצות-הברית על-מנת להערים (כפי שנאמר בכתבה) על שלטונות מסי-הכנסה בארצות-הברית. הכסף מוכר במזומנים ומובן שהברחה זו עולה לאוצר האמריקאי ממון רב.

האם פנתה המתשלה האמריקאית לחשוד-החוק בעניין זה?

שאלתה אל: שר החוץ
מאת: ח"כ אורי אבנרי

במהדורה האמריקאית של השבועון האמריקאי רב התפוצה לייף, הופיעה לאחרונה סידרת כתבות, הדנה בעיסקי המאפיה.

כפי שנובע מכתבות אלה נודעת ה"מאפיה", שהיא כנופיית הגנג' סטרים המפחירה ביותר בעולם, להבריה את רווחיה אל מחוץ לארצות-הברית ולהשקיעם בעסקים חוקיים באמצעות מוסדות פיננסיים שונים.

אחד מצינורות ההשקעה של המאפיה — לדברי לייף (פירסום מיום 8.9.67) — הוא בנק שמרכו בניבנה, בשם הבנק הבינלאומי לאשראי (International Credit Bank), שנישאו הוא מר טיבור רוזנבאום, אשר השקיע כספים רבים גם בישראל. הכסף מוברח מארצות-הברית על-מנת להערים (כפי שנאמר בכתבה) על שלטונות מסי-הכנסה בארצות-הברית. הכסף מוכר במזומנים ומובן שהברחה זו עולה לאוצר האמריקאי ממון רב.

כפי שנאמר בגוף הכתבות: "כל חרש נוסעים השליחים בין לאס-הגאס ומיאמי עם תיקים של כסף. הם מביאים למיאמי גם את השלל מאיי באהאמה. שם ספר לאנסקי (המנהל הפיננסי של הקוזה נוסטרה — "העניין שלנו", כפי שמכונה המאפיה בפי חבריה) את הכל, לקח את חלקו וחילק את השאר בין השליחים שהופקדו להעביר את הכסף לבנקים השחייניים".

(הערתם פוטוסטטים של הפירסום מצורפים-בו). נשיא הבנק הנ"ל הוא טיבור רוזנבאום, אורח שחייץ, בעל דרכון דיפלומטי ליברי, שנימנה (לפי האמור בכתבה) על ידידיו האישיים של נשיא ליבריה, טאבמאן, והיה בידידות עם סטס, שרתאוצר של גאנה לפני ההפיכה.

כיוון שבכתבה הועלו האשמות שמהן משתמעת פגיעה במעצמה וידידותית לישראל (הברחת כספים, העלמת מיסים וכו'), הנני מבקש לדעת:

1. האם לאחר פירסום הכתבות ב"לייף", היתה פנייה כלשהי מטעם ממשלת ארצות-הברית לממשלת ישראל בקשר לעסקי רוזנבאום ושותפיו בישראל?
2. האם נוכח הפירסום הנ"ל יזם משרד-החוץ חקירה כלשהי בנושא

הקטע האשמי

מאז 1965 הוחדרו למועצת המנהלים ולצוות של הבנק הבינלאומי לאשראי בשווייץ חתמנים והבלדרים של ה"כנופיה". נשיא הבנק הבינלאומי לאשראי היה טיבור רוזנבאום שהחזיק בדרכון דיפלומטי...

הראשי, שגם הוא דמות ידועה היטב בישראל, המשמש יועץ בכיר בבנק של רוזנבאום. הקטע המסומן משמאל מדבר על השקעות במזרח התיכון. הקטע מימין הוא זה המתייחס במישרין לטיבור רוזנבאום ולבנק המנוהל על-ידו. בשנת 1966 הגיע המאזן של הבנק הזה לסכום של — 343,712,452 פראנקים שווייצים, קרוב לרבע מיליארד לירות ישראליות.

מוסד בנקאי, שמרכוזו בג'נבה בשם "הבנק הבינלאומי לאשראי" (INTERNATIONAL CREDIT BANK) (הכתבה מיום 8.9.67), שבי- (המשך בעמוד 12)

תמונות אלה, שצולמו בהסתר, מראות את שלי- חי הגנגסטרים מעבירים בתיקים מאות אלפי דולרים, במזומנים, לשווייץ. ביניה למעלה נראה מאיר לנסקי, הידוע היטב בישראל, שעליו נאמר כי הוא המנהל הכללי של הכנופיה. בעיגול נראה סילווין פרדמן, הבלדר הגדול, כולל המקורות הכספיים של מר רוזנבאום (כולל קבוצת רוזנבאום) והבנק הנ"ל, שהשקיעו באמור כספים בישראל?

אם נערכה חקירה — מה העלתה?

אבשלום פיינברג אינו דחוף * מדוע לא קיבל לסקוב את האות ? * המשכנתאות עולות ועולות * העשן השחור של אוטובוסי "דו" * דת ישראל ועונש המוות במדינה

הממשלה נגד ריקודי בטן!

ספיר, לא כרוב חברי הכנסת, הוא בעל חוש-הומור. הוא ענה לי כגמולי, באותו סיגנון: **שרי-האוצר פינחס ספיר:** ... אני רוצה להרגיע את חברי הכנסת אבנרי: אינני חושש שהקומפלימנטים שלו יזיקו לי. אין לי אלא לגמול לו, ולהחזיר לו קומפלימנט על חלק מנאמיו — בתקווה שהדבר הזה לא יזיק לו.

אליעזר שושטק: בעולם הזה לא יזיק לו: אולי בעולם הבא.

שרי-האוצר פינחס ספיר: אולי הוא יהיה גם עובי לחלק מנאמיו, ויצטרף בהצבעה להחלטת הממשלה, ובענייני כלכלה, דומני, שזו תהיה הפעם הראשונה, לצערי לא יכולתי להיענות למישאלה זו. הגשתי הצעת-החלטה משלנו (ראה מיסגרת). קרה

ל כאורה, שבוע משעמם. מליאת הכנסת ישיבה בסדר-הכל במשך עשר שעות, שהתחלקו בין שלושה ימים — וברוב הזמן הזה נכחו פחות מעשרים ח"כים נכבדים. על סדר-היום עמדו כמה חוקים מישוריים, והשרים ענו לדברי הנאמנים בחיכוחים שנשמרו בשבועות הקודמים.

אבל משמילם בשבוע הזה ניתן להעלות נושאים רבים, להטיף לדיעות, להתריע בפני סכנות, כשמשמילם בכל האפשרויות הגלומות בנחלת הפרלמנטרי.

הנה כמה מן הנושאים שהעלינו השבוע, במשך אותן עשר שעות — בהן עליתי על הדוכן ארבע פעמים, התהכחתי מן המקום עם שלושה שרים, קיבלתי תשובות לעשר שאלות ותוהגשתי כתרסר שאליות חדשות.

יהודי רוסיה: למה בסתר?

חיים לנדאו, הצעקן המיקצועי של גח"ל, העלה את בעיית יהודי רוסיה. הכנסת הכירה ב"דחיות" ההצעה, ועל כן הובאה מייד לדיון — כמובן תוך חימום עם הממשלה. עצם הפרוצדורה הזאת היא שערורייה, והיא מעידה על המיזטר השורר בכנסת. כי ב"תאוריה, מכירה הנשיאות ב"דחיות" של הצעה רק אם היא קשורה במאורע אקטואלי, ואם החלטת הכנסת יכולה לשנות משהו מידי.

כנראה, בדיוק, היתה הצעתנו בעניין העברת עצמותיו של אבשלום פיינברג. ביקשנו דיון דחוף, כדי למנוע את ההעברה. רצנו להסביר כי זהו פשע לאומי. זכה אבשלום פיינברג שההיסטוריה הכינה לו קבר בעל משמעות סימלית חד-פעמית. מה יכול להיות יותר נוגע-ללב, יותר שובה-נפש, מאשר הקבר בחולות רפיה, כשהתומר הבודד צומח מתוך כיסו ומסמל את נצחון החיים?

אבל ממשלת ישראל היא אטומת-לב ועלובת-נפש כשהדבר נוגע לסמלים. היא הפכה את הכותל המערבי לקיר עלוב, כאשר הרסה את הסימנים הצרה, שאיפשרה התייחסות של האדם עם הכותל, ויצרה במקומה מין מיגרש-הנייה גדול לקאריבליים. היא הרסה את הקבר הנחרט של אבשלום, והעבירה את עצמותיו לשיכון-ותיקי-האומה-ז"ל בהר-הרצל.

נשיאות הכנסת טורח, אצל הכיר בדחיות הצעתנו וכך נמנע מן הכנסת להביע את דעתה על העניין בעוד-מקום. אבל היא הכירה ב"דחיות" הצעתנו של לנדאו על יהודי בריה-המועצות. למה? לוי אשכול עצמו אמר בנאמיו כי שום דבר לא השתנה, וגם לא ישחנה בקרוב. אפשר היה בהחלט להעלות את העניין הכאוב הזה בהצעה רגילה. אבל בנשיאות הכנסת אפטר שום ירושם לאפוזיציה, ושלטות בה הקונויות. פיינברג לא היה דחוף, המניעים הכלליים של יהודי רוסיה הוכחו, כדחיות. לא בגלל הנושאים — אלא בגלל דמותו המגישה, והנה, אחרי שהוכרה "דחיות" זו — נמנע מן הכנסת לדבר, מחוץ קונויה שהוכנה מראש בין הממשלה וגח"ל, הועבר העניין כולו לדיון חשאי בועדה, מבלי שהסיעות בכנסת יכלו להביע מכללית את דעתן (חוץ מלנדאו עצמו, לוי אשכול ואיש רק"ח, שהציע להסיר את העניין מסדר-היום).

קמתי והתנגדתי לכך בתוקף. קשה לי להעלות על הדעת נושא מתאים יותר לדיון פומבי, קמתי והתנגדתי לכך בתוקף.

נגד המיני-פיחות

הצעת-החלטה של סיעת העולם הזה — כוח חדש:

- 1 הכנסת קובעת כי הפיחות, שבוצע על-ידי ממשלת הליכוד הלאומי, אין בו תשובה לבעיות הכלכליות האמיתיות של ישראל.
- 2 הכנסת מטילה על הממשלה חובה מוחלטת למנוע, בכל האמצעים, התייקרות כלשהי במשק והורדת רמת-המחייה של הציבור.
- 3 הכנסת מטילה על הממשלה להבטיח כי שום חלק מן הציבור לא יפולל בתיאוצה מפיחות זה שלא באשמתו, ובכלל זה הציבור המשתכנים.

לחבר שכבר התרגלנו לו: רק אני הצבעתי בעדה. שאר סיעות האופוזיציה, וגם כמה מהדבר מפ"ם וגח"ל, נמנעו. הרוב הגדול הצביע נגדה. ואחר-כך ניגשו אלינו כמה וכמה ח"כים, ביניהם שהצביעו נגדה, והחמיאו לנו על הניסוח השקול והנכון של הצעתנו...

טלביזיה ערבית: כמו שאנחנו יפים

רשר ישראל גלילי, לעומת זאת, הוא אדם רציני, והוא עונה ברצינות. כך קרה לי כאשר קראתי לו קריאות-ביניים בעניין ריקודי-בטן (ראה מיסגרת). אבל עם גלילי היות לי ויכוחים חמורים יותר. הם פרצו כאשר ניסה השר להשיב לטענותי, כי טלביזיה הערבית (ה"לייבליז" לשעבר) חסרת-חיות. לא תעזור למדינה, אם אין לממשלה מדיניות ברורה כלפי תושבי השטחים המוחזקים.

עמיתי, בואו לי לפני שבועיים, על כמה מן הבעיות הפסיכולוגיות הכרוכות בתעמולה במרחב הערבי. למשל: אין זו תעמולה טובה להשמיץ את מנהיגיהם באוזני עמרי-ערב. השמיץ צוח כאלה (אפילו אם הן נכונות) לא יכנסו שום ערבי, כשהן באות מפי ישראל. לעומת זאת מחייבת תעמולה טובה שתעמוד במרכזו תוכנית מפורטת וחיונית לפתרון בעיות המר-חב — השטחים, הפליטים, הביטחון, השייט, ועוד.

הזהרתי גם מפני התעלמות מן הפסיכולוגיה הערבית, ותוך כדי כך, כדוגמה, אמרתי שהאזהרה של קיבוץ, המלהיב ישראל, יכול לעורר תגובה הפוכה אצל ערבי. תחת להגיב על כך, התייחס עימי השר גלילי, חבר קיבוץ נען, על חשיבות הקיבוץ:

השר ישראל גלילי: כמה מחברי הכנסת, ובכללם חבר הכנסת אבנרי, ביקשו תולדות בהפעלת הטלביזיה משא כבד מדי. הם ביקשו להתנות הפעלה בכך, שלממשלה תהיה מדיניות בהירה וצלולה, אף בנסיבות שמן הנמנע להפעיל מדיניות זו. אבל נראה לי לנכון להדגיש, שהם ביקשו להתנות ערכה של הטלביזיה במדיניות שתהיה מקובלת עליהם.

למשל, שואל חברי-הכנסת אבנרי: "מה נגיד להם, לתושבי ה"מרחבים המוחזקים בידי צה"ל? האם יש לנו מה לומר להם?" בחדאי שיש לנו מה לומר להם.

ועוד שואל חברי-הכנסת אבנרי: "האם נספר להם בטלביזיה הערבית שכל המנהיגים הערביים, כולם, הם שקרנים ורמאים; שכולם רצו, רוצים וירצו תמיד להשמיד את ישראל?" ודאי שנספר להם שיש מנהיגים בערב — והם שליטי המדינות השכנות — הרוצים בהשחתתה של ישראל. ותהיה זו האמת. ונדבר בלשונם ונצטט בדבריהם. בוודאי שיהיה עלינו להוקיע שקרים, ומי ומי משקר, יש לנו מה לדבר אל אוכלוסיית השטחים המוחזקים.

אנו נראה להם, במידה שניתן הדבר באמצעות המסך הקטן, את חייה וערכיה של ישראל; דברים אנושיים ופשוטים: כיצד מסתלים בחולה, איך דואגים למובטל, כיצד מסתלים בעולה, איך מפתחים חקלאות, איך מקדמים תעשייה. לא הכל בבחינת סליה שכולה תכלת. אבל בטלביזיה, הערבי לא יראה את הקיבוץ המשגשג, הוא יראה את האדמה עליה ישב אתמול הפלח הערבי. על פי זה אין להראות בטלביזיה אף לא אתר אחד ואף לא כיבירת-ארץ אחת, שהרי רבים מסתחים בקרב האוכלוסייה הערבית והעמים השכנים את ההכרה, כי הארץ נגזזה ואינה לנו, ואנו בה בבחינת כובשים ואימפריאליסטים.

אליעזר שושטק: וחברי-הכנסת אבנרי בתוך הכובשים והאימפריאליסטים.

השר ישראל גלילי: אינני מבין מה פשר שאלה זו. אנו נראה את ישראל כמות שהיא. ואנו נסביר את רצוננו לשלום, את הצורך במשאומותן ישר, את הדעה שביטול הלוחמה אינו מספיק ואינו תחליף לשלום; אנו נסביר כי באמצעות משאומותן ישר אפשר לפתור את כל הבעיות השנויות במחלוקת, לרבות הבעיות הטריטוריאליות; לרבות המרת קווי הפסקת-אש בחוץ-לשולם וגבולות מוסכמים.

אורי אבנרי: האם קול-ישראל בערבית הצליח, במשך שמונה-עשרה שנים, לרכוש לנו ידידים בארצות-ערב?

לקיבוץ

למען יהודי ברית המועצות

הרבה יותר מסבירה מאשר השאלה "למה". אני מקווה שאפילו יוסי-ההצעה, יסכים להצעתנו זו, ואני מציע איפוא להעביר את הדיון לוועדת-החוק והביטחון.

היו"ר קדיש לוז: האם חברי-הכנסת לנדאו וקדיש לוז מסכים להצעה?

חיים לנדאו: כן.

אורי אבנרי: אני מציע, כבוד ה"יושב-ראש —

היו"ר קדיש לוז: אין לד רשות להדיבור.

ראשי-הממשלה אשכול: אינני רוצה להרחיב את הדיבור על שאלות אלו. המערה תיאר תמונה עגומה בי צבעיה המדהימים, ואין לי הרבה להוסיף. אני מקווה שחברי-הכנסת יסיכמו אתי כי מוטב להעביר את הדיון בפרטי-הבעיה מן המליאה אל הוועדה — אני מתכוון לוועדת-החוק והביטחון.

אורי אבנרי: למה? למה לא תדון בזה מליאת הכנסת, אדוני ראשי-הממשלה?

יוסף פישר (המערך): תנחש.

אורי אבנרי: מה? מה תנחש? יותר לי כנסת מאשר לדון בנושא זה? בשביל מה קיימת הכנסת אם לא לדון בנושא כזה?

שרי-הספר בורג: האם גדולת ה"נושא נמדדת לפי — — — ?

ראשי-הממשלה אשכול: מותר לי להציע הצעה. לנסות לכנסת לא יקבל אותה. הנושא, "למה" — מי יודע בכלל אם הן הולמות את העניין. לפי הערכתי, אני חושב שזהו דיון מדיני מסדר-הראשונה, בצורה הימים האלה, ובסבך הימים והשאלות, נוח יותר, קל יותר, אולי טוב יותר ואולי גם יעיל יותר, שהבירור יתקיים בחוג מצומצם יותר. מוטב שגם לא אסביר יותר את התשובה, כי התשובה יכולה להיות

גלויה ונרחבת, בו תביע האומה הישראלית את דעתה על מצב יהודי ברית-המועצות. (התכונתי בדיון כזה למחות בתריפות נגד הפליטים היהודים, ובאותו זמן להזהיר מפני המגמה לנצל בעייה זו כמכשיר במאבק המדיני נגד מוסקבה. זהו עחל ליהודי רוסיה. הדבר הביא לחילופי-דברים ביני לבין לוי אשכול וקדיש לוז (ראה מיסגרת).

המיני-פיחות: למי מזיקים קומפלימנטים?

ע? רקע היתולי יותר היו חילופי-הדברים בין השר פינחס ספיר וביני. לפני שבוע, כשאנחנו נגד המיני-פיחות, עטפתי את החלק הראשון של הנאום בסיגנון אירוני, בו המסרתי שבחים על השר ספיר.

גלילי על הבטן

השר ישראל גלילי : ... חברתי

כנסת גרוס שאל האם מוכנים אנו להתייחס בשינוי השלבייה של הארצות השכנות. אני משיב על כך בהן מוחלם: אנו רוצים להיערך להתמודדות זו, אבל עדיין אין אנו מוכנים לה, לא מבחינה טכנית ולא מבחינת התוכנית.

שלמה יעקב גרוס (אגווי): גם ששועים ובידור נוסח השלבייה של לבנון?

משה ורמון (המערך): אין אתה יודע?

אברהם טיאר (המרכז החופשי): תוכנית של ריקודיבטן?

השר ישראל גלילי: האננס חור שד אתה באמת, או רק לצורך פולמוס אמרת זאת, שהכוונה להציג בסלבייה ריקודים של אבר זה או אחר מגופו של אדם? אינני מאמין שאמנם אתה חושד בכך, ואני מתייחס לזה כהערה פולמוסית שאינה במקומה.

אורי אבנרי: האם כבוד השר מתנגד לריקודיבטן?

השר ישראל גלילי: יחסי לריקודיבטן איננו עניין לכנסת!

אורי אבנרי: מהי מדיניות הממשלה?

השר ישראל גלילי: אני אומר במפורש שאינני רואה שום ערך חיובי

או חברתי או מדיני חיובי בכך שבאמצעות מסך השלבייה אנו נציג ריקודיבטן. ואם יש בישראל, או בשטחים היישוביים, אנשים שיש להם רגש או סיפוק מהתכונות בריקודיבטן, אין זו חובת המדינה לספק להם סיפוק זה.

תשובת השר: מנויי השרות הבולאי קיבלו בולים עם שובלים. לאחר מכן הם אולו. (השר לא הסביר מדוע נוצר מצב כזה, המביא רחמים לספרים).

האזנה לטלפונים: מי אחראי?

האפשר להגיד על הצעת חוק שבאה לשחרר את הדואר מן הצורך לקבל אישור של ועדת הכספים של הכנסת לשינוי בתקופתם של הדוארים?

רק שני חברי כנסת מצאו לנכון להתחבך עליה. כנראה הראשון, התרעתי נגד המגמה לשחרר את פעולות הממשלה מפיקוח פרלמנטרי — בייחוד כשזה נוגע לדואר, הגובה תשלומים עצומים בעד הטלפונים. דיברנו על חוסר היעילות הכללית של הדואר, ועל המיסתורין האופפים את התפתחותו של המכש"ל.

ניצלנו הזדמנות זו כדי להעלות בעייה חשובה ביותר, שלא נגעה לנושא. מאז כניסת משה דיין לתפקיד שר הביטחון, ניכרת במדינה עלייה גדולה בממדי האזנה לטלפונים — דבר שאנחנו, אנשי העולם הזה, מבחינים בו היטב: **אורי אבנרי:** ... כאשר אנו מדברים על סוגייה זו של הדואר, יורשה לי לשאול ולתמוה מה קרה לחוק ההאזנה לטלפונים, שהובא לכנסת ומאז נעלמו עקבותיו.

יש לי הרגשה — ויותר מהרגשה — שבעניין ההאזנה חלה, מאז המלחמה, הרעה ניכרת מאד. יש האזנה המסתכנת את חרות האזרח. לכן אני סבור ששר הדואר צריך להיות מעוניין גם הוא שעניין זה — ההאזנה מסעם השלטונות לשיחות הטלפון של האזרחים — יבוא לידי הסדר חוקי.

תשובת שר הדואר, ישראל ישעיהו, לטענה זו: זה לא נוגע לדואר.

אל-פתח: האם להוציאם להורג?

הוק מסובך הרבה יותר, שהובא לדיון בכנסת, הוא חוק לשיכת עורכיהדין. שורה ארוכה של ח"כים דיברו עליו. כולם היו עורכיהדין — חוץ ממני. (אבל גם החומר המשפטי שלנו הוכן, כמובן, עליידי עורכיהדין — אמנון זכרונני)

בדברינו חבצנו להנהיג בחירות אישיות לכל מוסדות עורכיהדין, כדי למנוע רשימות מפלגתיות באירגון שאינו צריך לעסוק בפוליטיקה. התרענו נגד מסירת כל העבודות המשיטיות של החברות הממשלתיות — בסכומים של מיליוני לירות — לכמה משרדים של עורכיהדין, שיש להם קשרים עם השלטונות.

אך את עיקר דברינו הקדשנו לסעיף של הצעת החוק, הבא לבטל את זכותו של אזרחי, העומד בארץ לדין על פשע שרינו עונש-מחת, להזמין עורכיהדין (חוק מאשר פושעי מלחמה נאציים). מובן שהכונה היא לאנשי אל-פתח. תוך כדי כך הבעתי כמה הירחורים על עונש-המחת בכללו: **אורי אבנרי:** ... אני מוכרח לומר כאן בגלוי שאני מתווכח עם עצמי. אני רואה סיבות סבירות בעד התיקון הזה, אבל גם סיבות סבירות מאד נגדו.

נכון הוא שיהיה זה מוזר אם נהפוך את בית-המשפט הישראלי לזירת-תעמולה לתנועות פוליטיות העונינות את ישראל, וזו תהיה אולי התוצאה המעשית אם ניתן לאיש אל-פתח בארץ להזמין עורכיהדין. זה יהפוך את בית-המשפט הישראלי לזירת תעמולה לאל-פתח. זהו שיקול שאני מבין אותו.

יחד עם זאת אני שואל את עצמי: האם יהיה זה צודק שאדם, העומד לדין והצפוי לעונש-מוות, יהיה תלוי בעורכיהדין הנגוד לחלוטין את השקפותיו בעניין שהוא פוליטי ביטויו? אני מהרהר כאן בקול רם, אם מותר לעשות זאת.

(המשך בעמוד 18)

השר ישראל גלילי: אני סבור שקול-ישראל הצליח מאד-מאד. ואני מציע לך, חברי הכנסת אבנרי, להתעניין בדבר. ויתברר לך כי בקול-ישראל יש אמון רב יותר בארצות השכנות מאשר ברדיו של אותן הארצות עצמן.

אורי אבנרי: כן, אבל לא ידיוות!

השר ישראל גלילי: אינני יודע אם עליידי שידורים רוכשים ידיוות. אני מסופק אם רוכשים אותה עליידי העולם הזה, שמדבר בתצלום, שהיא לשון אינטרנציונלית. ידיוות רוכשים במירב הדרכים, בדרכים מגוונות ובמדיניות נכונה. ידיוות רוכשים עליידי עצם נטיעת ההכרה שאין להעביר מדינה זו מן העולם.

לא רק באמצעי הרחקה, אבל עליידי כך שמשפחים יחס של כבוד למדינה זו, כי הבעייה איתנה ומוחשית במרחב, אם להשתמש במינוח החביב עליך, חברה-הכנסת אבנרי.

טלביזיה פוליטית: רק לטובות והממשלה

על רקע שונה לגמרי היה לי ויכוח עם גלילי על נושא שעוררתי כבר בנואמי: מזימת הממשלה שלא להעמיד את הטלביזיה לרשות תעמולת-הבחירות של הרשימות השונות בבחירות הבאות.

כלומר: הטלביזיה תשרת רק את מפלגת-השלטון המרכזית, אשר שריה יופיעו בטלביזיה כל העת בתוקף תפקידיהם — בעוד שפני המנהיגים של כל שאר המפלגות והתנועות לא יופיעו על המסך.

השר ישראל גלילי: ... אני משוכנע שהטלביזיה היא לרווחתן של מפלגות קטנות ולתועלתן של מפלגות האופוזיציה, הן מבחינת החיכוך והן מבחינת היעילות. אבל משום דרכי-שלום, ובמסגרת נכסיון, החליטה הממשלה שלא להפעיל את הטלביזיה לבחירות הממשליות ובאות, מבלי שהדבר הזה יהיה בבחינת תקדים לבאות.

אורי אבנרי: דווקא דברי כבודו עכשיו מסבירים שזו החלטה מוטעית.

השר ישראל גלילי: אני מניח שאין זו ההחלטה היחידה שהיא מוטעית בעיניך, חברי הכנסת אבנרי.

נתנו ביטוי לגישתנו בהצעת-החלטה שלנו (ראה מיסגרת). מובן שהיא נדחתה ברוב מוחץ.

פרוטקציה — טפסרות — כזבים — קיפוח

השאלתה נשארה, עדיין, אחד מכלי-הנשק העיקריים למאבקינו בכל השטחים — ובהם אחרונים מקיפים בעיות רבות. בין השאר שאלנו השבוע:

● **השקעות צה"ל:** כמה השקיע צה"ל בשטחים המוחזקים בהקמת מחנות צבא, ובצינורות מים ודלק?

● **משכנתאות צמודות:** מנהלי הבנקים טוענים כי שר-האוצר מסר אינפורמציה כוזבת לוועדת-הכספים. בכמה מסתכמים סכומי המשכנתאות הצמודות לדולאר, לתוספת-היוקר ולמדד יוקר-המחיה? האם נכון כי במרבית המיקרים אמנם צמודים התשלומים השוטפים לתוספת-היוקר, אך הקרן נצמזה גדלה יחד עם מדד יוקר-המחיה?

● **מצב כבית-ספר:** האם נכון כי רק 20% מן התלמידים מצליחים לעבור את בחינות-הסקר בבית-הספר המאירי בגונן ח', ירושלים?

● **כרטיס כירוסומת:** האם נכון שהמועצה לשיחוק צרי הדר שילמה 200 אלף ל"י לחברה בריטית, להפקת סרטונים שהיו עולים בארץ 20 אלף ל"י?

● **אות לסקוב:** מדוע לא הוענק אות מלחמת הששת-הימים לרב-אלוף חיים לסקוב?

ישעיהו

זכינו השבוע לתשובות השרים לכמה שאלות קודמות. ביניהן:

● **ספירת מזאז:** האם נערכה ספירת המלאי לפני שלרשה חודשים, כאשר הופחת מס-הקניה, כי למנוע הפסדים לסוחרים? תשובת שר-האוצר: לא. גם כשהעלו את מס-הקניה, לא נערכה ספירת-המלאי.

● **ערכות לשטרות:** מדוע אין מדפיסים, בשטרות המבוטלים המודפסים עליידי הממשלה, את המילים "בין פור אחאל", כפי שהיה נהוג? תשובת שר-האוצר: להבא ידפיסו שוב את המילים האלה.

● **רואי-חשבון לחברות ממשלתיות:** האם נכון כי חמישה משרדים גדולים מכריזים ביוזמה כמעט את כל עבודות רואי-החשבון לחברות הממשלתיות? תשובת השר: זה היה נכון עד לתקופה מסוימת. בקרוב יתפרסם דו"ח המפרט את חלוקת העבודות כיום.

● **פרוטקציה:** האם נכון כי מר עוזי שטיינברג, מי שהיה עובד בכיר במשרד-האוצר, נתמנה לרואי-חשבון של כמה חברות ממשלתיות גדולות? תשובת השר: לא.

● **רשיון ל"דן":** האם מתכוונת המשרה לשלול מן הקואופרטיב זן את הסמכות לכהן כבחון מורשה לאוטובוסים של עצמו, אחרי שנתגלה כי תוצאות הבחינות שלו לגבי

בעד טלביזיה - עם תוכנית

הצעת-החלטה של סיעת העולם הזה — כוח חדש:

1 **הכנסת מחייבת את הקמתה של טלביזיה כללית, ובכלל זה כאופן מידי — טלביזיה המכוונת לערביי ארץ-ישראל.**

2 **הכנסת מטילה על ממשלת ישראל להשתמש בטלביזיה בשפה הערבית לטיפוח רעיון השלום בין ישראל לבין העם הפלסטיני, ולטיפוח התודעה הערבית הפלסטינית, שתתמימש במיסגרת מדינה פלסטינית שתהיה קשורה בפרוצדורה עם ישראל.**

3 **הכנסת תובעת מן הממשלה ליזום שינוי בחוקי-הבחירות, שיחיל על הטלביזיה את אותן ההוראות החלות על הרדיו, לגבי זכויות הרשימות לנהל תעמולת-בחירות.**

4 **הכנסת מחייבת מתן רשיונות לתחנות-טלביזיה פרטיות.**

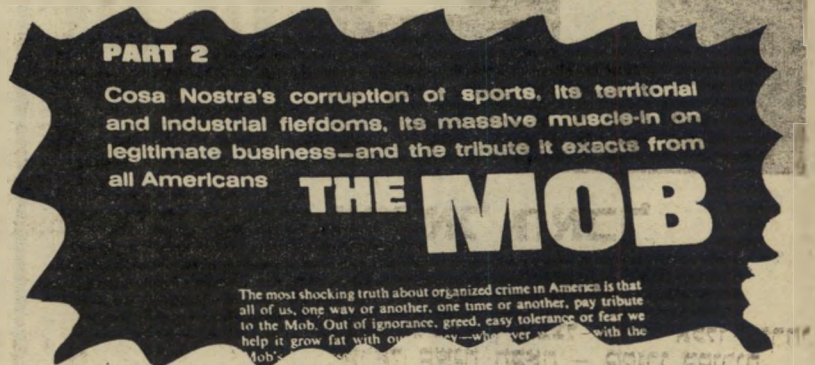
פליטה-העשן היו כוזבות? תשובת שר-המשרה: תוצאות החקירה הועברו למשרד-התחבורה, להסקת מסקנות.

● **טלפונים לכפרים ערביים:** כמה כפרים ערביים בישראל אינם מחוברים לרשת הטלפונית? תשובת שר-הדואר: 58 ישובים. אחדים מהם יקבלו טלפונים בקרוב.

● **ספסרות בבולרים:** מדוע אולו שובלי בולי וייצמן וכלפור ביום בו יצאו לשוק?

ראשי עומד הד"ר טיבור רוזנבאום, יהודי שווייצי כבן 40, אחד הניצור לים של רכבת קסטנר, שנמלט מהונגריה בחוסר-כל, אשר השקיע כספים רבים בישראל (כ-9 מיליון דולאר).

לסענת לייף, פרושה האימפריה הכלכלית של רוזנבאום והבנק הג'ל במקומות רבים כגון אמריקה (בנקים ומפעלי בנין), איטליה, אינטרסים עסקיים ברוב ארצות אירופה וכו'.

הכנופיה — או "האספסוף" — כך מכונה האירגון האדיר של העולם התחתון האמריקאי, שנודע בעבר בתור "היד השחורה" וכיום בתור "העניין שלנו". זוהי כוחות המאמר בכתבי-העת לייף, המכיל את הגילויים הנוגעים לישראל.

הסירוס מגלה מי הם ראשי המאפיה ודן בדרכי ניהול הכספים של כנופיית הפשע הנימין.

בין היתר מוזכרים בכתבה מר מאיר לאנסקי (המגורר כקוסם פיננסי), וכן ה"ה בנימין זינגלבאום, גיוהן פולמאן, סלחין פרדמן, אידה דווין, כמברחי כספים. (העיתקים פוטוסטטיים של הפירוסם מצורפים-בזה).

בקשר לכך, הגני מבקש לדעת:

1. האם לאור הפירוסם ב"לייף" הוזמנו לחקירה על-ידי משטרת ישראל אל מר טיבור רוזנבאום הנ"ל או מנהלי עסקיו בישראל, בראשות מר עמוס מנור (המשמש כמנהל עסקיו של רוזנבאום ונציג הבנק הנ"ל בישראל)?

2. אם נערכה חקירה — מה העלתה?

3. האם משהו מבין המוזכרים לעיל (להוציא רוזנבאום הנ"ל) שהה אי-פעם בישראל?

4. האם בעת שהותו של משהו מבין הנ"ל בישראל, נחקר על-ידי משטרת ישראל?

איזה הקלות ניתנו לרוזנבאום ולבנק התואשם נציגו ה"תאפיה"?

שאלתה אל: שר המסחר והתעשייה מאת: ח"כ אורי אבנרי

במהדורה האמריקאית של השבועון לייף נתפרסמה בתודשים האחרונים סידרת כתבות הדנה בעיסקי המאפיה, כנופיית הגנגסטרים המפחידה ביותר בעולם, שנוסדה בסיציליה והטולעת כיום ברחבי ארצות-הברית, שבראשה עומדים פושעים איטלקים ומספר לא מבוטל של פושעים יהודיים. לסענת "לייף" (גליון מיום 8.9.67) מושקעים רווחי ה"מאפיה" מחוץ לארצות-הברית (כ-7 מיליארד דולאר לשנה), במידה רבה באמצעות "הבנק הבינלאומי לאשראי" (INTERNATIONAL CREDIT BANK), שמרכזו בנ"ל וזו סניפים בארצות אחרות.

כפי שנאמר בכתבה: זרימת השלל של הכנופיה מהדה מחקר מעניין כשלעצמו. בדרך-כלל עבר הכסף דרך שני בנקים בכאחמה — בנק הסחר העולמי ובנק אטלס, ומשם הגיע לבנק הבינלאומי לאשראי (International Credit Bank), בשווייץ. מאז 1955, משובצים במועצת המנהלים של הבנקים אנשי כנופיה ושליחיהם. נשיא "הבנק הבינלאומי לאשראי" הוא ד"ר טיבור רוזנבאום.

במועצת המנהלים נמצאו אד לוינסון, מנהל קאזינו בפרימונט, וגיוהן פולמאן, בנקאי משווייץ ובאיה באהאמה, שהיה אסור פעם בשל עבירה על חקי המשקאות בארצות-הברית. פולמאן ויתר על אזרחותו האמריקאית ב-1954 והפך להיות קאנאדי. כיום הוא מתגורר בשווייץ.

"סלווין פרדמן, אשר שלטונות ארצות-הברית הכריזו עליו כעל עבריין נמלט, נרשם כיועץ כלכלי של הבנק."

כפי שידוע לי, ד"ר טיבור רוזנבאום הנ"ל, אם בעצמו ואם באמצעות הבנק הנ"ל וכן באמצעות חברות אחרות, השקיע כספים רבים בישראל.

כן ידוע לי כי ד"ר רוזנבאום הוא חבר מועצת המנהלים של "הבנק למיתות התעשייה".

(העיתקים פוטוסטטיים של הפירוסם מצורפים-בזה). בקשר לכך, הגני מבקש לדעת:

1. האם נחקרו על-ידי משרד המסחר והתעשייה הטענות המיוחסות לד"ר טיבור רוזנבאום ולבנק הנ"ל?
2. באיזה מיפעלים בישראל השקיעו כספים ד"ר טיבור רוזנבאום הנ"ל, או הבנק הנ"ל, או אחת החברות הקשורות בד"ר רוזנבאום ובבנק הנ"ל?
3. האם גם האנשים האחרים המוזכרים לעיל — ובמיוחד סלווין פרדי מן — השקיעו כספים בישראל (במישרין או בעקיפין), ואם כן — באיזה מיפעלים?
4. האם זכו הנ"ל להקלות כלשהן עקב היותם משקיעים זרים? אם כן — לאיזה הקלות?
5. בכמה מוסתכמות השקעותיהם של הנ"ל בישראל?

העם

מפציצים

בשמי

קאהיר

תשעה מפציצים סובייטים רעמו השבוע בשמי קאהיר. משמעות ההפגנה היתה ברורה: מוסקבה מוכנה לעשות הרבה כדי להגן על מישטרו של עבד-אלנאצר. הרמז הראשון בכיוון זה ניתן מייד אחרי מלחמת ששת-הימים, כאשר יחידות של הצי הסובייטי הטילו עוגן בנמלי מצרים. נוכחות זו לא מנעה את המהלומות שצה"ל הנחית על מצרים, אחרי הפסקת האש. ואז ניתן רמז שני, מפורש עוד יותר: במיצע יום המהפכה במוסקבה צעדו, זו הפעם הראשונה בתולדות ברית-המועצות, גם יחידות של נחתים. האיום היה ברור: הצבא הסובייטי מוכן להתערב במלחמות מקומיות רחוקות.

לבסוף באו המטוסים, בטיסה ישירה מברית-המועצות.

3000 יועצים. בעולם כולו — פרט לחאיטנאם — נמצאת ברית-המועצות בנסיגה מדינית ואסטרטגית. נקודות-האחזיה שלה בדרום אמריקה, באפריקה ובמזרח הרחוק, הושטו מבין ידיה. בשורה של הפיכות, הצליחה ארצות-הברית לדחוק את רגלי הרוסים.

למוסקבה נותר רק בסיס זר אחד: העולם הערבי, ובראש ובראשונה מצרים. כדי להגן על בסיס זה, היא מוכנה ללכת עד לסף של מלחמה גרעינית.

האיום של ארצות-הברית על מישטרו של עבד-אלנאצר הוא מוחשי, ואמצעי-הלחץ החזק ביותר בידי האמריקאים היא ישראל. על כן, אין כל הרמזים הסובייטים האחרונים מכוונים רק נגד ארצות-הברית: מוסקבה מנופפת בצי, בנחתים ובמפציצים שלה גם מול פני ישראל.

לפי הערכות מערביות, משרתים כיום במצרים כ-3000 יועצים צבאיים סובייטיים. מלחמת ויאטנאם לימדה כמה קצר הצעד ההופך יועצים לחיל-משלוח קרבי. תמרונים אלה מוסיפים מימד חדש — ומסוכן — ליחסים שבין ישראל למצרים. הם גם מחייבים את ישראל להתנער סוף-סוף מן הקיפאון העמוק שבו שרוייה מדיניותה.

ברילב

עבר דומה, עתיד שונה

הזמן הפך לגורם מכריע, ויש לנצל ליוזמת-שלום מהירה. אם לא ניתן לעשות את הצעד הראשון בזירה המצרית, אוי לפחות בזירה הקרובה, הפלסטינית.

צה"ל

המפקד

החדש

הרמטכ"ל השמיני של צה"ל, שייכנס לתפקידו בעוד שלושה שבועות, נקרא פעם

"ההעתק השחור של רבין הגייגיי". כמו הרמטכ"ל הנוכחי, צמח האלוף חיים ברילב מתוך שורות הלוחמים. לפני קום המדינה פקד על חוליית החבלנים שטופצה את גשר אלנבי, וכאשר פלשו המצרים ב-1948 היה מפקד גדוד בנגב. סוף מלחמת העצמאות הביאה אותו למכונות אל-עריש, ומביצע קדש דאה אותו דוהר בראש חטיבת שריון עד למכונות התעלה. כמה ימים לפני מלחמת ששת-הימים הוזעק חזרה מצרפת, ומונה סגן הרמטכ"ל.

אולם אם העבר של השנים דומה — גר"א העתיד הצבאי המצפה לברילב שונה מאוד מן התקופה שעברה על רבין כרמטכ"ל.

שיטתו ומדיניותו. אחד מסודות ההצ"ח של צה"ל עד כה היה, כי ידע תמיד להסיק את הלקחים הנכונים מן המלחמה שעברה, כדי להתכונן למלחמה שתבוא. וכל מלחמה היתה שונה בתכלית מקודמתה.

תפקידו של ברילב יהיה ללמוד את לקחי יוני, לגבש את היערכותו החדשה של צה"ל לקראת מלחמה אפשרית — שבחודאי תהיה שונה מאוד מזו שהביאה את התהילה לרבין. תוך כדי כך, יהיה צה"ל חייב למלא שני תפקידים שנסיונו בהם מועטי-חסות:

● תפקיד, שהוא במהותו תפקיד שיטורי, נגד פעולות-טרור;

● תפקיד, שהוא במהותו מדינאי-אזרחי, בשטחים המוחזקים, בהם חיים מיליון תרי שבטים ערביים.

חיים ("כידון") ברילב מצויד בידע המקצועי ובקאליבר האינטלקטואלי הדרושים לכך.

לא פוליטיקאי. הרמטכ"ל החדש יצטרך לעמוד כתנאים ששום רמטכ"ל לפניו לא התנסה בהם* (מלבד רבין, למשך תקופה קצרה בלבד). הוא יצטרך לכהן תחת שר-בטחון שבעצמו היה רמטכ"ל, ואשר הינו פעיל מאוד לא רק בחלק המדיני של תפקידו אלא גם בחלק הבטחוני-צבאי.

דיין, למשל, אינו מסתפק בקביעת מדיניות של לוחמה. הוא מסוגל אפילו לקבוע את המקום שבו יוצב מארב.

במצב עדין זה, יהיה לברילב (43) פלוס אחד גדול: הוא אינו פוליטיקאי. על אף ראשית דרכו כנער בהשומר הצעיר, הוא הצהיר לא מוזמן: "לא הודתי עם שום מפלגה".

הוא איש-צבא מקצועי — דבר שבישראל יש לו משמעות חיובית.

דיעות

סיפוח

מול

פדראציה

האם צריך לספח את השטחים המוחזקים? לפי התנועה למען ארץ-ישראל השלימה, מיסודם של נתן אלתרמן ושות' — אפשר היה להניח שהרוב המכריע של העם רוצה בסיפוח.

השבוע הסתבר שהמצב אינו, בכל ה-מיקרים, בדיוק כך.

כערב הראיונות השבועי של דן בן-אמוץ, הנערך מדי יום ו' במלון דן, בתל-אביב, הר-פוע, זה מול זה, הסוציולוג אורי רפ וה-משורר אהרון אמיר.

רפ זיכר בזכות הקמתה של פדראציה יש-ראלית-פלסטינית: אמיר — כנציגה של ה-תנועה למען הסיפוח.

בעד: ארבעה קולות. החיכוך היה סוער — ובלתי-מפתיע: המצודים צידדו וה-מתנגדים התנגדו.

עד שעלה בדעתו של בן-אמוץ לבדוק את תגובת-הקהל.

מישאל-בזק שנערך על-ידו בין הקהל שבאולם, זכה בתוצאות הבאות:

- בעד הסיפוח: ארבעה קולות.
- נגד: 200 קולות.

מנגנון

טופס 3077/א

משטרת ישראל ממחרת מאוד לעצור עברייני-רוס או מנפצי זוגיות. אבל לפעמים (המשך בעמוד 16)

* הרמטכ"לים הקודמים: יעקב דורי, יגאל ידין, מרדכי מקלף, משה בייג, חיים לסקוב, צבי צור, יצחק רבין.

תשקיף

ישראל תאכל בצלים מסוריה

חלק ניכר מן הכצל אותו יאכלו אזרחי ישראל בשנה הבאה — מקורו בסוריה. המשאיות מן הגדה, היוצאות לירדן עם ירקנת עביר עיראק וכחית, בהסכמת הממשל, חוזרות כשהן עמוסות, בחלקן, בורעיבצל סוריים. זרעים אלה יובאו ברשיון יבוא ישראלי רישמי, על ידי סוחרים מן הגדה המערבית. מקורם במחוז חמת ה-סורית, הם ירועי, בשבועות הקרובים, בשדות ישראליים. הדבר נעשה על-פי תכנון מטעם משרד החקלאות, מאחר ובמדינת ישראל מגדלים רק כמות מוגבלת של זרעיבצלים, וזאת היתר נהגו ליבא, עד כה, בעיקר מ-אירופה.

יתיקרו מוצרים — גם מבריטניה

למרות שהלירה הישראלית פוחדת כדי להתאים אותה, כביכול, ללירה שטרלינג — מתייקרים מוצריהיבוא מבריטניה. התייקר: הובלות-חץ הן על בסיס של דולרים ועל-כן התייקרו, לאחר הפיחות. למעשה, מעלים את מחירי מוצריהיבוא הבריטיים ב-שלושים אחוז — הרחק מעבר לכל דמי-הובלה מוגדלים. כך, למשל, הועלו מחירי-עיתונים אנגליים. גם מכשירי-חשמל אנגליים עולים הרבה יותר בינקר. לפעמים 25 אחוז יותר. באחד המיקרים הצדיק זאת היבואן בכך ש"הסתמכנו על המחיר הישן של המוצרים — בדולרים".

מסי הכנסה ממתין לאיבי

איבי נתן יצא כבר לפני שלושה חודשים את הארץ — במטרה לרכוש אוניית-שידור, עלה יוכל לייסד תחנת-שידור פיראטית. איבי מתממה בינתיים בניו-יורק ואחת הסיבות היא: מסי-הכנסה הישראלי מחכה לו, ותובע מאיבי כמאה ושישים אלף לירות — על חשבון ריווחי מסעות "קליפורניה". נראה שעל רקע זה לא חוזר בעלי-המסעדה המקורי. סברה אחרת: איבי התאהב, פעם נורפת, עומד להינשא בניכר.

הערתיים בבאר-שבע עדיין נגד נאווי

ראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווי, ייאלץ בכל זאת להתפטר מתפקידו — אם לא ייפסקו החתירות הבלתי-יפוסקות של הנציגים הערתיים במועצת-העיר.

הערתיים פועלים נגד נאווי, למרות התערבותם הישירה והנמרצת של שרגא נצר ופינחס ספיר, המנסים ליישב את הסיכסוך שפרץ בסניף מפא"י-באר-שבע בין נאווי לאנשי-העדות.

אם יתפטר נאווי — ישובץ ראש-העיר לשעבר בתפקיד הסברתי בכיר, במנגנון הממשלתי; הצעה אלטרנטיבית — מישרה של יועץ לענייני השטחים המוחזקים בי-משרד ראש-הממשלה.

פרט מיקאנטי: נאווי כבר דחה הצעה להצטרף למשרד-החוץ בתפקיד דיפלומאטי בכיר.

כך דפק חוסיין את עצמו, במקום את האוצר הישראלי.

נוסף לכך, גרם לאוצר המלכותי הירדני אוכדן של 120 מיליון לירות.

אשכול מחזיק בלביא

פרישתו של ישעיהו לביא, מנכ"ל הדואר, הוקפאה ל-חודש ימים לפי בקשתו האישית של ראש-הממשלה. כאם לא יקבל לביא את שלו בשאלות מנגנון ותקציב — יפרוש.

מעמד עזה בדיון מישפטי

ממשלת ישראל, באמצעות משרד-המשפטים, לחצה על אחת מתאומות-עזה היהודיות, הלן סגדוקה, לא להביא לערכאות את תביעתה למונונות מבעלה.

הסיבה: הממשלה רצתה למנוע שביתת-משפט ישראלי יפסוק לגבי ריבונותה של ישראל על רצועת עזה.

הדבר לא עלה בידי משרד-המשפטים. הלן סגדוקה הגישה משפט; בית-משפט השלום פסק שעה אינה בי-

הסהר הפורה

תחום סמכותו ושעליכן אין להזמין את הבעל לדיון; ואילו השופט המחוזי יצחק שילה, בפניו עירערה הי-יהודיה מעזה, פסק בדיוק להיפך.

עתה מצטרף היועץ המשפטי לממשלת ישראל כצד. מטרת היועץ: למנוע מבית-משפט ישראלי לקבוע מס-מרות כלשהן לגבי עזה.

משרד החוץ, במיוחד, חושש מהשלכות שליליות, במקרה שהשופטים יקבעו כי הריבונות הישראלית חלה גם על הרצועה.

חילופי עיתונים ישראלי-ירדן

זמרות המתרחות לאורך הירדן, חודש עוד הסכם בתירישימי בין ישראל לבין הממלכה ההאשמית.

לפני מלחמת ששת-הימים, נהגו קציני הלגיון ואנשי המשטרה הישראליים להחליף מדי יום ביומו, ליד שער מגדל-באום, את כל עיתוני-ישראל בעיתוני-ירדן.

מאז הקרבות הופסק הסדר זה — אולי משום ששוב אין שער מגדל-באום.

עתה שוב מחליפים עיתונים — על גשר אלגבי. מדי בוקר מוסרים הישראלים לקצינים הירדניים שני עותקים מכל עיתון המופיע בארץ — ומקבלים בתמורה שני עותקים מכל עיתון ירדני.

ראש-הממשלה גם

שר-הביטחון?

לוי אשכול לא ויתר על הרעיון של איחוד מישורות ראש-הממשלה ושר-הביטחון. הוא סבור, כי אחרי שחלפה שעת החירום, יש לאחר מחדש את שני התפקידים. לדעתו, הוכחה כהונתו בשני תפקידים אלה כי עבר, את עצמה כיעילה. כראייה מביאים מקורביו את העובדה כי בתקופת כהונה זו הוכן צה"ל כהלכה לקראת המלחמה.

בשלב זה, משתדלים אנשי אשכול להחזיר הכרה זו בצמרת הפוליטית של המערך, אינם נוטים להשיב על השאלה: "ומה יהיה עם דיון?"

גישתם: אם יוחלט עקרונית על איחודם מחדש של שני התפקידים, אפשר יהיה גם למצוא את הדרך הנאותה לעשות זאת. לדברי אחד מהם: "זה גם לא חייב להיות דחוק למורת-רוחו של דיון".

הם גם אינם מציינים מתי יש לבצע את השינוי: בעתיד הקרוב, או אחרי הבחירות הבאות.

הפקיד הבכיר לממשלה

לפקיד הבכיר, העומד לפרוש משירות המדינה, כבר הובטח המקום השלישי ברשימת גח"ל לכנסת השביעית. מתוך הנחה כמעט ודאית שלמחרת הבחירות תקום קואליציה בין מפלגת העבודה (מפא"י, אחדות-העבודה ורפ"י המאוחדות) לבין גח"ל, מובטחים לגח"ל כחמישה מקומות בממשלה.

לפקיד הבכיר תשוריינן אחת ממישרות הי-שרים האלה.

תיגבור השירות הצבאי

רק לפני כשנה הוארך מחדש השירות, שהופחת בזמנו, לשנתיים וחצי.

לאור המעמסה הביטחונית החדשה מור-גש הצורך להחזיק בכוחות-יחובה מתוגב-רים.

סיבה נוספת: המועקה הנגרמת למשק הלאומי על-ידי יציאת אנשי-המילואים לתקופות מוארכות.

המערכה על לסקוב

התקפה מרוכזת נערכה על מנהל רשות הנמלים, רבי-אלוף חיים לסקוב, שהעז לנסות להשליט סדר בנמל חיפה.

קיימים כל הסיכויים כי לסקוב ינחל מפ-לה במערכה, בה עומדים נגדו הכוחות הי-עדיפים של "סולל-יבנה", התסתדרות ואיני-טרנסמים עוד יותר נכבדים, ויתפטר מי-תפקידו.

חוסיין דפק את עצמו

המלך חוסיין ניסה לסדר את ישראל — כשנמנע מללכת אחרי בריטניה ולא פתח את הדואר: מסרתו היתה לגרום לפער בין הלירות הישראליות שבידי בני הגדה, לבין הדונארים שלהם.

סער כזה, קיווה חוסיין, יקעקע את הי-מסבע הישראלי, חלקית.

מה שקרה הוא הפוך: הנזק הישיר שנגרם לישראל הוא פעוט; אך כיוון שהדונארים הפכו בגדה למטבע קשה, צוברם אותם, הם נעלמים מן המחזור — וכל המיסחר מתנהל עתה בלירות.

הגברים הישראליים הם בעלי יצרים עזים - יש להם

הנשים לא יראו אותם עושים זאת. אבל באמצע השבוע הם חוזרים — לבדם. ואז זה מתחיל להיות שמח כאן. מה שמתחיל, נגמר בשעות הקטנות של הלילה, אחרי שהגבר המצוי ביזבז עליה הון תועפות: הם מוציאים עלי, לפעמים, חמש מאות לירות ללילה, מתפארת גודרון בסיפוק עצמי. סכומים אלה הפכו את נהגת המונית ל- שעבר, שהיא אם לילה הגרה בפראנקפורט, למארהת'שיא התל'אביבית. ביחד עם אנה, אף היא אם ובעלת משפחה, ככשה גודרון את מקומן של מארחות זרות אחרות — שגא לדבר על הישראליות: "אותן אנו בכלל דוחקות לקרן זווית", היא אומרת בבוז.

★ ★ ★
"איתך אין לי מה לדבר!"
מי הם הישראלים האידאליים, מבי
 חנינה של מארחת גרמניה?
 לא התחייבים. בני 40-50 הם הקליינטים האידאליים, מספרת גודרון.
 "כאלה שהיו כבר בגרמניה או זוכרים מהי ארץ זו.
 "אבל יש גם סיבה אחרת: גברים כאלה הם, בדרך כלל, אנשי עסק עם כסף טוב. למעלה מזה — הם פורשים מן העסקים ולצעירים יש, כמובן, הרבה פחות ממון." בעיניה של גודרון, הישראלים הם מקורי פרנסה טוב מאוד — וגם חברה משעשעת. הם מנסים, כמובן, להיכנס איתי למיטה, היא מספרת. "אבל גם מעבר לזה, הם נעים מים לשיחה. שואלים אותי המון על גרמניה, מביעים את דעתם, ובדרך כלל הם חביבים. רק פעמיים, מאז הגעתי לחלאביב, לפני ארבעה חודשים, קרה לי שקליינט יעזוב

מניות, במקום האיטלקיות, הצרפתיות והס' קאנדינביות המסורתיות, ששיעשעו עד כה את לקוחות-הבארים, ושיכנעו אותם לשתות עוד כוסית ועוד כוסית. וכך הפכה גרמניה למקור ראשון במעלה בענף הייבוא החי והתוסס ביותר: יבוא המארחות והחשפניות.

★ ★ ★
"חמש מאות לירות ללילה!"

אבי מחדשי האופנה הגרמנית הוא בעל מועדון צברה, קובה זילברנג, בעל עבר ארוך ומפואר בעסקי סטריפטז ושע' שועים, שקם יום אחד והחליט שאם ישראל מקבלת שילומים מגרמניה — היא יכולה לקבל גם נקבות.

היה זה, מסתבר, חישוב פיקחי ביותר: כאשר הגיעה גודרון-דניס, גרפיקאית לפי מיקצועה שהפכה מארחת ונער-סטריפטז — השתנה הנוף של צברה מהקצה לקצה. "ביום שישי ושבת באים הנה בעיקר זוגות נשואים", מלגלת גודרון. "ואז אין הבעלים מעיזים אלא לקרוץ, מן הצד, ש'

נערות גרמניות מעדיפות ישראלים, על אדמתן — והגבר הישראלי מעדיף לבלות עם גרמניות, על אדמתו.

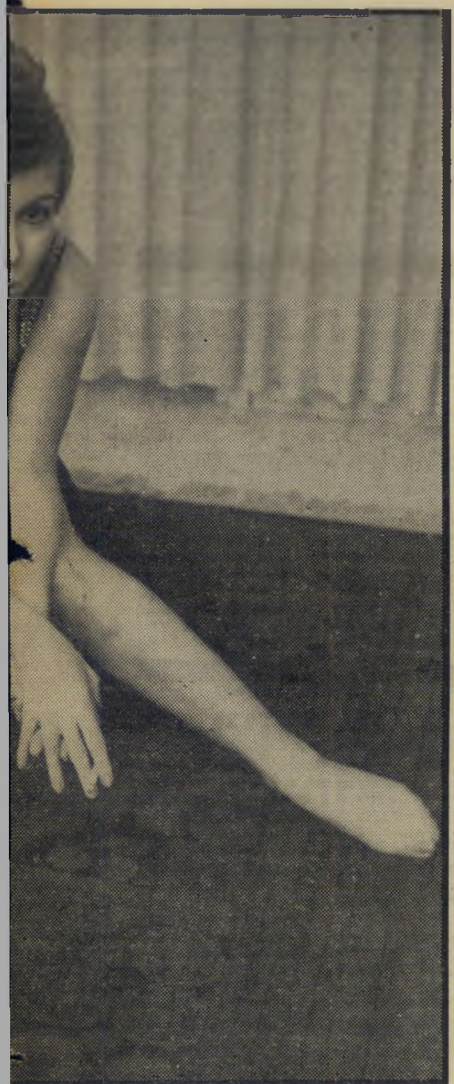
כך, לפחות, סבורות שתיים שצריכות בעצם לדעת: גודרון ("דניס") הארבר (22), ואנה לורה (22), העובדות כמארחות בבאר תל-אביבי.

טוענת גודרון, הנחשבת כיום למארהת המצליחה ביותר והמשכרת הכי יפה בכל הארץ: "זה עניין של משיכה הדדית. הישראלי אוהב את הגרמניות. בייחוד כשהן יפות כמוני."

"כשהוא ניכנס לבאר", טוענת הנערה השחרחרת, החייכנית, ובעלת העיניים הפיק' היות, "הוא מברר מייד מאיפה את. ואם את מגרמניה — הוא לא יעזוב אותך כל הלילה. כי הוא יודע שאצלנו נעים יותר, משעשע יותר."

יתכן שזוהי גם הסיבה מדוע החלו ה- אמרגנים ובעלי מועדוני-הלילה להביא גר-

אני מעדיף

אותי, כשנודע לו שאני מגרמניה. אחד מן השניים אמר לי: "איתך אין לי מה לדבר!" אבל זה באמת היה מיקרה נדיר. לעומת זאת, שכחים מאוד מיקרים של קליינטים שמתקשרים למארחת מגרמניה: "אחד כזה נהג לבוא אלי ערב-ערב", נזכרת גודרון. "הוא הוציא מאות שמנות ורבות, עד שאושפזתי בבית-חולים, לשם ניתוח, ואז לא מצא אותי כמה ימים — והפסיק לבוא."

★ ★ ★
"יותר טוב מזונה!"

תפקידה העיקרי של מארחת-באר הוא, בדרך כלל, לרמות: רובן שותות תה

הסטריפט'זאית

היחה לפי- נים אשת' איש, אם, גרפיקאית ונהגת-מונית. עכשיו היא מומחית למשקאות — וחשפנית מעולה.

צריכה לדעת כיצד לשכנע את הקליינט, ולהכריח אותו לעשות כל מה שהיא רוצה — מבלי שירגיש שזה מה שהיא עושה. כך טוענת הגרמניה, הקוצרת שיא של הצלחות בבארים הישראליים, כי "הישראלים משתגעים אחרי."

המומחית לישראלים, בחברת ה- בוס, קובה זילברנג, ורעייתו ריימוני. לדעתה, קובה הגון מאוד.

טמפרמנט - אפילו יותר מדי! - אבל

במקום קוניאק, כדי שהקליינט ישתכר ו יוציא יותר.

גודרון, לעומת זאת, טוענת בכל תוקף שהיא משחקת פייר: "אני לא מרמה. אינני משתכרת, מטבעי, אבל אני באמת שותה ביחד עם הקליינט."

גם מבחינה אחרת מסרבות גודרון וחברתה לרמות: "יש מקומות בהם המארחות מז מינות, שותות, מוצצות כסף — ואחר כך מבטיחות ללכת עם הקליינט. כשהוא מגיע לדלת — הוא רואה שהיא בורחה."

"אצלנו זה לא כך. אני לא בורחת. אצלי הבחור יודע שאני רק מארחת — לא זונה."

"להגיד את האמת," מהרהרת הגרמניה השחרחרת והנאה בקול רם, "אני מרחיחה הרבה יותר טוב מזונה. אז למה לי להת לכלך?"

הגרמניות לא באו ארצה בלי היסטוסים: "בגרמניה, הישראלים הם חלאת המין ה אנשים," טוענת גודרון בגילוי לב מפתיע. עולם תחתון, קמצנים, פושעים.

"כאן, לעומת זאת, אני פוגשת בעיקר בחורים נדיבים ואנשים עם לב פתוח. ההפתעה היתה נעימה מאוד, כשבאתי הנה," מסכמת החשפנית.

★ ★ ★

"כל הגברים אותו דבר!"

בעצם, כבר היה לגודרון ניסיון חיובי עם ישראלים קודם לכן:

"זה קרה לאחר שהתגרשתי, היא מספרת. לגראפיקה לא רציתי לשוב, אז עבדתי בפראנקפורט כנהגת מונית."

"תוך כד"כ, פגשתי בישראלי נחמד. הפכנו לחברים. אז למדתי להכיר אותם."

פה גדמנים

הישראלים הם בעלי יצרים עזים, יש להם טמפרמנט — אולי אפילו יותר מדי.

"אני בכל זאת מעדיפה את הגרמנים," היא מודה. "הגרמני מסוגל ליהנות מכל העניין. להפוך את הכל לבדיחה, שעשוע אחד גדול."

"אתם לוקחים את הכל ללב."

לעומתה טוענת אנה לורה שאין הבל איפה שנערתי באר תעבור: "כל הגברים הם אותו דבר," היא משיעה את הפיזמון העתיק של המארחות. "ישראלים, צרפתים, אמריקאים — כולם מתים לקומפלימנטים, לקצת יחס טוב וחמים."

"כל אשה נשואה עושה לבעלה בדיוק מה שאני עושה ללקוחות: נותנת להם יחס ומקבלת מהם מה שהיא צריכה."

"משום כך אני חושבת שזו מחמאה גדולה מאוד שבבילנו שגברים ישלמו לנו — רק תמורת ישיבה נעימה בצוותא, פיט פוטס קלים, ושתיית כוסית."

★ ★ ★

"רובם מחפש טיפוס שופע!"

ריה לי מיקרה של אחד, שבא הנה ל"לילה-לילה", היא מוסיפה. "הוא הס תכל לי על האף, ולא אמר מילה. רק הס תכל. על זה הוציא כמה מאות לירות, רכש עשרות בקבוקים."

"בכלל, הגברים נמשכים הרבה יותר אחרי נערתי בארים מאשר אחרי יצאנית — אם כי זו האחרונה נותנת לו פי עשר תענוג. אבל ככה הם."

"ברור שצריך כמה וכמה אביזרים כדי למשוך," טוענת התופרת לשעבר שופעת הבשרים. "צריך שמלה סכסית, תסרוקת טובה, איפור נאה — וחזה גדול."

"למדתי להכיר את הגברים, פה. רק עשרה אחוז מתלהבים מחזה קטן. היתר מחפש את הטיפוס השופע — נערות מן הסוג שלי."

מסכמת המארחת הגרמניה השנייה, ה עושה אף היא חייל בישראל: "העיקר הוא להרגיש אשה — ולנהוג בטבעיות. ואז אפשר יהיה להוציא מן הגבר כל מה שתדצי — מבלי שירגיש בכלל."

(המשך מעמוד 12)

מסרבת המשטרה, פשוט, לנקוט פעולה חוקית.

במיקרים כאלה נשלח למתלונן טופס קיים למסרה זו: טופס 3077/א, בו נמסר בין השאר ש"לטובת העניין או לטובת הציבור" לא תוגש תלונה. לאחרונה קרה הדבר באיזור השרון פע-

מיים, ופעמים נאלצו אורחים לחרוק שיניים — נוכח שרירות-ליבה של המשטרה, או שיקוליה הבלתי-משטרתיים. גורמים וחכמות. במקרה הראשון קשורים אכזרי-משי ובחורי ישיבה. בחו"ל, נהגו היהודים הדתיים להיות מסובכים ב"מעשי-פגורם ובהטרדות — כשהם משמשים, לרוב, קורבנות.

בכפר-סבא זה אחרת: לפני זמן-מה טייל לו זוהר אלבו, תושב העיירה, ביחד עם אשתו, על גבי הקטנוע שלהם. הם התכוונו לנצל את יום השבת כדי לבקר בקלקיליה. בדרך השתהה האשה עצמה כרע — כי היא מיניקה עדיין את בתם הקטנה. הם חזרו, בחיפזון, עברו באחת הסימטות של העיר בה מסתובבים החרדים.

מיד סובבו אותם כמה מהם, מנעו מן הקטנוע להמשיך בדרכו, היכו את הגבר ואת האשה וגידפו אותם קשות. אלבו ניגש למשטרת כפר-סבא, מצוייד ב"תעודה רפואית המעידה על חסרות קשות, הגיש תלונה. בתחנה נתנו לו ליחי של שוטר, וזוהר אלכו יצא וזיהה חלק מן האחראים. התוצאה: איש לא נעצר. להיפך: בימים אלה קיבל התושב המוכה טופס 3077/א כי נתבשר, יבשות, שזהו זה: איש לא יובא לדיון.

דיבת זיומה. מיקרה אחר לגמרי אירע באזור נתניה, על רקע רומנטי במקצת. תושבת בשם שרה קומאי התלונה במש-טרה כי השכן שלה מחזר אחריה בלהט רב מדי: "הוא פשוט דורש ממני כל הזמן לשכב איתו", הצהירה.

המשטרה חקרה את הטרדן, נסתבר, שה"איש מוציא דיבה בציבור על האשה, ולא מניח לה להסתובב חופשית, מבלי לבקש אותה שוב ושוב שתסכים למזימות-זימתו. תוצאת התלונה: טופס 3077/א גישלה, במעטפה נאה, לאשה המיסכנה והמוטרדת. עתה שואלים תושבי השרון המודאגים: "מה משמש, בעיני המשטרה כעילה מספקת להגשת משפט נגד תוקף או טרדן?"

בשבוע בו מונה חיים בר-לב רמטכ"ל עזבה בתו את העיר - והלכה לקיבוץ

בת הרמטכ"ל

אני רוצה להיות זוהר ולא הבת מספר זוהר בר-לב, בתו של הרמטכ"ל המיועד, האלוף חיים בר-לב. זוהר, נערה יפת-תואר, האהודה על חבריה וידידיה, הינה מיווג רבגוני של תכונות שירשה מהוריה. מאביה, היא ירשה את כשרון ההחלטה והביצוע המידי ומאמה, תמר, את התכונות הרגמיות, רוח-המשובה וההרפתקנות.

באוטובוס, "אגד" לבית-אלפא. כבר לפני שבועות מספר זה היה סוד גלוי

לאחר שנה וחצי הוא גויס לפלמ"ח ומאו לא היה לי הרבה זמן להיות בקיבוץ. בר-לב עדיין נשאר חבר קיבוץ ואיש חקלאות באופיו. גם לאחר שחלומותיו להיות אגרונום או וטרניר הוחלפו במציאות של מדים, לא פסק בר-לב לבקר בבית-אלפא, להשתתף בשימוחות המשק ולשתף את חברי הקיבוץ בשימוחותיו שלו. הוא היה לוקח לקיבוץ את אשתו ושני ילדיו, זוהר ועומר (15), ואף הם למדו לאהוב את המשק. זוהר נהנה בכל חופשת-קיץ, בה התאפשר לה הדבר, לבוא לבית-אלפא ולהיות קיבוצניקית לכל דבר.

גם פצצה, גם פעמון. כשווהר היתה בעיר היא היתה עירונית. היו לה חברים רבים — ביניהם אודי, בנו של מנהל אוני-ברסיטת תל-אביב, האלוף אהרון דורון; דני בנו של נספה צה"ל בלונדון, האלוף צבי זמיר ואמיר, בנו של מפקד חיל הקשר, אלוף-מישנה משה גדרון.

בבית-הספר השרון, בנווה-מגן, בו למדה עד שקיטעה את לימודיה, היתה זוהר דמות אהודה ומקובלת. המורים שהיו נזופים בה על התנהגותה השובבנית, סלחו לה בגלל הצטיינותה בלימודים.

כאשר היתה מתפוצצת בכיתה פצצת-סרחון (סרט מובער של מצלמה, הגורם לריח רע ועשן מתאבק) היו פולטים המורים: "שוב זוהר!" ותמיד צדקו. כשהיה הפעמון של בית-הספר מצלצל לפני הזמן, ומוציא

נחיתות ובגרות. ככל עירונית, לא נמ נעה זוהר מהבידור הקל. היא אהבה את המסיבות, אהבה ללכת עם החברה לקולנוע וסתם ככה להשתולל ברחובות. אהבה משוחפת לה ולאביה הן החיות. בבית בר-לב מצוי תמיד כלב, כשווהר מוצאת כלב עוזב ברחוב היא אוספת אותו, מביאה אותו הביתה ומספלת בו. היתה תקופה בה הצליחה זוהר לאסוף עשרה כלבים בעת ובעונה אחת, למגינת-רוחה של אמה אשר הכלבים היו לה לעול רב.

וכאשר לא היו לה עשרה כלבים בבית, הסתפקה זוהר בכלב הגדול של המשפחה ובאוסף העצום של דמויות כלבים, בובות ורבות-זכוכית המסודרות על כוננית מיוחדת בחדרה.

ולמרות שזוהר אהבה את כל אלה היא

זוהר בת השבע-עשרה היא בתם ה"יפה והחברה'נית של הרמטכ"ל המיועד, אלוף חיים בר-לב, ואשתו תמר.

כי לקראת ינואר יקבל חיים בר-לב את מינוי הרמטכ"ל. זוהר ידעה זאת גם כן. כשהפך הדבר לחדאי החליטה אף היא הח לטה ודאית למדי, לגבי נערה בת 17.

היא ארזה את חפציה, נפרדה מן ידידיה בבית-הספר ובשיכון נווה מגן שליך תל-אביב, בו היא מתגוררת, הסבירה ל"הוריה את המצב", ועלתה לאוטובוס "אגד" הנוסע לבית-אלפא.

הוריה נדהמו מהחלטתה. זוהר היתה תל-מידת הכיתה השמינית, ערב בחינות הבגרות, מוצפת כל טובו של עולם, וחיה, בנוחיות רבה.

אמה ניסתה לשכנע אותה, לפתותה, להבי טיח הבטחות. אך הרמטכ"ל החדש של צה"ל לא התרגש: "כאשר זוהר מחליטה משהו, לא יעזור שום דבר, ובכלל, בית-אלפא הוא מקום מצויין."

לא אגרונום, לא וטרניר. חיים בר-לב מכיר את בית-אלפא וקשור למקום בכל נימי נפשו. לאחר עלייתו ארצה הצטרף, כבן נאמן לגרעין השומרי-הצעיר בזאגרב עיר נעוריו, לקיבוץ בית-אלפא. אולם לב-לב לא ניתן להיות תקופה ארוכה בקיבוץ.

עם החברה מבנה זוהר (שלישית משמאל, בחולצה הלבנה), הנחשבת לרוח החיה בכל טיול ובכל אירוע חברתי. היא מומחית לתעלולים אך יחד עם זה חברית, חשה לעזרת כל חברה וחבר בשעת הצורך ולרוב רצינית בגישתה.

החליטה לעזוב את הבית. זו אינה מרידה נגד ההורים. זוהר ידועה כילדה האוהבת מאוד את הוריה, קשורה בהם ומעריצה את אביה, אבל, "אפילו אבא לא היה אוהב לוא הייתי בת הרמטכ"ל ולא זוהר". היא הגיעה לבית-אלפא מחוץ מטרה ל"היות קיבוצניקית לכל דבר ולתמיכה. היא השתלבה יפה בחיי המשק, "יש שם המון חיות". היא פסידה אמנם את תעודת-הבגרות ואת הנוחיות של הבית. אבל לנוחיותה היא לא דואגת ואת בגרותה כבר הוכיחה בעצם צעדה.

את התלמידים רבע שעה לפני סיום השעור להפסקה, היה ברור לכל אחד כי זוהר היא שהסיטה את מחוגי השעון המחובר אל הפעמון האוטומטי. מספר פעמים ביקש מנהל בית-הספר להזיז מין את אביה של זוהר לשיחה. אך את זה הצליחה זוהר למנוע, היא היתה נכנסת לחדרו של המנהל, עורכת עימו "שיחה רצינית", ויוצאת ממנו כשידה על העליונה והוא כולו מוקסם ממנה.

בלי זכות-אבות. טיול בלי זוהר לא היה טיול ראוי לשמא. במסעות הגדוץ

סטודנטים דורבן לסטודנט בקמפוס

אף אחד, כולל הסטודנטים, לא ידע מה זה דורבן. פתאם כל הארץ מדברת עליו, אמרו השבוע סטודנטים, כאשר לאחר מאבקים ושעורוריה ציבורית, הופיע הצהרון ידיעות אחרונות עם תוספת מיוחדת לסטודנטים — דורבן.

דורבן הוא עיתון הסטודנטים של אוניבר-סיטת תל-אביב מזה שנים מספר. עורכו ה"קודם, אליעזר ("ליזר") גלבער, לא הצליח לרוממו מעל לרמה של עיתון של אוניבר-סיטה כפרית ותפוצתו היתה מגוחכת. ההתקדמות בשטח עיתוני הסטודנטים חלה בשנה שעברה, כאשר דויד קוליק, עורך ה"צוק", עיתון הסטודנטים של אוניברסיטת עברית בירושלים, נלחם כנגד הצנזורה על שפסלה באופן שרירותי קריקטורה נגד ה"מישטר. השעורוריה הציבורית שקמה, הוכיח פתאום כי עיתון סטודנטים יכול להיות בעל כוח ומישקל ציבורי רב.

נסיון זה עם ניצוח הביא את אנשי אוני-ברסיטת תל-אביב להחליט על הוצאת עיתון סובב יותר. עורכו החדש, אליעזר, הוא התל-אביבית חיפשו דרך הפצה שתגביר את תפוצתו של דורבן.

חברים טובים. אחד מעסקי הסטודנ-טים באוניברסיטת תל-אביב, אילן כהן, הציע להתקשר עם ידיעות אחרונות ולהפיץ את דורבן כמסוף של הצהרון. לאלול כהן קשרים טובים עם ידיעות אחרונות, הוא משמש כתב העיתון בתל-אביב. אולם השידוך לא מצא חן בעיני התאחדות הסטודנטים הארצית, אשר בראשה עומד אמיר (פילון) דוידון. לדוידון היו שני מניעים להתנגדות חריפה ביותר כנגד דורבן במסגרת ידיעות אחרונות. האחד: חלום כי הוא משתעשע מזה מספר חודשים על הר צאת עיתון סטודנטים כלל-ארצי, העומד להופיע בעוד כשבועיים כמסוף של היוםון הארצי. את העיתון הזה יערוך אליעזר גלבער, עורכו לשעבר של דורבן.

הנימוק השני הינו אישי יותר. דוידון הינו חבר טוב, ואף מתגורר בדירה אחת, עם בנו של עורך מעריב, וכתב מעריב ב"ירושלים, עידו דינסציק (החותם על כתב-תיו — ח. יעד) — ובעיני מעריב לא מצאה חן התחרות זו מצד ידיעות אחרונות על לבו של הקורא הסטודנטי.

אחרים שהתנגדו היו חברי תא מפא"י באוניברסיטת תל-אביב אשר טענו כי חופש שידועות אחרונות הוביח לסטודנטים חופש כתיבה מוחלט בעיתונים, אין הם מאמינים ב"חופש זה. הם הוכיחו את גורלם של ציפור הנפש, עיתונם הסאטירי של דן בן-אמון ועמוס קינן, אשר הופק באותה צורה ועל פי אותו הסכם עם ידיעות אחרונות. אולם בעיקבות חילוקי דעות חריפים, בין בן-אמון ו"ד"ר הרצל רוזנבלום, עורך ידיעות אחרונות היפסקה הופעתה.

גם, "דבר". כל המתנגדים להוצאתו של דורבן כמסוף של ידיעות אחרונות נכשלו. דורבן הופיע במועד, ערוך בכשרון ומרענו. אך הוא לא היה בודד. עימו הופיע מעריב

עם דף מיוחד לסטודנט: קמפוס, בו ידיעות
מבולבלות על חיי הסטודנטים באוניברסיטת
השונות.

אף דבר, ציתון ההסתדרות, לא פיגר. הוא
מינה את אחד מכתביו הירושלמיים, נחום
ברנע, מי שהיה דוברו של שרתהואר, ל-
היות העורך והכותב הבילעדי (תחת שמות
שונים), של עמוד המוקדש לסטודנטים,
ושקרא דבר הסטודנט.

פשעים

האיש

שסלד מנשק

אלפתח יורה בכביש! פשטה השמועה
בנהריה.

היה זה בבוקר יום השני השבוע, כאשר
ארבע יריות נורו לעבר מונית שנסעה ב-
כביש עכו-נהריה. שני כדורים פגעו במכונית.
אחד הנוסעים נפצע, נוסעת שניה, בת 32, ו-
בהריון נהרגה במקום.

נהג המונית, שסבר אף הוא כי נתקל
במארב של אלפתח, הגביר את מהירות
נסיעתו, וזר עם הנפגעים לבית-החולים
מלב"ן בנהריה.

הרוצח בתעלה. מעדויות הנוסעים
המבולבלים אי אפשר היה לברר מה אירע.
אחד מהם סיפר: "כשהגענו לקרבת שבי
ציון, לא רחוק ממחנה-צבא, שמענו יריות.
משאית חלפה על פנינו במהירות. הנוסעים,
ססברו כי היריות נורו מהמשאית, גם הפיצו
שמועה כי היה זה מאהב קנאי שהרג את
האשה בהריון.

משטרת נהריה שהוזעקה אל בית-החולים
גבתה עדויות. אך איש מאנשיה לא יצא אל
האזור בו נורו היריות. אם היו אלה אנשי
אלפתח, אמר אחד השוטרים, הם בטח
הצליחו לברוח.

כשעה לאחר המיקרה גילה רוכב-אופניים
שחלף במקום את הרוצח. הוא היה מוגח
בתללה לצד הכביש, ליד חורשת זיתים.
גולגלתו היתה מרוסקת. כדור אחד חלף דרך
ליסתו ויצא דרך קדקדו. לידו היה מונח
רובה-שרת של צה"ל.

היה זה הטיקון יוסף ("זאק") רוסו,
שגויס לפני שלושה שבועות לצה"ל.

הכדור החמישי. מרגע בו חויל היה
יוסף חיל פרובלמטי. הוא טען כי אינו
רוצה להיות חייל, סירב לצאת לאימונים
בטענה כי הוא סובל ממיחשים שונים. מדי
יום היה הולך למיסדר-חולים, אך הרופא
הצבאי לא מצא כל פגם בבריאותו.
"תאמין לי, אני לא ארטיסט", התחנן
אל הרופא. אבל זה מצא אותו כשר לשירות.
בבוקר, בשעה עשר בערך, בחר לו כמטרה
מונית שנסעה בכיוון לנהריה. מתוך ארבעה
כדורים שירה, פגעו בה שניים. את הכדור
החמישי שמר לעצמו.

דרכי-אדם

המעריץ והאליל

אילן ("אלביס") תמיר גר ביפו. את
כינויו רכש בדרך הקשה: הגער בן ה-17
מסור, בכל ימיו וילדותו, לאהבה נכזבת
לאילן הקולנועי הגדול.

אילן נהג לאכול עם אלביס, לשחות עם
אלביס, לטייל כשהוא שורק את שיריו של
אלביס ולרפד את קירות-חדרו הצנוע ביפו,
עם תמונותיו של אלביס פרסלי.
את סרטיו של האליל נהג תמיר לחזות
בדבקות דתית — לא פעם, אלא מדי ערב
בערב. לשם כך אף נטש לא פעם מקום
עבודה.

השבוע הביאה האהבה הניכזבת את ה-
מעריץ השוטה — לבית-המעצר.

"רוק בבית-הסוהר". זה קרה משום
שתמיר החליט שאין לו די תמונות של
אלביס.

ותמונות טובות, כידוע, קשה להשיג. כי
ייחוד אלו של אלביס, המבוקשות ביותר
בשוק-המלפפיים-האספנים.

משום כך, באחד הערבים בהם ביקר אילן
בהצגת ג'ורג'ו באווה, שתוצג בקולנוע
אילת ביפו, החליט ששוב אינו מסוגל
להתאפק.

הוא חיכה לתום ההצגה, וכאשר הקהל
התרחק מן הבניין, ניגש לתלונות-הראווה
המאויים עדיין, נימץ את הזדמנות ונטל
לעצמו כמה מן התמונות האהובות.
ואז נפל על כתפיו ידידו הכבדות של
החוק: אילן המיטכן לא הבחין כלל שניידת
סיירה במקום, וכשהבחין בכך, לא הבין מה
רוצים ממנו.

"אני לא גנב", הפליט שוב ושוב, "אני

שבועון חונים מאשים את ישראל בחיסול כפר, מה האמת?

סוף הג'יפטיק

ההסבר הרישמי אינו, כדברי ז'אן אפריק,
בגלל ריבוי עכברושים. אלא מפני ש-
איור זה הוא איור-מעבר טבעי מן ה-
גדה המזרחית, אל תוך השטחים המוחזקים.
דובר הממשל הצבאי הסביר: "הבתים הרי-
קים משמשים — ובוודאי יוכלו לשמש בי-
עתיד — מחבוא אידיאלי בשביל חבלנים."

"דיברתי פעמיים עם משה דיין על פרשת
הערבים של ג'יפטיק. אמרתי לו שבלעדיהם
אי אפשר לעבר את כל האדמות שם. וחבל
מאוד, כי שם אפשר לגדל יבול-ירקות גור-
לים בחורף. אמרתי לו שהפליטים יושבים
כולם מעבר לגשר, שיתן לפקידים מעיריית
שכם לערוך אצלם רישום, כדי להחזירם.

גם כשהם שלמים, קשה להבחין
בבתים המצופפים לרגלי ההרים, סביב
הצטלבות כבישי שכסיריחו. כי הם בנויים
מבזק מיושב, שצבעו כצבע האדמה החומה
מסביב.

על אחת כמה וכמה קשה להבחין בבתים
ההרוסים.

בפרוץ מלחמת ששת-הימים התגוררו ב-
בתים אלה כ-15 אלף תושבים, רובם ארי-
סים שעזבו את אדמותיהם של בעלי-
האחוות משכם. בחלקם היו בדואים בני-
העמק, וברובם פליטים של מלחמת 1948.
אזור זה הוא אחד הפוריים בארץ. הוא
משופע באדמה עשירה, שנשפחה מהרי שכם.
הוא גם משופע במים: ואדי פארעה, היורד
מן ההר, אינו מתייבש אפילו בקיץ השחון
ביותר; ואילו בקצה המזרחי של העמק
זורם הירדן. במפות הוא מסומן כעמק
הפארעה; אך כולם קוראים לו ג'יפטיק.
על שם תחנת-המשטרה הגדולה השולטת
על ההצטלבות החשובה.

כאשר שטעו הפלאחים של הג'יפטיק
את רעם התותחים של יוני, הם אספו את
מטלטליהם, פרותיהם ועופותיהם וברחו מן-
רחק, מעל לגשר דאמיה.

הם יושבים עד היום בשני מחנות גדילים
מעבר לנהר.

★ ★ ★

הסיבה: עכברושים

ה שבוע הוזכרו בתי הג'יפטיק בשב-
ה עון ז'אן אפריק. אחד מכתביו, טאהר
בנייאן, כתב מאמר על שני עמודים, ש-
בראשו מתנוססת כותרת זו:

"הערבים מבנים רק מחמה..." אחרי
רבים אחרים, עתה מגלה הגנרל הישראלי
נרקיס "אמת" זו — והוא פועל בכתאם.
מחבר המאמר האנטי-ישראלי החרף עוד
אומר על נרקיס:

הגנרל נרקיס, המפקד הצבאי של מערב
ירדן הכבושה, חוזר בדיוק על השיטות
הגרוטיות ביותר של שלטון קולוניאלי או
נאצי. הוא מצהיר, מבלי לחוש כנראה מבו-
כה כלשהי, כי "שיטותינו הן בודאי טובות.
אינני חושב שהער-
בים מסוגלים להבין
שפה אחרת."

כנען

על הירדן, הרטו דח-
פורים ישראליים מרבית הבתים הסייכים
ל-30 אלף ערבים. הסיבות: הגנרל נרקיס
מוטר שזה מסיבות תברואה. רוצים להרוס
רובע ערבי, כפר, עיר? אומרים עליו שהוא
שורץ עכברושים.
מה הקשר בין המאמר בז'אן אפריק
לבין המציאות? על כך היה מוכן להשיב
ראש עיריית שכם, חמדי כנען:

ANNENT QUE LA GUERRE...

הכתבה ב"ז'אן אפריק"
בתים מתמוססים מנגיעת להב של דחפור

לכן הוחל בהריסתם. אין צורך בחומר
נפץ. הבתים מתמוססים מנגיעת להב הדח-
פור.

★ ★ ★ חזרה לאדמה

מה יהיה עם המשפחות הבודדות ה-
מתגוררות כאן עדיין? חמדי כנען משך
בכתפיו: "אללה יודע!"
דובר הממשל הצבאי השיב: "הם ימשיכו
לעבוד כרגיל." והוא הצביע על העובדה,
כי בית-הספר של סוכנות-הסעד של האו"ם,
המיועד לתושבי הג'יפטיק, נפתח לפני
עשרה ימים ותלמידים לומדים בו כמקודם.
אלא שבמקום 2000 תלמידים, לומדים בו
כיום פחות ממאתיים. קבע אחד המורים:
"ברור לגמרי שיותר תלמידים לא יבואו
לכאן. כי הריסת הבתים פירושה — במקום
יישוב גדול יעמוד מעתה בג'יפטיק כפר
קטן."

כפר קטן, שרק בקושי אפשר יהיה להב-
דיל בין בתי לבין האדמה החומה. וכאשר
יחלפו הגשמים, והעשבים יצמחו בשדות,
לא יוכל איש לדעת, כי אדמת השדות היתה,
בעצם, קירות של בתי-חומר.

והשאה היה כל כך מרוצה שנתן לו לאחר
הארוחה איזה טיפ קטן של כמה מאות
לירות. כל מנהיגי ערב אכלו אצלו, אבל
העבודה הכי קשה היתה להאכיל את המלך
חוסין.

כי חוסין אכל אצלו לפחות מאתיים פעם,
והיה צריך כל טעם לשנות את התפריט.
הוא היה מכין לו מרק עגבניות, עם חצילים.
חוסין היה אוהב את זה מאוד. הוא היה
מכין לו אוכל תימני, ואוכל לבנוני, ובסוף
הוא הכין לו פעם שניצל וינאי, והדבר
הזה כל כך מצא חן בעיני חוסין שהוא
קבע מיד תאריך נוסף לסעודה נוספת, אלא
שאז פרצה המלחמה וחוסין יאלץ להסתדר
כבר בלי שניצל וינאי.

המישימים שלטים לעיראקי. לפני
(חמשך בעמוד 19)

הוא בנה בחדשים האחרונים שני חדרים
נוספים, ובשבוע הבא הוא עומד לשנות
את הדקורציה.
בעבר היו מלכים ונסיכים של העולם
הערבי מומינים אותו לארמונותיהם להכין
להם סעודות-מלכים, אבל הוא הסתגל מהר
מאוד למצב החדש, והוא מסתפק לעת עתה
בטרי קולק שכבר היה אצלו שמונה פעמים
ואכל אצלו יונים ממולאות, חצילים ממו-
לאים, סלטים, וכרובית בבשר.

שניצל וינאי לחוסין. מי לא אכל
אצל מסודה? מלך מרוקו, חסן אכל אצלו
טלה ממולא, שלם, עם הראש והרגליים,
מצופה בפטרוזיליה. חביב בורגיבה אכל
אצלו מתכון מיוחד, סודי, של תרנגול הודו,
ליקק את האצבעות אחרי זה ואמר: "אצי-
לנו לא אוכלים כל כך טוב."
לשאה של איראן הוא הכין דגים צלויים,

דו"ח לבוחר

(המשך מעמוד 11)

אני יודע שאליהם חכים ואליהם בית צורי, שנאשמו ברצח הלורד מוין, נזקקו לעורר דין מצרי. נדמה לי שאותו עורך דין התנהג בהגינות, אבל זאת מפני שהציבור המצרי, באותה תקופה, חייב את מלחמת השיחרור שלנו נגד השלטון הזר בארץ. אליהם חכים ואליהם בית צורי היו פופולריים מאד בקרב הנוער המצרי דאז.

אבל אם אמר כאן אחד הדוברים הקודמים (ח"כ יוסף שופמן) שהוא לא יכול להעלות על הדעת שעורך דין יהודי ישתמש בכל "התחבולות המשפטיות האפשריות" כדי להגן על פושעי מלחמה נאצי, הוא צדק. ואני שואל את עצמי: האם עורך דין ישראלי יוכל להשתמש בכל התחבולות המשפטיות כדי להגן על איש אל-פחה שבא, בכל זאת, להרוג גברים, נשים וילדים? הבעיה קיימת גם במיקרה זה, בלי להשוות, איזו השוואה שהיא, פושעים נאציים ללוחמים ערביים, שעם כל התנגדותנו אליהם, אין יחסנו אליהם כמו אל הנאצים.

יעקב כץ (פא"י): הם כמו הנאצים. המיקרה של הטייס שלנו השבוע...
אורי אבנרי: אם להגיב על קריאה זו, עלי לומר כי בעניין הנאצי עמד צדק מוחלט מול איצדק מוחלט, ולא יכול היה להיות שום ספק. ואילו פה אנחנו נלחמים מלחמה פוליטית, כשלשני הצדדים יש טענות. אנחנו מאמינים שאנחנו צודקים יותר, אבל אין זה הרשע המוחלט מול הצדק המוחלט. יש הבדל בין שתי הסוגיות. אני חושב שהפיתרון האמיתי לבעיה זו, כבוד השר — ואני מקווה שכבוד השר אינו

תמונת השבוע קרובי משפחתו של אבשלום פיינברג בעת קבורתו בירושלים — שלושה דורות מביטים בעצמות הגיבור. אורי אבנרי ביקש למנוע העברה זו, לשם שמירת ייחודו של הקבר במקומו הטבעי, ברפיח.

רחוק מדעתי בעניין זה — הוא לבטל את עונשי המוות הלכה למעשה, גם בעבירות אלה, להוציא את פושעי הנאצים.

אני יודע שזה מעורר היום ויכוח חריף מאד במדינה. קם כאן חברי-כנסת אחד, ובשם דת ישראל דרש עונשי מוות. כוונתי לחברי-הכנסת לורנץ.

יעקב כץ: הוא לא דרש בשם דת ישראל.

אורי אבנרי: תוך ציטוט דברי חז"ל ופסוקים מן הגמרא.

יעקב כץ: אל תכניס לכאן את הדת.

אורי אבנרי: אני מתנגד לעונשי מוות. אינני מעלה על דעתי שבית-משפט ישראלי יטיל עונשי מוות ויבצע אותם. ועל כן, האם הדרך הנכונה אינה לבטל את עונשי המוות? לא כאן המקום להתווכח על התועלתיות של עונש מוות.

יעקב כץ: — — —

היו"ר יוסף סרדין: חברי-הכנסת כץ, האם אתה רוצה ללות בלי הרף את דברי חברי-הכנסת אבנרי?

אורי אבנרי: יש שורה של נימוקים טובים לביטול עונשי המוות, דווקא בימים אלה.

החבלן הבא לאדמת ישראל כדי לבצע חבלה, והנתקל במשמר של צה"ל — אם הוא יידע שאם ייתפס הוא צפוי לעונש מוות, הוא ילחם אחרת, והדבר עלול לעלות בחייהם של חיילי צה"ל רבים.

יתר על כן אילו, חלילה, היינו מוציאים להורג אנשים אלה, היינו מספקים קדושים וגיבורים לאומיים לתנועות הלוחמות בנו; היינו עושים דראמטיזציה למלחמה בנו. מכל הבחינות האלה, ובחינות אחרות, עונשי המוות לכל זה הוא שלילי ביותר.

שרהמשפטים, יעקב-שמשון שפירא, לא נכנס לסוגיה זו בדבריה-השובה — אך הוא לא להשאיר ספק ביחס להתנגדותו לעונשי המוות.

פיצויים לעוזבי קיבוצים וביבוז בבחירות

באותו שבוע גם הגשנו הצעת-חוק נוספת שלנו: "חוק לתשלום פיצויים-פיטורים לעוזבי קיבוצים". הוא בא להבטיח כי אדם העוזב קיבוץ, אחרי שתרם לו שנים ארוכות מעבודתו, יקבל פיצויים כמו אדם הנוטש מקום-עבודה רגיל.

תוך כדי כך הערנו את חשומת-הלב של יו"ר הכנסת לעובדה שהצעת-חוק קודמת שלנו "נקברה" בנסיבות מיסותריות. זהו "חוק הבחירות (דרכי תעמולה)" שבא להגביל את הוצאות-התעמולה של הרשימות במלחמת-הבחירות. הכנסת קיבלה את ההצעה הזאת לפני שנתיים ימים והעבירה אותה לחקירה. אולם שם היא נקברה בשקט. במשך שנתיים אלה לא נגעו בה כלל — ויש חשש כי המפלגות החתיקות.

תוך קנוניה כללית ביניהן, ימנעו את חקיקת החוק הזה לפני הבחירות הבאות.

לבסוף עוד הספקנו להגיש הצעה-דחופה-לסדרהיום:

"יחסי ישראל-צרפת לאור נאומי של הגנרל דה-גול".

מה יהיה גורלה? שלושה ניחושים.

אורי אבנרי

לחניעת קשקשים

קפילון
Capillon
שחכו

לכי ידע רפואי של I.C.I. (ENGLAND)

למד חשמלאות בנין ותעשייה חשמלאות רכב

בקורסי ערב

קורסים חזקים: השבוע

תעודת הסמכה ממשלתית

טכניכון תל-אביב חיפה

פרטים והרשמה: ו-8 לפנה"צ 4-8 אקה"צ
תל-אביב: דרך פחח-תקוה 126 (מול הקריה) סל. 254891
תל-אביב: דרך פחח-תקוה 44 (מול בית הדר) סל. 36773
חיפה: רחוב בלפור 5 (מול הטכניון) סל. 69041

ברמת-גן

ביום רביעי, 13 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, בקפה עצמאות, בגן המלך דויד (מאחורי קולנוע אורדט), ירצה

שלום כהן

על הנושא

למה מכר אותנו דה-גול?

הקהל הרחב מוזמן.

לקראת הזועירה השניה של התנועה —
 ישיבת הלישכה האירגונית של התנועה תתקיים ביום ראשון, 17 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, בקפה עצמאות ברמת-גן.
 חברים ואוהדים מוזמנים.

(המשך מעמוד 17)

כמה שנים הוא כמעט גרם להתפוררות הפרוצה בין עיראק וירדן. זה היה כשי עבדאללה אליקסאב, ראש ממשלת עיראק, בא לירושלים כדי לדון עם חוסיין על ענייני האיחוד.

ביום הראשון לשיחות הגיש להם מסודה חמישים מיני סלטים שונים כמנה ראשונה, ועגל מרופד ביונים כמנה שנייה. ביום השני האורחים לא רצו לאכול. הם ביקשו ש- יציגו לפנייהם את הטבח.

המלצרים של מסודה הגישו לפנייהם מהר שבטים סוגים של תרנגולות ממולאות ב- שבטים אופנים, אבל האנשים לא רצו לא- כול. הם ביקשו לראות את מסודה.

מסודה הוריד מעליו את סינור הטבחיים, ונכנס לאולם האורחים מחאו לו כף, ולחצו כולם את ידו, ואז פנה ראש ממשלת עיראק אל חוסיין ואמר לו: "הייתי רוצה שתיתן לי את הטבח שלך."

חוסיין לא רצה לקלקל את היחסים שלו עם עיראק בגלל טבח בביקש ממסודה לנסוע לעיראק. אבל מסודה סירב. "יש לי כאן משפחה, אני נולדתי כאן", הוא הסביר ל- ראש ממשלת עיראק, "אני לא יכול לעזוב את הארץ שלי."

דברים חדשים לישראלים. לאחר משאומתן ממושך ומייגע הוחלט שהטבח יישאר בארצו, אבל יועבר לשגרירות העירא- קית ויכין שם אוכל לשגריר ולאשתו, ולכל האורחים העיראקיים שיהיו בירדן.

מסודה עבר לשגרירות העיראקית אבל לא שבע שם נחת. הוא בא לשם, ואשת השגר- ריר פגשה אותו, הכניסה אותו למטבח, ואמרה לו: "תבשל!" הוא פתח את הפריג'י- דר וראה שהוא ריק.

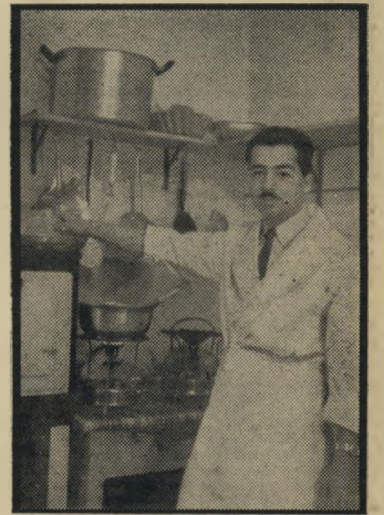
ב-12 בעבריים היא באה ושאלה אותו איפה האוכל. הוא ישב על הכיסא והסתכל בה בעיניים פקוחות: "מה לבשל?" הוא שאל, "את לא נתת לי כסף, איך אני יכול לבשל?" "שמעתי שאתה טבח טוב", היא אמרה לו, "טבח טוב יודע לבשל גם בלי כסף."

הוא שמע את דבריה, לקח סיר גדול, מילא אותו מים, ושם אותו על האש. הוא הוסיף מלח, סילפל, תבלינים, ובשעה אחת, כשהיא באה לאכול, הוא הגיש לה את סיר המים.

היא התרגזה מאוד, ואמרה לו, "אני רואה שאתה לא יודע לבשל, אני אלמד אותך." היא לקחה חציל, חתכה אותו, שמה במים, והוסיפה מיץ עגבניות, ושמה על האש. הוא הסתכל, ראה את זה והבין שזה לא מקום בשבילו. הוא לקח את המעיל שלו והלך משם.

כעבור חודש הוחלף השגריר העיראקי, אדם חדש עם אשה חדשה באו במקומו, ומסודה חזר לשגרירות.

אבל מסודה לא בוכה על הימים הטובים

טבח מסודה

יש ראש טוב ויש טעם טוב

ההם. הוא מאושר גם מתחת המישטר הישר- אלי. הישראלים באים אליו מכל קצתה ה- ארץ, והנשים הישראליות נכנסות אליו ל- מטבח, שואלות אותו מה סוד הבישול שלו, והוא עונה להן: "יש לי ראש טוב, ויש לי טעם טוב, וכל ערב לפני שאני הולך לישון אני חושב על הדברים החד- שים שאני אבשל מחר."

הנאהבים מאחמול יצאו למלחמת חורמה זה בזו - בשירים

"אריס, מה איתך, אני מוכרחה לראות אותך", הוא שמע שוב את קולה של דליה פרי.

"אה, זה בקשר לעניין הזה שדיברנו עליו", ענה לה אריס סאן, "אתה יודע, אני מציע שתקפוז לכאן, ונדבר על זה."

"אריס, מה קורה איתך, אריס, תדבר אלי", דליה פרי כמעט בכחה. "טוב, אז קבענו", ענה לה אריס סאן, "אל תדאג, זה יהיה בסדר", והוא סגר את השפופרת.

עליוה חייכה אליו ושאלה אותו מי זה היה. "סתם איזה גודניק", הוא אמר לה, "רוצה כסף, כולם רוצים ממני כסף."

★ ★ ★

עוד נקמות ועוד חלומות

ל א עברו עשר דקות ודליה פרי פרצה בריצה לתוך המוע- דון. היא התעלמה מצורתה, עליוה עזיקרי, ונפלה על צחארי אריס סאן. "אריס, מה קרה לך, מדוע דיברת אלי כאילו הייתי גבר?" אחת כבר לא מכיר אותי? מה איתך?" היו לה דמעות בעיניים, והיא לא שמה לב לפנייה של עליוה, שהפכו אדומים, ואחר כך לב- נים, ואחר כך ירוקים כמעט.

עליוה לא נתנה לה לסיים את סידרת שאלותיה. היא תפסה את אריס סאן בזרועו ואמרה לו: "או שתסלק אותה מכאן או שאני לא מופיעה יותר אצלך." הוא ענה לה: "אל תופיעי."

היא לקחה את מעילה ועזבה את המקום. שעתיים היא הסתובבה ברחובות יפו. היא חשבה: "אולי לחזור", ואחר כך אמרה לעצמה: "אני לא אחזור, שהוא יבוא לבקש אותי." אחר כך היא שוב חש- בה: "אולי בכל זאת, אני אניד לו שזו היתה אייבהנה, שיסלח לי," אבל אחר כך היא החליטה: "לא, יש לי כבוד."

כעבור שעתיים היא היתה עייפה. הרגליים כאבו לה מהליכה, והיא חזרה למועדון. היא לא הספיקה לפתוח את פיה, להגיד משהו, ואריס ניגש אליה ואמר לה: "אני לא רוצה לדבר איתך. את יכולה ללכת."

היא עזבה את המקום, ולמחרת חתמה חוזה עם המועדון שממול. אריס סאן לקח מיד את דליה פרי תחת חסותו. נתן לה מקום ב- תוכנית המועדון שלו, וכדי לעזור לה להיקלט בציבור, דרש מן

אריס

סאן

לעליזה:

"אצלה תח'?"

אותו דבר!"

הזמר הפופולארי של המועדון, משה הילל, שישר איתה דואט. משה הילל סירב, ואריס סאן איים שיזרוק אותו מהמועדון.

וכך, ערב ערב, אפשר לשמוע את שני הידידים שנפרדו שרים אחד על השני, ואחד נגד השני, בשני מועדונים הקרובים זה אל זה מרחק גניעה. הם מתכננים נקמות זה נגד זה, וממשיכים לחלום זה על זה.

כמו שמסבירה עליוה עזיקרי: "זה שום דבר, אנחנו עוד אוהבים אחד את השנייה."

א ריס סאן עומד על הבמה, במועדון אקרופול, ושר בעיניים מצועפות ובקול רועד: תבוא היום / תבוא מחר / אצלה תמיד / אותו דבר. הוא נושם נשימה עמוקה, ומעבר לחלון חודר לתוך ה- מועדון קולה של עליוה עזיקרי, ששרה במועדון הדקיע השביעי, שממול: לפעמים צריך לשכוח / לפעמים צריך לזכור.

אריס סאן מגביר את קולו: היא לא יודעת / היא לי שומעת / מה שרק / אמרה אתמול. הוא מגביר את קולו עוד יותר: היא לא

עליזה

עזיקרי

לאריס

"אני שונאת אותך!"

חרשת / היא לא טיפשה / אצלה חלש הזיכרון / היא לא מרשעת / היא רק שוכחת / מי זה ראשון או אחרון.

קולה של עליוה עזיקרי עובר את שלושים המטר המפרידים בין המועדונים, דרך החלונות, דרך הדלת הפתוחה, וממלא את המועדון: לפעמים צריך לשכוח / לפעמים צריך לזכור / לפעמים צריך לז- תוח / דף חדש סהור.

שירתו של אריס סאן הופכת כמעט זעקה: היא לא עיוורת / רק לא שומרת / ביזכרון / את תמונתך / אם היא נדברת / היא לא זוכרת / אם זה היה אזלי איתך.

התזמורת משתתקת, ואת המועדון מציף שוב קולה הצלול של עליוה עזיקרי: אני שונאת אותך / אני שונאת אותך / אני שונאת אותך / אני שונאת אותך.

★ ★ ★

בעיניים פקוחות ואוזניים קשובות

ע יד לפני שבועיים שרו עליוה עזיקרי ואריס סאן באותו המועדון, שירים הרבה יותר שקטים וחביבים. הם ניהלו ביניהם יחסים תקינים בשעות העבודה, ואחרי שעות העבודה, ולפני שעות העבודה, במשך זמן רב.

עליוה, במשך הזמן הזה, נפרדה מבעלה, ואריס סאן המשיך לבגוד באשתו, והמשיך להצחיק לה צהרות נאמנות חוזרות ונישנות, והמי- שיד לשיר דואטים עם ידידתו עליוה, בשעות העבודה ולאחריה.

עד שיום אחד, לפני שבועיים, צילצל הטלפון במועדון היפואי. אריס סאן הרים את השפופרת, ועליוה עזיקרי עקבה אחרי תנועותיו בעיניים פקוחות ואוזניים קשובות.

מן העבר השני של הקו שמע אריס סאן את קולה של ידידת- הביניים שלו, דליה פרי. בתקופות שיחסיו של אריס עם עליוה לא היו תקינים, הוא היה מתראה לעיתים קרובות עם דליה, הוא הפך אותה לזמרת, לימד אותה לשיר, והבטיח לדאוג לעתידה. עכשיו הוא שמע אותה מדברת אליו.

"אריס", היא אמרה לו, "אני מוכרחה לראות אותך."

הוא ראה את עליוה עוקבת אחריו במבט דואג, הוא העמיד פנים משועממות ואמר בקול ענייני לתוך השפופרת: "אה, זה אתה? מה העניינים?"

גונאר יארינג, המחנך של האו"ם, דווקא יודע לדבר. את זה הוא עשה עד כה בשבע שפות — אנגלית, צרפתית, רוסית, גרמנית, פרסית, תורכית ושפת אימו, שבדית. עכשיו הוא רק צריך להשלים את השכלתו בעברית ובערבית והכל עלול להיות בסדר. ובשעת הצורך הוא יוכל תמיד להעזר באשתו **אורנייה**. היא בלשנית לפי מקצועה. אבל לשפות סלאביות. • אגב, אם הוא יצליח במשימתו, הוא עלול להיות האדם השלישי שיקבל פרס-נובל לשלום על השכנת שלום במרחב. קדמו לו סגן-מזכיר האו"ם, **ראלף באניץ**, שיקבל פרס-נובל לשלום עבור הצ'לחתו באירגון שביתת-הנשק של שנת 1949, **ולסטר פירסון**, כיום ראש ממשלת קנדה, ואז (1957) שר-החוץ שלה, שיוזם אחרי מיבצע סיני את הקמת כוח-החירום של האו"ם. • אבל בשביל כל זה צריך סבלנות. **ראלף באניץ**, למשל נזכר עכשיו כי אחד הבידורים העיקריים שהיה מארגן ליש-ראלים ולערבים, באי רודוס, בו התנהל ה'משאומתן של 1949, היה מישחק ביליארד. • סוכן בולי האו"ם בארץ, **ארטור אבי רהם ויינברג**, נפגש בשבוע שעבר עם מזכיר האו"ם **או תאנט**, ושמוח מאד לשמוע כי בארץ קונים בולי או"ם (בהם מביילים את המכתבים היוצאים מבניין ה'זכוכית בניר-יוק) בכמות ענקית. בכל אופן יותר מאשר בבריטניה הגדולה, למשל. • גילויים דיפלומטיים נוספים היו בפיו של **אבא אבן**. כשהוא מבקר אצל ראש ממשלת בריטניה, **הארולד וילסון**, מגי' שים לו תה חריף. אבל אצל **לינדון ג'ונסון**, לעומת זאת, הוא כבר מקבל קפה. מה שהוא מקבל אצל **דה'גול** כבר ידוע. • ומי שלא יודע — שיידע: כל ארבעת רופאיו של **שאול דה'גול** הם יהודים. • את החשבון עם דה'גול יישב בצורה משונה האמרגן-הצנחן **משה ינוקא**. הוא עבר למחרת פירסום הנאום בבתי-קפה בצפון תל-אביב, אסף את כל העיתונים שציטטו את

שחקנית פז

אחת מחמש המאפשרות

פיחות? הוא אינו מתרגש...

הוא מעשן, כנסת ע

621 אגורות בלבד

האם את אוהבת

מיני... מיני...

ומעונינת לעסוק בהדרכה
במקצוע ספורטיבי מעניין

את מוזמנת להיות

מדריכת באולינג בבית הבאולינג

רח' נווה-שאנן 12, ת"א

הדרישות: הופעה מקסימה במדי מיני-מיני; כותשר הבעה; גזרה נאה; כושר הדרכה ועניין בספורט הבאולינג. הכנסה גבוהה לנערות המתאימות.

המעונינות יפנו בכתב עד 8.12.67, לת. ד. 4407, תל-אביב, עבור „מדריכת באולינג“, תוך ציון המידות החשובות ונסיון קודם בהדרכה. רצוי לצרף תמונה.

יש לה עכבר לבן, יש לה שפן ועכשיו תהיה לה גם קריירה

כוכב בלי בעיות

מיני סוס אתי, לבושה במינימיני, בחוות סוסים, בה היא מלמדת את הסוס האהוב עליה בשעורה. פרט לסוסים ורכיבה, עוסקת אתי גם בסקי-ימים, רוקדת, שרה ומנגנת.

איך נפצע אחיה של אתי אולם במלחמת ששת הימים, לא היתה אתי מתגלה אף פעם, ולא היתה הופכת כוכבת. אבל הגורל רצה שאחיה הצעיר ייפצע, שאתי תישאר בארץ לשמור עליו, ולא תסע עם להקת כרמון לחוץ-לארץ, וכך היא הגיעה למיבחיני הבד של רפי נוסבאום, ונבחרה לכוכבת סרטו.

ביום החמישי, באחת בלילה, היא הוחתמה על חוזה לחמש שנים. היא תמלא תפקיד ראשי בסרט המטרה טיראן.

יש לה זמן

אתי היא צברית אמיתית. כזאת שכותבים עליה בספרים, רואים אותה בסרטים, ויהודים מחוץ-לארץ חולמים עליה ומקנאים בה.

היא רוכבת על סוסים, היא יודעת לרקוד בדיסקוטקים, היא יודעת לרקוד ריקודי-עם, והיא יודעת גם לרקוד בלט — היא רקדה שמר

דברי הגנרל והעלה אותם באש. ● **אורי זוהר ואיצה ממברש** הניבו בצורה מקורית עוד יותר. הם לקחו מברשת וצבע וכתבו על הקירות ברחוב דיזנגוף תחלי-אביב: גנרל דה-גול — דביל גדול. ● ומה עשה **שמעון צבר** כאשר הוא קיבל את הטופס הסטנדרטי של צה"ל, הדורש מן החיילים להחזיר ציוד שלל שנילקח ב"מלחמת ששת הימים"? הוא שלח לשלטונות הצבא חלקים מן הגבס שבו נחבש, כאשר שבר את יד בזמן המלחמה.

אלופה או דיילת

שרהאוצר, **פינחס ספיר**, נכנס למזנון הכנסת וקרא בקול רם: "מי ראה את השר ספיר?" זאת לא היתה בדיחה. הוא חיפש את השר **יוסף ספיר**. ● בנאומו על הפיריות, לעג השר (פינחס) ספיר לכלכלנים של מפ"ם, ואמר: "בכלל אינני אוהב כלכלנים מטעם". השיב ח"כ מפ"ם **נתן פלד**: "הם יותר טובים מכלכלנים בלי טעם". ● ח"כ **עקיבא גוברין** בא לרחובות בגשם שר טף, כדי לנאום באסיפת-עם, הופתע לראות כי למרות המבול באו הרחובותיים לשמוע. אמר להם גוברין: "אילו הייתי אני קורא שעקיבא גוברין עומד לנאום — לא הייתי בא בגשם כזה". כשגוברין סיפר זאת בכנסת, העיר על כך חברו לסייעה, **שמואל שורש**: "זה מפני שאתה ידעת מה אתה עומד לנאום, והם לא ידעו". ● עוד אחד שלא כל כך התרגש היה אלוף **עוזי נרי קים**. הוא נזכר השבוע שכאשר עמד ביום ההיסטורי ליד הכותל המערבי וכולם התרגשו נורא הוא בכלל לא התרגש. כי כאשר שרו את התקווה הוא היה מסוגל להרהר רק בדבר אחד: לנקוט בכל האמצעים

פסוקי השבוע

● **קורא ממאלוזיה, פאק**

פה, במכתב לשבועון הלונדוני "ניוטייטס" — "האם זה נכון שה יהודים הם פולנים בלתי-רצויים, ה' דוברים גרמנית רצוצה, אוכלים מאכלים ותובעים אדמה אסייתית ב' עזרת תותחים אמריקאיים?"

● **כוכב ירושלים ומרשע הרצועה, אלוף-מישנה מוטה גור**: "במלחמה לא בוצעה רק פקודה אחת: לאכול את כל העוגות של הוועד למען החייל".

● **המראיין המקצועי שי מואל שי**, על מה שהיה הוריו ותורכיים: "אם לא תפסיקו את ה' עניינים בקפריסין, נפלוש לתורכיה ולא נשאר אף תורכי על תורכיה".

עלימנט למנוע ביוה אפשירת בחנויות הרבות של העיר העתיקה, דרך רחובותיה עבר זה עתה. ● עם זכרונות הרבה יותר משעשעים חזרה ארצה מארצות-הברית קצין נח ח'ן ראשית, **אלוף מיושנה סמיה לוי**. כפי שהיא מספרת את זה רצו כולם כי תופיע בכל מקום במדי צה"ל. אבל כשהיא היתה עולה למטוס שהיה מביא אותה מעיר לעיר היתה נוהגת לעטות על עצמה מעיל אורח, וכך קרה לה פעם שגור סע תמים שאל אותה, אחר שהסירה את מעילה במטוס, אם המדים שלה הם לא מדים של דיילת. זה הרגיו אותה, כנראה, כל כך שכאשר הגיעה לקנדה היא החליטה לרכוש שימלה אורחית נאה. היא הלכה לחנות מפוארת ובחרה שימלה משבצות לבנה שחורה. אבל מנהלת החנות באה במבוכה נוראה, כי היתה זאת שימלת-הריון. ● על דודמנות שהוחמצה דיווח השבוע בדורי ישיש, **עבירב חזנוב**, האגרונום העברי בראשון. לפני 36 שנים הציע בעל קרקעות דמשקאי לחיים **וייצמן** לרכוש את כל אדמותיו עבור התישבות יהודית. וייצמן ביקש את חזנוב להביע את דעתו וזה הודיע לנשיא ההסתדרות הציונית, אחר סיור ממושך בשטח, כי לא כדאי לרכוש את הקרקע. היא סלעית מדי. היום ידוע כל האזור הזה בשם רמת-הגולן.

ברכה או סיגריה

שגריר ישראל בקניה, **זאב לוין**, החליט לשלוח שי לג'ה-החיות של ערד: קוף קטן. רק כשהקוף הזה הגיע לדוד הוא הצליח להחליט מהכלוב שלו ולשגשג את הקהל משך שעות רבות עד שהצליחו לתפוס אותו — בעזרת בננה. ● על מסע יותר מוצלח

יופי פלוס אתי היפהפיה רגילה לטבול בים גם ב' חורף, ולא בסתם בגדיים, אלא ביקיני ביקיני, ההולם אותה להפליא. לדבריה, אין הנאה גדולה מרחצה כזו.

נה שנים רצופות בסטודיו של המורה אלישבע מונה. היא בחורה צעירה, בת 22, בלי בעיות. כשהיא היתה בצבא, היא היתה בחילה-אחיר והיה לה חבר טייס. היא היתה גרה ליד המחנה והחברה היו לוקחים אותה בטרמפים במטוסים שלהם. כשהיא עזבה את הצבא, היא עזבה גם את החבר שלה, המשיכה לרקוד, לרכב על סוסים, לעשות סקי-ימים, לשיר, לנגן על גיטרה ולשחק כדורסל בהפועל.

חבר קבוע חדש עדיין אין לה. היא יוצאת כל ערב, מבלה הרבה, בחורים לא חסרים בארץ, והיא לא מחפשת קביעות, או חתונה. היא עדיין צעירה, ויש לה זמן.

לדדה בלי עזרה

פני שהיא קיבלה את התפקיד בסרט, היא יצאה עם מיליון נר אנגלי בן שלושים וחמש. "הוא רצה לקחת אותי לאנגליה", היא מספרת, "אמרתי לו שאני אסע לאנגליה כשהיה לי כסף". "הוא היה מוכן להשאיר לי כאן את המוטסטאנג שלו, אמרתי לו שאין לי רשיון. נתתי לו כתובת של חברה שלי, עדנה, והיא נתת ממנו עד היום".

כזאת היא. פשוטה, ישרה, ובלי תסביכים. כשמישהו רוצה ממנה משהו — הוא צריך להגיד את זה ברור, בלי קונצס; וכשהיא רוצה ממישהו משהו, היא אומרת לו ישר בפנים. אבל בדרך כלל היא לא רוצה מאף אחד שום דבר. היא רוצה לבלות, היא רוצה לעבוד, והיא רוצה להצליח. ולכל זה היא יכולה להגיע לבדה. בלי עזרה.

"אתי זה אתי"

היא לא הגיעה לקולנוע עליידי רדיפה אחרי אנשי הסרטה. "לא יצאתי עם אף אחד מהם, ולא הסתובבתי בחברה שלהם", היא מספרת, "יום אחד הייתי עלייד קטנה, אני גרה ממול, פתאום יצא משם הבמאי של סרט הטלביזיה שהסריטו כאן, עם שארל אוי נאבר. הוא עצר אותי ושאל אותי אם אני רוצה לשחק בסרט. אמרתי שלמה לא. מה איכפת לי".

נתנו לה תפקיד קטן של שוטרת, ועכשיו היא קיבלה את תפקידה השני. היא יודעת שרפי נוסבאום גילה את דליה לביא. אבל היא עצמה לא רוצה להיות דומה לה. "דליה לביא זה אתגר גדול מדי בשבילי", היא מסבירה, "אתי זה לא דליה; אתי זה אתי".

כשהיא תהיה כוכבת, היא בטוחה שהיא תישאר אותה האתי. היא תאהב חיות, כמו שהיא אוהבת עכשיו, ותשמור בבית שלה על ה' ציפורים שלה, ועל העכבר שלה, ועל השפן שלה. היא תמשיך לאהוב מוסיקת-ג'ז, ותמשיך לעשות כל מיני מעשים בלתי אחראיים, כמו, למשל, לרוץ אחרי כלב חמוד ולשבור את הרגל, להחליט פתאום באמצע הלילה לנסוע לאיזה קיבוץ בצפון, לברוח באמצע פגישה במחור שלא מוצא חן בעיניה, וכו'.

אין לה הרבה חלומות, משום שכל חלום שיש לה היא משתדלת להגשים, וכששואלים אותה אם היא חולמת להיות כוכבת, היא עונה: "אני לא חולמת להיות כוכבת, אני אחיה כוכבת".

לכל פה של כל פסל סיגריה אחת. ● וחי דוש נוסף נתגלה, השבוע, על רגליה של השחקנית **אביבה פז**. היא היתה אחת מחמש המאושרות שהצליחה לרכוש בבית אוסנה תל-אביבי את המגפיים החדישות, המגיעות עד קצה הירכיים (ראה תמונה).

ערב. הוא אומר שזה היה בסך הכל מסע ביקורת. ● מסע שונה לחלוטין עורך כל ערב אלמוני אחד אצל **מנדי רייס** דייוויד-שאול. הוא בא לדיסקוטק שלה, גיגש אל אחד מקירותיו, שם מוצבים כמה פסלי-קישוט עשויים עץ ופערוריפה ודוחף

סיפר השבוע ירושלמי אחד, **אנוואר ביי נוסייבה**, מי שהיה פעם שריהבטחון של הממלכה-האשמית והנחשב לאחר מקבילי הבניין הגדולים במרחב. בהסכמת השלטונות יצא לקפריסין וללבנון, משם המשיך ל' נסיכות הנפט אבו-דאבי שבמיוחד חצי-האי

רחל מרחלת על כל העולם

שלום אמיתי

כששמעון ערן הגיע ארצה, הוא לקח את בתו הצעירה, אירית, המשרתת עכשיו בצבא, ויצא איתה לבלות. "אפה אפטר לבלות כאן?" הוא שאל אותה, "מה זאת אני מרת? אצל מנדי?" היא ענתה לו. "למנדי אני לא הולך", הוא אמר, וסירב לקחת אותה לשם.

הבת ניסתה להתווכח איתו, ולשכנע אותו, אבל זה לא עזר. שמעון ערן לא יכול היה ללכת למנדי, משום שלפני ארבע שנים, כשמנדי באה לגרמניה, התחיש אותה שמעון על חוזה הופעות בעדן סלון, ופתאום הודיע לעתונות שהוא מבטל את החוזה. "היא לא שווה כלום", הוא אמר אז, "היא לא יפה, ולא יודעת לשיר, היא שום דבר".

הוא עזב אז את המועדון שלו, והלכה לשיר במקום אחר. לכן ברור שעכשיו הוא לא יכול ללכת לראות אותה.

הוא הלך עם בתו למקום אחר, ולמחרת הוא יצא לבלות עם חברים. "אפה מבלים?" הוא שאל את החברים שלו, "אצל מנדי, כמובן". אמרו לו. הוא הסביר להם שהוא לא יכול ללכת למנדי, והם ויתרו לו, אבל למחרת כשבעיית מנדי הועלתה שוב על ה"פרק, הבינו גם הוא וגם החברים שלו שהוא לא יצליח להחזיק בארץ מעמד שבוע שלם, אם לא ישליט במהירות האפשרית עם מנדי, לכן נשלחו מצידו שליחים אל המועדון, והחלט, עליי שני צדדים, לערוך מסיבת סולחה. שמעון הופיע בערב המסיבה עם כל פמליית החברים שלו. הוא נישק את שתי לחייה של בעלת המועדון, והתנצל בפניה: "את יודעת שזה היה תעלול פרסומי. עכשיו, שגם לך יש מועדון, את יכולה להבין את זה".

כשמנדי ענתה לו: "אני לא הייתי עושה אף פעם דבר כזה", חשבו שהמסיבה עור מדת להתבטל, אבל שני הצדדים התגברו על האינדיננט הזה, ובסוף הערב, כשארבעה בקבוקי ייסקי של מנדי היו כבר בתוך ה"בסן של שמעון ערן, ושלוש מאות לירות של שמעון היו כבר בתוך הכיס של מנדי, היה ברור שהשלום בין השניים הוא יציב ובריקימא.

אתי להדוס

הגבר של

אתי להדוס

בשבועות הקרובים עומדת אתי לה-דוס, ידידתו לשעבר של נחמן פרקש, ללדת ילד לידידה, ערבי ידוע בשם כר-לל מהביני.

אתי הכירה את ידידה לפני שנה, בערך. לא היא ולא הוא האמינו שהידידות ביניהם תימשך כל-כך הרבה זמן. "הגברים הם חלשים מדי בשבילי", היתה אתי נוהגת לומר, "כשאני אמצא אותו, חזק שמתאים לי, אני לא אעזוב אותו".

היא מצאה את הגבר הזה לפני שנה. הוא עבר לגור איתה, בדירתה התל-אביבית, והם חיו כמו זוג נשוי לכל דבר. לפני חודש היא החליטה לזרוק אותו מביתה. אבל לאחר מריבה סוערת, ש-כמעט הביאה את המשטרה למקום, הם שבו והתפייסו, והם מחכים יחד לילד העתידי להיוולד.

הגולם מברלין

אברהם

"העופרים מתגרשים" מספרות כותרות העיתונים הגרמנים, "אסתר עופרים לא יכולה כבר לשאת את הבגידות של בעלה, הפירוד ביניהם הוא סופי. הם מתכוונים להפסיק לשיר יחדיו, ויתכן גם שאסתר עופרים תחזור לישראל כדי להתאושש".

זה מה שאומרים בגרמניה. בהתחלת הקריירה של השניים, כשהם עוד שרו שירים עבריים בפני קהל עברי, היתה אסתר רייכשטאט זמרת ידועה ומוכרת, ובעלה, אברהם, היה מלוח איתה בגיטרה שלו. היא היתה תמיד עומדת מתחת לזרקורים, יפה וזוהרת, והוא היה עומד מאחוריה, לא בולט, לא מעורר תשומת-לב. הקהל העריץ את הקול שלה וכולם שאלו: "בעצם, מה היא צריכה אותו? הוא בכלל לא מתאים לה, הוא לא יודע לשיר, והיא כל-כך יפה, וכל-כך מוכשרת. הם בטח יתגרשו".

אבל אסתר רייכשטאט לא חשבה לעזוב את בעלה. היא אהבה אותו באמת. היא ניסתה להבליט את שמו על התקליטים, ועל התוכניות. בכל פעם שעיתונאים ראינו אותה, היא דיברה עליו. היא הסבירה בכל הזדמנות שהוא בעצם האדם המוכשר במשפחה, היא עשתה הכל כדי לתת לו הרגשה שהוא הגבר והאדם החזק ביניהם.

ואכן, היא הצליחה. הוא קיבל הרגשת-ביטחון. בהופעות האחרונות שלהם בארץ, לפני שהיגרו לגרמניה, הוא כבר היה עומח לצידה, ולא מאחוריה, וכשהם הגיעו לגרמניה הוא החל לעמול על שיפור הופעתו.

הוא קנה עשרות סטודים בצבעים וועקים. הוא מילא את המלחמה שלו בחולצות צבעוניות ובעניבות עליונות. הוא גידל שער עבה, בשני צידי הלחיים, ואסתר עקבה אחרי ההתפתחות הגברית שלו בשמחה, ללא קנאה וללא צרות-עין.

לאט-לאט הוא תפס את המקום המתאים לו לצידה. במספר עיתונים הורפס השם שלו לפני השם שלה. החלו מראיינים גם אותו, לשאול אותו מה הוא אוהב, ואת מי הוא אוהב, והוא דיבר ופרש בפני העיתונות הרדיו והטלוויזיה את השקפות-החיים שלו.

כשהוא עדיין לא היה מפורסם, הוא לא ידע לשיר. גם לאחר שהתפרסם, הוא לא למד איך עושים את זה. אבל הוא החל מחבר שירים, הפך מלחין, למרות שאחר כך התברר שחלק מהשירים

המתמסר

פרשת בריסטיין קילר הולכת ומתפתחת. השבוע הודיע מאיר זיו, אחד משותפי מועדון בריסטיין, שעדיין לא נפתה, שהוא עומד לנסוע ללונדון, להביא את הבחורה ארצה.

"אני נשבעתי להביא אותה", הוא מכריז, "בעזרת כסף, ואם לא, אז בכוח קסמי". וצריך רק להסתכל עליו כדי להבין כמה הרבה קסמים יש לו להציע. בדרך כלל הוא נראה נהדר. רואים אותו בתוך מיסגרת החלון של המכונית המפוארת שלו, הראש שלו מציץ מתוך הכתפיים הרקות שלו מצד אחד, ומתוך הסיאה הי נכרית שלו מהצד השני.

ככה בדרך כלל הוא בהחלט מעורר כבוד. רק כשהוא מפשיט מעליו את המכונית ואת הסיאה הנכרית, ורואים מה שיש לו מתחת כל הרושם מתקלקל. בכל אופן הוא משתול לא להתפשט אף פעם, וברור שאל בריסטיין קילר הוא יבוא יחד עם כל אביזריהקסם האישי שלו.

הוא מתכוון להשפיע על בריסטיין לא רק בעזרת הקסם האישי שלו, כפי שתואר לעיל, אלא גם בעזרת השכל שלו. כי מאיר זיו הוא איש-שחתה מרתק, ובדרך כלל שום בחור רה לא יכולה לעמוד בפני כושר-הדיבור הי כוח-השינוע שלו.

יש לו שיטה פשוטה מאוד. הוא פוגש בחורה ומכניס אותה לאוטו שלו. הוא מתכוף לאוזנה ולוחש לה בקול רחוי אהבה: "שמת לב למכונית? הסתכלת עליה?" הוא מביט לבחורה בעיניים, ואחר-כך לוחש לה את מילות-הקסם: "פונטיאק בנוויג". הוא מתרחק ממנה, ומסתכל בה במבט רבי-משמעות.

בדרך כלל המילים הללו משפיעות על ה

שלו חובר עליידי אחרים. הוא יצר לעצמו דמות של זמראליל פופולארי, כלא גברית שוברת לבבות. אסתר עזרה לו בשינוי הדמות, עזרה אותו, ודחפה אותו.

אבל לאחר שהדמות נוצרה, היא כבר לא יכלה לשלוט בה. אברהם הפך זמר נערץ. נשים התחילו לרוץ אחריו ברחובות. מאות מכתבים נשלחו אליו מדי יום ביומו, והוא לקח את תפקידו כר-צינות. ערב-ערב הוא היה יוצא עם בחורה אחרת, ומשאיר את אסתר לבדה בבית.

ההצלחה המסחררת של השניים עלתה ועלתה. בגרמניה החלו קוראים להם "הביטלס של גרמניה". הם היו ממלאים את האולם הגדול ביותר בברלין, אולם בן חמשת אלפים מקומות, בהופעת יחיד. אנשים היו עומדים בלילות כדי להשיג כרטיסים, ובזמן הזה כבר לא היה ידוע מי מושך יותר את הקהל, היא או הוא.

השאלה הזאת לא העסיקה את אסתר. היא המשיכה להזכיר אותו ולדבר עליו בהערצה בפני עיתונאים וקהל, והוא המשיך לבגוד בה עם נשות גרמניה, אנגליה, צרפת, איטליה וישראל.

העיתונים הגרמנים החליטו שעכשיו הגיע הקץ לסבלנותה. אבל אסתר רייכשטאט עדיין לא סוברת כך. "הוא גבר", היא מסבירה,

אסתר עופרים

"צריך להבין אותו. הוא מפורסם, הוא מצליח, והוא אוהב אותי. זה הכי חשוב".

היא לא מתכוונת לעזוב אותו. "זה הגבר היחיד שהיה לי. זה הגבר של חיי", היא אומרת, "אני לא יכולה לעזוב אותו. אין לי גם סיבה לעזוב אותו".

היא מוותרת לו. היא מכינה אותו, וכל זמן שהיא תמשיך לוותר ולהבין, הוא ימשיך לשחק את תפקיד האליל מצד אחד, ולהיות קשור אליה מצד שני.

ולוחש: "הוא היחיד בארץ שיש לו מכונית כזאת, חוץ ממני". "זה הורג אותך", הוא מסביר, "הן לא יכולות לעמוד בפני זה. כי אני אחד מהיחידים בארץ שמבינים מה זאת מכונית טובה. יש עוד כמה כמוני, יורם סמביצקי, פרנקל ורסקין, לא יותר".

וחוץ מזה שהוא יגיד לכריסטין קילר, הוא יציע לה גם כסף, ואם היא לא תסכים הוא יציע לה גם את עצמו, ובפני זה היא לא תוכל לעמוד. "היא בסך הכל זונה", הוא מסביר, "השאלה היא רק מה המחיר שהיא דורשת. אם היא תדרוש אותי, גם לזה אני מוכן. מה לא עושים בשביל העסק?"

באמת, מה לא עושים? זה יהיה לו די קשה, הוא אומר, "כי היא זקנה", אבל הוא יתגבר על הקושי.

לפני שהוא החליט להתמסר לכריסטין קילר, הוא התמסר לשני הדיסקוטקים שלי בר-ביד ובסוף המירוץ, ולפני זה הוא התמסר למפלגת מפא"י. הוא היה מזכיר איגוד הסטודנטים של המפלגה.

מקום. אם הן לא משפיעות, הוא מתכוף שוב ולוחש: "קריניצי? את מכירה אותו? זה מרמתגן! גם לו יש מכונית כזאת", הוא מתרחק ממנה, מסתכל עליה, מתקרב שוב

מאיר זיו

אין כסף אין גט

הם כמעט הרגו איש את רעותו. בעלה האיסלקי של מרצרים, זמרת-הגז הפופולרית, כיבה עליה סיגריות בוערות, ומרדס שברה על ראשו צלחות. הוא ערך לה סצינות-קניאה, והיא הלכה לקובה זילברנינג, וקובה ניסה לסלק אותו מן הארץ.

הוא הבטיח לה שיהרג אותה בהזדמנות הראשונה, והיא הבטיחה לו לתקוע לו סכין בבטן.

בסוף הם הלכו לעורף-הדין ייבך בן-מנשה, ולפני שבועיים הם חתמו על הסכם גירושין.

אבל לפני שבוע הודיע להם עורך-הדין בן-מנשה שהגירושין יעלו שלושת אלפים לירות. רוחם של בני הזוג נפלה. לאי שמחה לא היה סכום כל-כך גדול, והם מוכרחים לשוב ולדבר איש עם רעותו על-מנת להתייעץ איך להשיג את הכסף.

הם התייעצו והתייעצו. זה ארך כמה ימים, ובסופו של דבר הם הגיעו למסקנה שהגירור שין לא שווה שלושת אלפים לירות. הם חזרו לחיות יחד באושר ובשלום.

תסרורים

נולד • בנימין, למנחם אשכנזי,
שופט הכדורגל הבינלאומי, העובד כעת ב-
ארצות הברית, ולאשתו זלבה, בנם ה-
שלישי.

נשא • בנימין, טימותי לירי,
46, מרצה אוניברסיטה אמריקאית שהודח מ-
כהונתו בגלל ניסיון בלטייד והפך לאליל
משתמשי הסם, ורוזמארי ווראק, 33,
שחקנית ודוגמנית לשעבר, שהיתה מזכירתו
הפרטית של לירי משך השנה האחרונה.

נחוג • יום הולדתה ה-75 של רחל
פריאר, מורה יוצאת גרמניה, יוזמת עליית
הנוער, תואר לו זכתה באישור משפטי כי
אשר תבעה בשנת 1954 את משה קול, אז
ראש מחלקת עליית הנוער, לדין, ובית-
המשפט אישר כי פריאר היא "היוזמת" ו-
מניחת היסוד של מיפעל עליית הנוער" (ולא,
כפי שמקובל לחשוב, יוצאת אמריקה הנ-
רייטה סאלד). פריאר ידועה גם בארבעת
בניה, ירושלמים ש-
זכו בשמות פרטיים
בלתי-שיגוריים לח-
לוטין: שלהבת, ע-
מוד, זרם, מעיין.

פרדשמיין

נחוג • יום הר-
לדתו ה-65 של ש-
מח פרדשמיין,
חיכ גחיל (ליברלי),
לידי פולין, בעל
בית מלון תל-אביבי
(בריסטול) שהגיע ל-
עסקנות פוליטית ד-
רך נשיאות התאחד-
ות הסוחרים הכללית והתאחדות בעלי בתי-
המלון.

נחוג • יום הולדתו ה-40 של הרב
שאריישוב כהן, סגן ראש עיריית ירו-
שלים, חוקרת-למוד ומוסמך-למשפטים של
האוניברסיטה העברית, שהיה בעבר איש
מחתרת אצל הדתית (ברית-חשמונאים),
שבו הליגיון העברי אחר כיבוש העיר ה-
עתיקה בשנת 1948 והרב הצבאי הראשי
של חיל-האוויר. כהן הוא גיסו של הרב
שלמה גורן ובנו של הרב דוד כהן, ראש-
ישיבה ירושלמי שגודע בכינויו הנזיר (על
התנודותו מייך, בשר, תער, דיבור ושינה)
ובסיוורו במידבריהודה של שנות השלושים.

נחוג • יום הולדתו ה-69 של אהוד
בן-יהודה, אחד מעשרת בניו של מחיה
הלשון העברית, אליעזר בן-יהודה, שגודל
בירושלים. היה אגרונום וקצין-משטרה, אך
נודע יותר בייסוד אגודת הציידים ובהשל-
מת מילון הלשון העברית החדשה והישנה,
בעריכתו החל אביו, ושקרא לשני ילדיו על-
שם סבם, אליעזר ואליעזר.

נחוג • יום הולדתו ה-60 של ד"ר (ל-)
פילוסופיה) אימנדן שמעון רימבר,
חיכ גחיל (ליברלי) ויו"ר איגוד העובדים
הליברליים, שהיה רב
אוסטרי ובלשן שמי
(בעיקר: ארמית) לפ-
ני שעלה ארצה ל-
תפקיד מנהל בית-
ספר תיכון ברמת-גן
ויו"ר ועדת החינוך
והתרבות של הכנ-
סת.

רימבר

נחוג • בחיפה,
יום הולדתו ה-27
של **דניאל שמו**
לביק, קשיש שח-
קני נבחרת הכדורגל
הישראלית ומכבי חיפה, ובעל דיסקוסק.

אושפז • כשהוא סובל מחולייה שזוה
בחוס-השדרה, **ג'ון סטיינבק,** 65, סופר
אמריקאי (עניבי הזעם) וחתן פרס-נובל ל-
ספרות.

נפטרה • בפאריס, בגיל 56, לילי
מנדרס-פרנס, אשתו של מי שהיה ראש
ממשלת צרפת משך שבעה וחצי חודשים
בשנת 1954, פיר מנדס-פרנס, יהודי צר-
פתי, לו נישאה לילי לפני 34 שנים, למח-
רת היבחרו, בגיל 25, לחבר הצעיר ביותר
של האספה הלאומית הצרפתית. היא נולדה
בקהיר למשפחה סיקורל העשירה (חנויות
כלי-ב), עסקה רוב ימיה בציר, בילתה את
מלחמת-העולם, בה שרת כעלה, לצד דה-גול,
במארוק ובארצות-הברית.

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

זכה במשאל העם 1967
כסכין הגלוח המובחר

הנאתך כפולה ומכופלת כי הדיספנסר
משמש לך כמחזיק מפתחות אותו אתה
מקבל **חינם!**

עכשיו דיספנסר של 7 סכיני גלוח (6+1 חינם)

על כל פנים **אדיסון** יותר נעים

לא יאומן
כדיסופר!

הבניין שתוכנן
מתוך שינה

אולם הכניסה של ארמון קולקאם
באנגליה תוכנן עלידי האדריכל אי-
נגו ג'ונס תוך כדי שינה. האדריכל
סיפר, כי בחלומו ראה את עצמו
עומד בתוך בניין ברומא העתיקה
ומייד כאשר התעורר שירטט את ה-
חדר שראה בחלומו ועל פיו הכין
את תוכנית האולם. גרבי "מרסי" הם
חלום כל אשה: שילוב המותרות
שבאיכות גבוהה עם מחיר של מצרך
יומיומי. וחלום החלומות הם הגרבי-
נים של "מרסי" — גמישים ומותא-
מים בשלמות לחיטובי גופך הודות
לייצורם בשיטת "פולי-פיישנד". הם
גם מאריכים ימים, כי הם היחידים
המצויידים בקו מחסום מוגע רכבות
בין המכנסים לגרביים.

נשים מאמינות בגרבי

Merici

Brenell

עתה — יותר מאי-פעם
קניה הזדמנותית
רשמי-קול הבריטיים הנמצאים
בשמוש ה-B.B.C. ומקצוענים
מפורסמים אחרים.
כל המהירויות —
— סליל 10 1/2

בקש פרטים מלאים אצל:
"שרות להקלטה ישראלית"
ת"א, רח' אידלסון 4, טל. 56433
מבצעים כל עבודות הקלטה
על סרטים ותקליטים

ה מ נ ו י

קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בהקדם.

כל מה
שנחוצ
לעורך
הוא...

קדם טוב. קדם אשר יכיל
ויטמינים שונים שיזינו את
העור העייף (משעות היום).
קדם שיכיל יסודות של
צמחים שונים, הממריצים
את מחזור הדם של הפנים
ומחליקים את הקמטים
מעל פניך.

מעתה, שוב תוכלי להשיג
את קדם-ויטמין של "תיא",
הקדם המעולה שיענה על
כל דרישות עורך וישמור
על רענותו.

קדם ויטמין
קדם לילה של "תיא"

במדינה

בית-מעצר — אסור להחזיק בו אדם למעצר-חקירה.

כך, לפחות, אפשר להסיק מהחלטתה של שופטת-השלום הדסה בן-עזית, שהורתה לפני שבוע למשטרת ישראל להעביר את ישראל הירשפרינג (43) מבית-המעצר ברמת-גן ל-כלא אבר-כביר.

הירשפרינג נעצר כחשוד בשימוש בכסף גנוב ליציקת מדליונים. האיש, הנראה מבוגר מכפי גילו, והסובל ממיחוסים וחוליים שונים, נעצר לחקירה בת שישה ימים.

אלא שעוד ביום הרביעי למעצרו הופיע יחד עם פרקליטו, שוב, בפני השופטת, והסיר ביר שאין הוא מסוגל לשבת עוד ברמת-גן, כי

- אין נותנים לעצורים להתקלח;
- יש, ואומנם, בית-שימוש — אך ללא ניר-טואלט וגם ללא נייר-עיתון, שאין מני-

בן-יאיר, 1933
דונאס בלירה וחצי —

קרקעות בנגב
במושבת "אבן-יאיר"
בחלקות 25 דונם ומעלה
לפי 1:500 לא"י הדונם
ובתשלומים לשעורין

פנסות:
"נחלה"
מיושבות
מחיר לדונם 210 ש"ח
בית מספר 210, תל-אביב
יושבות: ת. ה. 415

בנק שלמה המלך בע"מ
רחוב הרצל

הצעת מגרשים באחזיונים (1934)
— תעודת-שוחרט ליהודי —

בן-יאיר, 1967
— ונשק לכל דיכפין —

היסטוריה

הרב מחאן-יוניס

חיילי צה"ל שניכנסו לאחזיונים ועסקו באיסוף עיתונים וכתבי-עת ערביים, במלחמת ששת-הימים, נתקלו באחד הבתים בערימת עיתונים עבריים.

הקטעים המשונים והישנים לא נתנו מנוח לאחד החיילים: כי כל העיתונות העתיקה הזאת, בחלקה עוד משנת 1934, עסקה ב"משפחה יהודית אחת: משפחת בן-יאיר. השבוע, לאחר חקירה ארוכה ומסועפת, הגיע החייל, סוף-כל-סוף, אל משפחת הרב הספרדי מחאן-יוניס, חיים בן-יאיר, ה"מתגוררת כעת בשכונת מונטיפיורי, בתל-אביב.

סיפור חיים בן-יאיר:

אני נכדו של הרב נחמן באשיטו, החכם באשי של ארץ-ישראל, שהיה מורם של הרב ניסים ושל הרב עזריאל, הראשון-לציון. נכדו, גרנו באחזיונים. 25 משפחות יהודיות, שהיו, בעצמם, משפחה אחת גדולה. בשנת 1933 רכשנו אדמות במקום, ובנגב בכלל, בהתחלה — בלירה וחצי הדונאם. אחרי-כך — עד 15 לירות הדונאם.

במחירים אפסיים. "באחזיונים עס" קתי במיסחר בין ארץ-המאנדט לבין מצריים. דרך קנטרה, כמובן.

"אז, ב-1933 הגיתי את רעיון יישוב הנגב על-ידי הישוב היהודי. הלכתי למנחם אוסישקין, והצעתי שהסוכנות תאמץ לעצמה רעיון זה.

הוא סירב.

"על כן התחלנו לעבוד לבד — ולרכוש קרקעות בעצמנו. רכשנו, בסך הכל, אלפי דונאמים מן הערבים. במחירים אפסיים.

"את הקרקעות הללו מכרנו ליהודים, בתשלומים. כך העברנו לבעלות יהודית את כל האדמות עליהן הוקמו, לאחר מכן, בשנת 1946, 11 היישובים הראשונים בנגב."

קשרים הדוקים. בזה לא נסתממה פעילות הציונית של בן-יאיר ושאר בני משפחתו, תושבי אחזיונים.

עם סגירת שערי-הארץ בפני העלייה, החל מארגן עלייה בלתי-לגיאלית משלו. בעיקר הביא יהודים אירופיים, בימי השואה, דרך מצריים.

לכל העולים הללו היה ידוע: עליהם לפנות ל"משפחת אל-חכאם". שם, בביתו של הרב של אחזיונים, צויידו במיטמכים ובהוראות.

"יהודים פולניים, למשל, קיבלו אצלנו הסמכות לרב, כביכול, ותעודות שוחט, כדי להשתמש מן הצבא הפולני של הימים ההם," מספר בן-יאיר.

"יהודים מצריים קיבלו הוראות שעליהם להזהות כבני חיפה ותל-אביב, והדרכה מדויקת איך לנסוע כדי לא להיכשל בדרכם כבלתי-לגיאלים."

כל זה עשו אנשי אחזיונים על דעת עצמם.

על כן אין גם פלא שכאשר פרצו הקרבות האנטי-בריטיים בארץ, שיכנע בן-יאיר את הבדווים של הסביבה, שעסקו כל השנים בהברחת חיש, לרכוש ספינה — ולהתחיל ביבוא בלתי-חוקי של כלי-נשק.

"את הנשק קיבלו כל דיכפין," מספר הישיש. "הגנה, אצל, לחי" — כולם קנו במחירים נוחים."

מניין בא הנשק? "משדות-הקרב שבמצרים ובצפון-אפריקה, כמובן," הוא מסביר. "רוב הכלים באו מאל-על-אמין."

ברור שאדם אחר לא היה מסוגל לעשות כל זאת: אבל בן-יאיר נהנה מקשרי-ידות הדוקים מאוד עם תושבי-הרצועה הערביים — עד למלחמת 1948.

עם מלחמת העצמאות בא לתל-אביב. "ר" מדוע לא המשכת לעזור לממשלה, הודות לקשריך?" נשאל בן-יאיר.

"הצעתי לממשלה את עזרתי, בשנת 1956," מושך הישיש את כתפיו. "אך ממי שלת ישראל השיבה לבקשתו בשלילה. כנראה שיש לה טובים יותר כמני."

משטרה

שרתון

אבו-כביר

אם אין ניר-טואלט בבתי-השימוש של

הרב הראשי הספרדי, בימי השילסון התורכי.

לסילוק מוחלט של קשקשי-השיער תאומי ZP11 של "רבולון"

השמפו החדש, וקדם השערות המוכר, נוחים לשימוש, מבטיחים תסרוקת מסודרת, מקנים זוהר לשער, ומעניקים לחות לעור הקרקפת ולשער ומעל לכל —

מדברים את

נגע-הקשקשת.

לאשה, לגבר,

לנוער ולטף

תאומי ZP11 של רבולון-

מבטיחים את סלוק

קשקשי-השיער לעד....

פרסום אדמוני כנעני

קוונים במחירים גבוהים

מלוה קליטה

מכל הסוגים (גם של חברות)

מלוה בטחון

ויתר המלוות

התמורה במקום — במזומן

נוה"ש' רוטשילד 15 ת-א
טל 54931 מ 830-630 בערב

טיפול באחריות

בפצעי בגרות

לפי שיטה חדישה, לבחורות ולבחורים

לגברים שעות קבלה מיוחדות — ונא להזמין בטל. 55690

תוצאות מובטחות

קוסמטיקאית אנלי, תל-אביב, רחוב פינסקר 4

בעיות ולבטים בחי המין

מאת

הד"ר מרדכי זידמן

תוצאת רשמים.

להשיג בחנויות

הספרים הגדולות

דמדנה גות

אצל

המורה "בנו"

כל השעות — שיטות מיוחדות

פנה

קפה, הרלי" דיונגוף 43

טלפון 228988

צלצול אופנתי... חדש עבורך...

אירופה על הקו... צלצול אופנתי חדש מגישה לכם השנה "דקו" זהו סיד הפולימייד החדש ביותר — "רודיאלן" — הסיב שטרם היה כמוהו לחוזק ויופי — הסיב ממנו מיצרים השנה סריגי מיני ומקסי צבעוניים, מלאי חיים, תוססים ורעננים.

לבשי השנה את להיט העונה מיני רודיאלן של "דקו"

Rhodialen

למה אלצ'י... Deco

הסברה בע"מ

רים את כניסתו, כדי שהעצירים לא יוכלו לקרוא:
● העצירים נאלצים לשות, ביחה, מכלי אחד מלובלך.
מה שמוגיע — מגיע. "לעצור לא מגיעים תנאים של מלון שרתון", פסקה מיד בן-עיתו, "אבל תנאים אלמנטריים — מגיעים לו".
על כן ציחיתה לשחרר את העציר או לה- עבירו לכלא אכזרי, בו יש תנאים נוחים יותר וגם השנה רפואית.
היתה זו, כנראה, הפעם הראשונה בה נר- רש בית-משפט ישראלי לפסוק בהילכות בתי-שימוש בצורה חד-משמעית כל-כך.

חיות

בהמה

מי שלא נרשם!

החיכוך אם להלאים את קופת-החולים הכללית עדיין נמשך, אך בינתיים נמצא בישראל מי שייסד קופת-חולים חדשה. פרטית בהחלט, על- מפלגתית ואיזוירית: היא תשרת אך ורק סציינטים בגוש דן, תמורת דמי-חבר צור- עים מאוד.

רחבש

לכאורה זה סידור אידיאלי, למי שאינו אוהב רפואה מפלג- תית. אבל יש לתוכ- ניתו של צבי וחבש, מיסד הקופה החד- שה, מיגרעת קטנה: הקופה החדשה נועדה אך ורק לסוסים ולפרדות.

גם ביקורייבית. השבוע קיבלו מאות עגלונים בגוש דן גלייה בוז הלשון: "אנו עומדים לפני הקמת קופת-חולים לסוסים."

"לד אירגון העגלונים באיזור דן — ובהנהלתו של דוקטור וסרינארי ידוע!" טוען המיסד הגועז, דחבש: "זה בדיק כמו לבני-אדם."

"יהיה שירות בית וביקורייבית. אפשר יהיה גם לבוא למרפאה עם הפרדה או הסוס. "ובמקרים מצערים של מות — לא יהיה כמו בקופת-חולים הכללית, גם אז לא יפסיד העגלון — כי הקופה שלנו תבטיח את חבריה."

אחרי כל זה — בהמה מי שלא רשם את הסוס שלו בקופת-החולים החדשה.

דרכי-חיים

הגיבור

העיר

ערים רבים התאבלו על כיבוש הגדה המערבית. אבל היו גם כמה ששמחו: למשל, צעירים שקיוו ללמוד באוניברסיטה ביר- שלים — או ליהנות משירותים שאינם ניתנים להם בירדן.

בין אלה שלא הצטערו במיוחד היה גם אדם הנושא את התואר הנכבד גיבור פאליס- טין וירדן — מוחמד אלשעאר, איש בגיל העמידה.

מוחמד אינו גיבור רגיל: יש לו תעודות וגם צילומים המוכיחים את גבורתו.

הם מראים את המורה-לשחיה לשעבר, שבמועדונו שעל חוף הים ביפו, מאחורי המשטרה, למדו יהודים רבים, בתנוחות גבורה שונות: כשהוא קורע שלשלאות, או כשסדן על חזהו וארבעה גיבורים אחרים הולמים בו בפטישיהם.

כל מעשי הגבורה הללו ביצע מוחמד — וזכה להערצת כל מכריו ומוקיריו. בעבר בארץ-ישראל המאנדטורית, ואחר-כך — בגדה המערבית.

אות האלוהים. ועל אף כל התהילה הזאת — מוחמד אינו אדם מאושר. כי אלשעאר הוא איש חולה, לדבריו, ואם כי נדר נדר, ודווקא במיסגד שבהר-הבית, הוא ככל וזאת בטוח שרק חכמי-הרפואה היהודיים מסוגלים לרפא אותו.

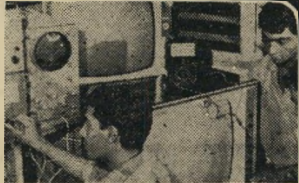
על כן גם לא הצטער כשנכבשה העיר העתיקה. למרות אסון חבריו — ראה בזה אות האלוהים, שאכן יוכל להבריאו.

כי הגיבור, קורע-שלשלאות והחזק מן הסלע עצמו — טובל מתוסר כוח-גברא, או, כדבריו: "אלוהים עשה אותי, זמנית, לי אימפוטנט".

טלויזיה מעשית

החודש נפתחים קורסי ערב רדיו מעשי
● קציני רדיו
● טלויזיה מעשית
● חשמלאות
פרטים והרשמה:
9-1 בבוקר; 4-8 אחה"צ

פרטים והרשמה 9-1 בבוקר 4-8 אח"צ

תל-אביב	ירושלים	חיפה	באר-שבע	אילת
רח' הנגב 10-8 (תחנה מרכזית)	רח' הסתדרות 20 (פינת רח' שמאי 1)	רח' ביאליק 17 (פינת רח' הרצל)	רח' ההסתדרות 76 (פול הדואר)	רח' רחמים 3 (פסדר, נירתי)

ביה"ס הגדול בישראל למקצועות האלקטרוניקה

חברת "פילוט" הורידה זה עתה את מחירי המקלטים בסכום של 900 ל"י למקלט.

נעשו סידורים לאפשר לשכבה רחבה של הציבור בעלת הכנסה קטנה לרכוש מקלטים בתשלומים של 80 ל"י לחודש.

חברת "פילוט" משווקת פרגע 6 דגמים שונים ועשתה כל הסידורים בכדי לייצר מקלטי טלויזיה בשיטת סרט נע, על מנת לספק את הדרישה למקלטים, שתלך ותגדל באופן חד ופתאומי עם פתיחת התחנה המקומית.

"אולפן גרג" (בריקמא)
פותח את הקורסים הבאים

י-קצרנות

עברית /או אנגלית

ב"ד בדצמבר בתל-אביב — קורס ערב של שבועיים (3 x שבוע 2 1/4 שעות).

ב"ד בדצמבר בתל-אביב — קורס בוקר בשבוע-חגובה (כל יום 3 שעות) — בהנחה מיוחדת לתלמידים!

ב"ד בינאר בתל-אביב ובחיפה — קורס ערב של חודש אחד (2 x שבוע שעות) —

הצלחה מובטחת! הרשמה: ת"א: גורדון 5, טל. 236209 חיפה: בית-ספר "במעלה".

ציור של יהודית שמיון
תכלת בעיניים

ספרים

דויד, טבעת ספיר וטבעת חותם יוונית, לא הסתפקה ברישום קרבי, גידשה את יומנה גם בפרטים אישיים מסקרנים.

אריק שרון, שלפי עדות יעל דיין, "היה מסוגל לבלוע מזון בכמויות בלתי-מוגבלות" נהנה מחברתה של יעל. היא ביטלה לו, לעתים קרובות, ארוחות טעימות ממנות הקרב וכאשר יצאה לחופשתה הי ראשונה לא שכחה להביא לו "נקניק ב" אורך של הליקופטר וגבינת קאמאמבר".

בבקבוק ויסקי ותנ"ך. ביומן תיאור מלא ומצויין של הקרב על אום-כתף (או אבו-עגילה, שהיא הכפר במיתחם אום כתף), וחידושים מעניינים מסוג ההנחה כי נחל (חורו עם רחל) הוא המקום בו התגוררה הגר עם ישמעאל אחר שאברהם גרש אותם מביתו.

גיבור אחר של הספר, המופיע בו ל- עתים אינספור, הוא אחד דוב, שגודע יותר מאוחר כאלוף-מישנה דוב שיאון, בעלה-לעתידי של יעל.

לפני שהיא יוצאת למלחמה הוא לא שוכח להזכיר לה לקחת עימה גייר טר- אלט, אם כי היא מעדיפה למלא את תר- מילה, בין השאר, בבקבוק מייבושם, בבקבוק ויסקי, בגדיים, שוקולד ותנ"ך.

שירה

הזמן מתחת לשולחן

את את ואני כזה (מאת יהודית שמ- יון; הוצאת גיסי) המשרתת הצעירה, הי מלחה את שיריה בצירים מעשה-ידיה, כת בה שירים טובים מאד, כגון:
האוסר העמיד מלאך / וחרב מתהפכת /

שתי לירות לחודש. בסימפון של טוקטלי אפשר למצוא לא רק את העובדה כי את דרכו בעולם העסקים התחיל כפקיד חברה-ביטוח במשכורת של שתי לירות ל- חודש אלא גם החי של ירושלים של שנות ה-20.

אותם ימים היה אחד מידידיו הטובים של טוקטלי העולה המופתי של העיר, חאגי אמין אליחוסייני, שהיה מרבה לסעוד ארו- חות'בוקר בחברת מכרו היהודי, ואחת הי- מנות השכיחות באותן ארוחות היתה חביתה עשויה מחמישים ביצים.

תרגום

יעל מדווחת

סיני, יוני 1967 (מאת יעל דיין; הוצאת עס'עובד; 152 עמ') לאוגדתו של אריק שרון היו במלחמת ששת-הימים 51 אבידות, ארבעה צל"שים וסגן 385963 דיין יעל אחת.

כי יעל לא ניצלה את ההצעות הנדיבות של ידידה מח"ל. היא לא היתה מוכנה לקבל כרטיס-נסיעה ולעשות באיטליה עד יעבור זעם. במקום זה היא ירדה לסיני ככתבת צבאית.

סיכום ימיה של יעל דיין בסיני, שהועלו על הכתב ביומן-המלחמה שלה, שהיא סיפרה השישי, מוכיח שהיא באמת יודעת לכתוב. זהו ספר מצויין, רב-עניין וכתוב בכשרון רב (וכמו כל ספריה של יעל בת ה-28, גם זה נכתב במקורו באנגלית). **"נקניק כמו הליקופטר"**. יעל, שי- יצאה למלחמה כשהיא לובשת, נוסף ל- מדיה, דיסקי-זיהוי, שרשרת-זהב עם מגן

טוקטלי

חיים בעמאן

מקור

איזו חביתה!

בנתיב היי (מאת יהודה מ. טוקטלי; הוצאת המחבר; 287 עמ') כאשר יהודה מ. (מצב) טוקטלי יושב כיום במשרדיו, התופי- שים את כל הקומה ה-13 של מיגדל-שלום בתל-אביב, קצת קשה להאמין כי איל- העסקים הזה (ביטוח אריה, מלט שמשון, בנק-משכנתאות יעסור) גדל כאחד משני הילדים היהודים בעמאן, בנו של סוחר חטים ירושלמי שהעדיף לעבור את הירדן בימי מלחמת-העולם הראשונה. כי אז השתוללו בירושלים אנשי קומנדו תורכיים (המצנפות הירוקות) שדוגמה אופי- יינית לשירות-ליבם היתה ההוראה שהוצאה יום אחד: על כל הירושלמים להלך אך ורק על המדרכות של הצד הימני של הרחובות.

פרסום איראלי ע"ב

לודז'יה על הקו...

לודז'יה על הקו כדי לכוון אותך בקווי האופנה האחרונים בשטח הגרביים.
SILVA - גרביים אלגנטיים עם עקב, בכל צבעי האופנה ובכל הגדלים.
MANON - גרבי האופנה ללא עקב המתאימים במיוחד לסנדל ערב פתוח.
גרביים אלה מוגשים לבחירתך בשלל צבעים וגדלים.

... גם לך מגיע - גרבי "לודז'יה"

אשה כפזר שבע (תל-אביב, תל-אביב): ארצות הברית) בקולנוע תל-אביב יש כיסאות מרופדים, ובתי-שימוש מפוארים, אבל מה זה שווה אם לפני שמגיעים אליהם צריך לעבור על פני מוכרי כרטיסים גסי-רוח ובתל-אביבים, ועל פני מנהל הקולנוע, שצועק על הנכנסים.

כשמגיעים לסרט רואים שהוא לא שווה את כל אי-הנעימויות שנגרמות לפניו. במערכון הראשון, בין שבעת המערכונים, מופיעה שירלי מקליין בסיפור הנצחי על האלמנה המבכה את בעלה שזה עתה נפטר, אך שוכחת אותו בקלות רבה בעזרת המאהב הראשון.

במערכון השני היא מגלה שבעלה בוגד בה ומחליטה להשיב לו כגמולו עם הגבר הראשון שיקרה בדרכה.

בסקי' אחר היא מחליטה להתאבד וכת-לבסת מאוד לפני שהיא עושה זאת, כל סקי' פחות מעניין מקודמו, וכולם ביחד פורחים מהראש מיד לאחר גמר הסרט.

שקר

אופטימי

לחיות בכרי לחיות (צפון, תל-אביב): צרפת) שני סיפורים, המשלימים ומבהירים האחד את השני.

הסיפור האחד הוא סיפור פרטי: גבר (איב מונטאן) ואשה (אנגי ג'ירארדו) עייפים מחיי-הגשומים שלהם, הגבר בוגד באשתו, מתאהב בדוגמנית יפהפיה (קאנדיס ברגן) ונאלץ לנהל סידרה של שקרים נגד אשתו. הרמאות יוצרת אצלו מצפון רע. אחר כך הוא כבר מוכרח להצדיק את כל מעשיו, למצוא להם סיבה מספקת. הוא מסיים אותם, ועוזב את אשתו.

הסיפור השני הוא סיפור כללי-עולמי. הבעל הוא כתב סלבוניה. הוא מסתובב

בעולם ומצלם את מעשי האלימות, המת-רחשים בו.

כל המעשים הללו נעשים לכאורה למען החופש, למען מטרות נעלות אבל למעשה הם תוצאה, הרגל, של הסבס האנושי של מצפון רע — לאחר הרצח הראשון בוויאט-נאם צריכים היו למצוא סיבה נעלה, מס-פיקה, כדי להצדיק אותו.

הקשר בין סיפורו של העולם, וסיפורו של שלושת הגיבורים הוא הרבה יותר עשיר ורבגוני מזה. שניהם משפיעים האחד על השני באלפי צורות.

המלחמה בוויאט-נאם מתערבבת בשקרים הנוראים של הבעל, הקרבות המזועזעים, הרצח ההמוני בתוך ביצות ובז, מתרחשים לאחר הפרידה בין השניים. וכולם ממשיכים

שחקנית הדר

„מותק מה שלום בעלך“

לחיות אחרי זה. משלימים, מתגברים, שוכ-חיים, הסוף, כמו בכל סרטיו של קלוד ללוש, הוא אופטימי.

ישראל

הצעירה

והעדינה

כשהבמאי איוואן לנגיל עמד לעשות סרט בשם שבת המלכה עם אשתו בתור הגיבורה הראשית — שבת המלכה, נכנסה פתאום אשתו להריון וקילקלה את כל התכנונות. הוא לא ידע מה לעשות. הוא חיפש לה תחליף, עד שיום אחד הוא ראה ברחוב בחורה הדומה לה כמו שתי טיפות מים. הוא אפילו לא שאל אותה מה שמה. הוא לקח אותה מיד לסטודיו, עשה לה מבחני-בד, ונתן לה את תפקיד אשתו.

בסקט ובצעירות. דסי הדר רגילה כבר לדמיון בינה לבין דינה דורון. ברחוב אנשים מחבקים אותה תמיד ואומרים לה „מותק, מה שלום בעלך?“ כשהיא הסתובבה עם איבן לנגיל בתקופת ההסרטה כולם היו בטוחים שהיא הפילה את הילד שלה. והתי-ייחסו אליה בסקט ובצעירות.

השבוע, כשמנחם גולן חיפש בחורה עדינה ויפה, שיוצעת לרקוד ולשיר, לתפקיד אסתר המלכה, בסרטו נס בעיירה, הציעו לו לקחת את דינה דורון. היא יודעת לרקוד, לשיר, היא יפה והיא חגיגנית.

אבל גולן רצה בחורה צעירה יותר, ולכן הוא מצא את דסי הדר, דינה דורון הצעירה, שקיבלה את התפקיד לאחר שעברה את מבחני-הבד.

יומן החדשות

★ בהסרת הסרט הישראלי-איטלקי **שישה ימים ביוני** התעוררו קשיים. לאחר שבוע ימים של הסרטה בארץ התברר שחישובי התקציב לא היו נכונים, ושחלק מהצוות הישראלי לא היה מתאים. החלק הבלתי מתאים הוחלק, וההסרטה לעת עתה נמשכת כסדרה.

★ כשאפי דיין היה באיטליה ראה אותו הבמאי פאולוני, אחד מגדולי הבמאים האיטלקים, הידוע באורח החיים הפרוע שהוא מנהל בחברת גברים. הוא ראה את אפי ואסי וצא חן בעיניו. הוא הציע לו תפקיד בסרטו, ואסי לא סירב.

אריה

21 ביולי — 21 באוגוסט

היעלמו של אדם יקר עדיין מעיב על כל מעשיך. אם את נשואה, את יכולה לשמוח — ולצפות בעוד תשעה חודשים לבן זכר. אם אינך נשואה — מוטב ש-תזהרי. פגישה משפחתית, או מיפגש עם אנשים אהובים יכניסו אותך בעולם של תוגה נעימה ושל נוסטלגיה. אל תתנו לזה לשכר אתכם: העתיד יותר מעניין.

★ ★ ★

זני

20 בינואר — 18 בפברואר

אם תיזהר בסוף השבוע — ביום ג' הבא, נגיד — יעבור עליך הכל כמו חלום. לא כדאי להתאמץ יותר מדי, אבל גם מאמץ קטן ישא פירות עשירים ביותר. את, בת-דלי, תקבלי מיכתב לו קיווית מזמן. דעי רק מה לעשות עם הידיעות המגיעות אלייך. סיכסוך בקשר לענייני-דיוור יסיים בתיקו. אך בכל זאת את עלולה להרוויח מכך.

★ ★ ★

בתולה

22 באוגוסט — 22 בספטמבר

עכשיו ששילמת את רוב חובותיך, העיקר הוא לא לעשות חדשים. אם תכלכל מעשיך בתבונה, תראה ברכה — בטוח ארוך. עיסי-קה קטנה אבל מכניסה תשמש לך מעין מיפרעה, על חשבון העתיד הכלכלי החרוד. תחזרי מן המסע מרצה ומאושרת — בתנאי שתשמרי סודיות מוחלטת. כוח הרצון שלך הוא שיעמוד לך — הפעם.

★ ★ ★

דנים

19 בפברואר — 20 במרץ

הכני חגיגה בקפדנות. היא עשויה לשמש לך שיא לשורה שלמה של הצלחות חבי-רתיות. כסף לא תקבל, השבוע הבטחות — כן, דאג שתמומנה, או שיחתמו על חוזה. את, בת-דיגים, למדי לקח מן הכישלון הקטן של השבוע שעבר וקחי את האחריות שלך ברצינות יתר. רומאן-סדק יסתיים בסעם מריר — אבל לא בכאב-לב גדול.

★ ★ ★

תאזניים

23 בספטמבר — 22 באוקטובר

שבוע אפורי, בלתי-מחייב וללא הפתעות מיוחדות במינו. מולך יהיה מעין סמל של השבוע הזה: הכל יהיה שקול. צרות קטנות ושמוחות קטנות. הבטחות מתנות, ותשלום התחייבויות. מריבות בלתי-מעניינות והיכ-רויות חסרות-חשיבות. איגרי כוח ושמרי על בריאותך. מותר גם לשבת, פעם, בחיבוק-ידיים — למרות שאין זו דווקא תכונתך.

★ ★ ★

סלה

21 במאוס — 20 באפריל

המבוכה האישית והעיסקית בה היית שקוע, הולכת ומתפוררת. לא תמיד עם התוצאות לחן קיווית מראש. דע להס-תגל למציאות, כדי לעצב אותה מחדש — לפי דרישותיך או תקוותיך. בת-טלה: שמרי על בריאותך, ודאגי לבריאות יקי-רייך. יום ד' מתאים למסעות — בייחוד אם יש פרנסה בצידם. הישמר מביזבוז.

★ ★ ★

עקרב

22 באוקטובר — 22 בנובמבר

יום ו' יוכיח לך מה שחששת מזמן: את מאוהבת עד צוואר ודווקא באחד כזה. מה לעשות, היכנעי, אבל שהוא לא יר-גיש שזה נצחונך. אם לא תשמור על עצמך, תיפול ביום ב' קורבן לתאוונה רצינית. הישמר בעבודה, עוד יותר בדר-כים, ובייחוד אם אתה יוצא למילואים. הסיסמה: לא לקחת שום דבר ללב.

★ ★ ★

שור

21 באפריל — 20 במאי

הבריאות שלך מצויינת. בהשוואה לשבועות שעברו. מבחינה רומנטית, בתישור, אל תקחי למשהו מסעיר וחוש. בני, לעומת זאת, את הדברים הקיימים. ציפור ביד שווה הרבה יותר מאלף באוויר. מבחינה כלכלית, אתה צפוי לגרעונות, הרגילים אצלך, בייחוד בעונה זו. אבל עיצוב המצב הקיים יביא לך ברכה בשבועות הקרובים.

★ ★ ★

קשת

23 בנובמבר — 20 בדצמבר

אחרי הסחרחורת הראשונה, אתה מתפכח מן האהבה ממבט ראשון, ומחליט שאולי זה רק אהבה-בזים, ואולי בכלל לא. תחילת השבוע חלק ומשעמם. סופו יזמן לך חדשה — והפעם זה יכול להסתיים בחתונה. אם תרצה, הסכם עם מעבידיך או שותפיך הוא לטובת כל הצדדים — בתנאי שתהייץ תחילה עם אדם מוסמך. צרות מס'הכנסה.

★ ★ ★

תאומים

21 במאי — 20 ביוני

אל תופתעי אם תהיי, פיתאום, מבוקשת ביותר: אשמה התנהגותך העליזה והחופשית, כביכול, מזאגות. יחס הבריות, ובייחוד יחסם של הגברים. יתן לך ביטחון עצמי — ומעגל הקסמים הנהדר הזה יעלה אותך לשיא של הרגשה טובה. אל תצפה, בן-תאומים, להכנסה רצינית, השבוע. אם יש לך בחינות — תעבור אותן, אך בקושי.

★ ★ ★

גדי

21 בדצמבר — 19 בינואר

דיכאון מסויים יעיב על השבוע שלכם, על אף המצב התקין של עסקיכם. זה עניין עונתי, אל תתחשבו בו יתר-עלה-מידה. כוח-ההיכונן והחישוב שלך יעמוד לך לעזר. כשתבואי לסכם את האירועים האחרונים, שבוע מבובל מלא עקיצות — אך לא בלתי-פוריים בסיכומם של חשבון. לעומת זאת, עניינים-שלי-רגש עלולים לצוץ לפתע.

סרטן

21 ביוני — 20 ביולי

תעבור דירה, או תקבל מישרה חדשה, או תחליט לשנות את אורח-חייך. אולי לא מרצון, אבל זהו גורלך. הכוכבים אומרים זאת. יום ה' — סכנה! לא כדאי להיכנס לצרות עם זרים, ומעשי-אלימות אינם מן הנימנע. הזהרו גם מ-הצעות מפתות מדי. רומאן סוער יבצבץ בסוף השבוע, העשוי לשנות את גורלך.

כוכב חדש

זברט פולר, הכוכב האמרי-קאי שבא ארצה על מנת למלא תפקיד ראשי בסרט המסרה טיראן הגיע למלון הילטון, שם את המד-וודות שלו בחדר ודרש מיד שני דברים. שיסדרו לו מיטה כפולה, רחבה מאוד, ושיביאו אליו את אביבה מרכס, בת-זוגו בסרט. הוא רוצה לראות אם היא מתאימה לתפ-קיד. „אם לא“, הוא הסביר, „אני יכול להביא את אשתי, היא שחקנית לא רעה.“

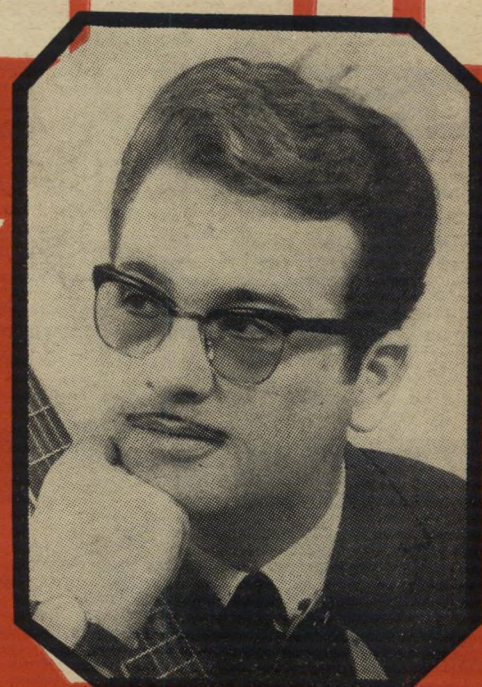
לקחו אותו לתפקיד חייל ישראלי בסרט משום שהוא גיבור. יותר מעשר שנים הוא קפץ בפני המצ-למים מהליקופטרים, ממכוניות בר-עורות, הוא הלך מכות וקיבל מכות, הוא צנח מאוירונים, הוא החליף את כל השחקנים הגדולים בכל ה-סצינות הנוצרות שלהם. עד שיום אחד נתן לו במאי אחד, בין קפיצה לקפיצה לאמר משפט אחד. המשפט הזה שינה את כל חייו. הוא החליט שכיוון שהוא יודע גם לדבר הוא יכול לשחק, זה פחות מסוכן.

בסרט הישראלי הראשון שלו הוא גם ישחק וגם יבצע את כל הדברים המסוכנים שהוא יודע לבצע.

העולם הזה

הרומן
נגמר -
והתחילה
המלחמה

אדים סאן נגד עליזה עדיקדי

מארכת-הבאר המצליחה ביותר בתל-אביב מגלה:

"הגבר הישראלי מעדיף
גרמניות!"

